Tărâmul umbrelor

Destinul nu reprezintă altceva decât faptele săvârşite
într-o stare anterioară a existenţei.
Ralph Waldo Emerson

unu

- Totul este energie. Ochii întunecaţi ai lui Damen se concentrează asupra mea, implorându-mă să ascult, să ascult cu adevărat de data aceasta. Tot ce ne înconjoară.- Braţul lui ţâşneşte în faţă, urmărind un orizont care se va transforma curând în întuneric. Tot ce este în acest univers al nostru, solid în aparenţă, nu e, de fapt, solid deloc – este energie, energie pură, care vibrează. Şi dacă percepţia noastră ne poate convinge că lucrurile sunt fie lichide, fie solide, fie gazoase, la nivel cuantic, toate sunt particule în interiorul altor particule – toate sunt doar energie!

Strâng din buze şi încuviinţez, cu vocea lui copleşită de aceea din capul meu, care insistă: *Spune-i! Spune-i acum! Nu mai amâna, termină odată cu asta! Acum, până nu începe iar să vorbească!*

Dar n-o fac. Nu scot o vorbă. Aştept să meargă mai departe, ca să pot să amân în continuare.

- Ridică mâna. Face un semn cu capul, palma întinsă, venind înspre mine.
Îmi ridic mâna încet, cu grijă, hotărâtă să evit orice contact fizic, când el spune:

- Acum spune-mi, ce vezi?

Mă chiorăsc, nesigură de ceea ce caută, apoi spun dând din umeri:

- Păi, văd piele străvezie, degete lungi, un pistrui sau doi, unghii care au nevoie disperată de manichiură...

- Exact. Zâmbeşte de parcă tocmai aş fi luat cel mai uşor examen din lume. Dar dacă ai putea s-o vezi aşa cum este de fapt, n-ai vedea nimic din toate acestea. în schimb, ai vedea o învălmăşeală de molecule care conţin protoni, neutroni, electroni şi cvarci. Şi în cvarcii aştia mititei, până în punctul cel mai mic, n-ai vedea decât energie pură care vibrează, mişcându-se cu o viteză suficient de lentă

cât să pară dens şi solid şi totuşi, suficient de repede cât să nu se poată vedea clar ce este de fapt.

Fac ochii mici, nefiind prea sigură că îl cred. Nu contează faptul că el studiază de sute de ani toate acestea.

- Pe bune, Ever. Nimic nu e separat. Se apleacă înspre mine, antrenat complet de subiect. Totul e un întreg. Lucruri care par dense, ca mine şi ca tine sau ca nisipul ăsta pe care stăm, sunt în realitate numai o masă de energie care vibrează suficient de lent încât să pară solidă, în timp ce alte lucruri, ca fantomele şi spriritele vibrează atât de rapid încât e aproape imposibil să fie văzute de majoritatea oamenilor.

- Eu o văd pe Riley, răspund, dornică să-i reamintesc tot timpul petrecut cu surioara mea spectrală. Sau, mă rog, o vedeam, înainte ca ea să treacă podul şi să se mute.

- Şi exact de asta nu o mai vezi. Clatină din cap. Vibrația ei este prea rapidă. Deşi există persoane care pot vedea dincolo de asta.

Privesc lung la oceanul care se întinde înaintea noastră, la valurile care vin unul după altul. Nesfârşite, neîntrerupte, nemuritoare. Ca noi.

- Acum ridică mâna din nou şi adu-o lângă a mea cât să ne atingem.

Ezit, umplându-mi pumnul cu nisip, nedorind s-o fac. Spre deosebire de el, cunosc prețul, consecințele îngrozitoare pe care le poate avea cel mai mic contact. De aceea, de vinerea trecută, îi evit atingerea. Dar, când mă uit cu atenție la el din nou, cu palma întinsă, aşteptând-o pe a mea, trag adânc aer în piept şi îmi ridic şi eu mâna, cu răsuflarea tăiată când el vine atât de aproape încât distanța care le separă e subțire cât o lamă.

- Simți? Zâmbeşte. Furnicătura şi căldura? Sunt energiile noastre care se contopesc.

Îşi mişcă mâna înainte şi înapoi, manipulând transmisia câmpului de energie dintre noi.

- Dar dacă suntem conectați cu toții aşa cum spui, cum se face că nu se simte mereu la fel? şoptesc, atrasă de unda magnetică incontestabilă care ne leagă, făcând cea mai minunată căldură să-mi umble prin corp.

- Suntem conectați cu toții, toți suntem făcuți din aceeaşi sursă care vibrează. Dar dacă unele energii te lasă rece şi altele călduț, aceea căreia îi eşti menit? Se simte exact *aşa*.

Închid ochii şi mă întorc, lăsând lacrimile să mi se scurgă pe obraz, incapabilă să le mai stăpânesc. Ştiind că nu am voie să-i simt pielea, atingerea buzelor, mângâierea caldă a trupului lui peste al meu. Acest câmp electric de energie care palpită între noi e tot ceea ce pot avea, din cauza deciziei oribile pe care am luat-o.

- Ştiința abia acum a ajuns la ideea pe care metafizicienii şi marii învățători spirituali o ştiu de secole. Totul este energie. Totul este întreg.

Îi simt zâmbetul în glas, când se trage mai aproape, dorind să-şi împletească degetele cu ale mele. Dar mă dau deoparte repede, privindu-l suficient de mult cât să văd privirea rănită care-i trece peste chip – aceeaşi privire pe care mi-o aruncă de când l-am obligat să bea antidotul care l-a readus la viață. Mirat de ce sunt atât de tăcută, de distantă, de îndepărtată – de ce refuz să-l ating când, numai cu câteva săptămâni în urmă, nu mă mai săturam de el. Presupunând, în mod incorect, că e din cauza purtării lui, care m-a rănit – flirtul lui cu Stacia, purtarea lui crudă față de mine – când adevărul e ca n-are nici o legătură. A fost sub vraja lui Roman, toată şcoala a fost. N-a fost vina lui.

Ceea ce nu ştie el este că atunci când antidotul l-a readus la viață, momentul în care mi-am amestecat sângele în poțiune a făcut să nu mai putem fi împreună.

Vreodată.

Niciodată.

În veci.

- Ever? şopteşte el cu o voce joasă şi sinceră.

Dar nu mă pot uita la el. Nu-l pot atinge. Şi, cu siguranță, nu pot rosti vorbele pe care merită să le audă.

Am stricat tot – îmi pare rău – Roman m-a păcălit şi am fost suficient de disperată şi de proastă să-i cad în plasă. Şi acum nu mai e nicio speranță pentru noi, pentru că, dacă mă săruți, dacă facem schimb de ADN, o să mori.

Nu pot s-o fac. Sunt cea mai oribilă specie de laşă. Sunt slabă şi jalnică. Şi nu pot găsi asta în mine.

- Ever, te rog, ce s-a întâmplat? mă întreabă el, îngrijorat de lacrimile mele. Te porți aşa de zile în şir. E vina mea? Am făcut eu ceva? Pentru că ştii că nu-mi amintesc prea mult din cele ce s-au întâmplat şi amintirile care încep să iasă la suprafață... ei bine, trebuie să ştii că nu eram eu însumi. Nu te-aş răni intenționat niciodată. Nu te-aş răni în niciun fel.

Mă strâng, adunându-mi umerii şi aplecându-mi capul. Dorind să mă fac mai mică, atât de mică încât să nu mă mai poată vedea. Ştiind că vorbele lui sunt adevărate, că n-ar putea nicicând să mă rănească, numai eu am fost în stare să fac ceva atât de dureros, de nesăbuit, de stupid de impulsiv. Numai eu am putut să fiu atât de proastă încât să muşc momeala lui Roman. Aşa nerăbdătoare să mă dovedesc unica dragoste adevărată a lui Damen, să fiu singura în stare să-l salveze – şi acum, uite ce prostie am făcut.

Se îndreaptă spre mine, mă cuprinde cu braţul, apucându-mă de mijloc şi trăgându-mă spre el. Dar nu pot risca această apropiere, lacrimile mele sunt acum mortale şi trebuie ţinute departe de pielea lui.

Fug în grabă, mă îndrept spre ocean, răsucindu-mi degetele de la picioare la marginea lui şi lăsând spuma albă şi rece să-mi scalde gleznele. Dorindu-mi să mă afund în imensitatea lui şi să fiu purtată de curent. Orice, numai să evit să rostesc cuvintele – orice ca să evit să-i spun iubirii mele adevărate, partenerului meu pentru eternitate, sufletului meu pereche de patru sute de ani încoace, că, dacă el mi-a dăruit eternitatea, eu am adus sfârşitul nostru.

Rămân aşa, nemişcată şi tăcută. Aşteptând soarele să se scufunde înainte de a mă întoarce spre el. Privindu-i profilul întunecat, aproape imposibil de distins în noapte şi ignorând înţepăturile din gât, murmur:

- Damen, iubitule... trebuie să-ţi spun ceva.

doi

Îngenunchiez lângă el, cu mâinile pe genunchi, cu degetele de la picioare îngropate în nisip, dorind să se uite la mine, să-mi vorbească. Fie şi numai ca să-mi spună ceea ce ştiu deja – că am făcut o greşeală mare şi prostească – una ce nu va putea fi ştearsă vreodată. Aş accepta asta cu mare bucurie, la naiba, o merit. Ce nu pot îndura e muţenia lui deplină şi privirea pierdută.

Şi sunt gata să spun ceva, orice, să întrerup nemişcarea aceasta insuportabilă, când el se uită la mine cu ochi atât de obosiţi încât reflectă perfect cei şase sute de ani ai lui.

- Roman, oftează, clătinând din cap. Nu l-am recunoscut, habar nu aveam.

Vocea i se pierde odată cu privirea.

- Nu aveai de unde să ştii, spun eu, dornică să înlătur orice urmă de vină pe care ar putea s-o simtă. Ai fost sub vraja lui din prima zi. Crede-mă, a plănuit totul, s-a asigurat că amintirile se vor şterge în întregime.

Ochii lui stăruiesc pe faţa mea, cercetându-mă cu atenție înainte de a se ridica şi de a se îndepărta. Priveşte în gol la ocean, cu pumnii strânşi şi mă întreabă:

- Ți-a făcut vreun rău? Te-a urmărit sau te-a rănit în vreun fel?

Clatin din cap că nu.

- N-a fost nevoie. I-a fost de ajuns să mă rănească prin tine.

Se întoarce, cu ochii mai întunecați, pe măsură ce trăsăturile i se înăspresc şi, inspirând adânc, spune:

- E vina mea.

Rămân cu gura căscată, întrebându-mă cum poate să creadă una ca asta după tot ce i-am explicat. Mă ridic în picioare şi mă aşez lângă el, în timp ce-i strig:

- Nu fi prost! Bineînțeles că nu e vina ta. N-ai ascultat nimic din ce ți-am spus? Clatin din cap. Roman ți-a *otrăvit* elixirul şi te-a *hipnotizat*. N-ai avut nimic de-a face cu asta, îi făceai lui jocul – nu ai putut controla situația.

Dar abia ce terminasem, că el respinge tot ce am spus cu o fluturare a mâinii.

- Ever, nu înțelegi? Nu are legătură cu Roman sau tine, e vorba de karma. Asta e răsplata pentru şase veacuri de trai egoist. Dă din cap şi râde, dar nu în felul acela care te invită să i te alături. E celălalt fel – cel care te îngheață până-n măduva oaselor. După atâția ani în care te-am iubit şi te-am pierdut, iar şi iar, eram sigur că asta mi-e pedeapsa pentru viața pe care am dus-o, fără să ştiu că tu muriseşi de mâna Drinei. Dar acum îmi dau seama de tot adevărul care mi-a scăpat în tot acest timp. Exact când eram convins că am păcălit karma, făcându-te nemuritoare, să te păstrez alături de mine pentru totdeauna, karma râde la urmă, lăsându-ne împreună pentru eternitate, doar numai ca să ne privim, nicicând să ne atingem unul pe celălalt.

Întind mâna spre el, dorind să-l iau în brațe, să-l alin, să-l conving că nimic din toate acestea nu e adevărat. Dar mă trag înapoi la fel de repede, amintindu-mi că imposibilitatea de a ne atinge este exact ceea ce ne-a adus în situația aceasta.

- Nu e adevărat, spun fixându-l cu privirea. De ce să fii tu vinovat, când eu sunt aceea care a greşit? Clatin din cap, iritată de felul lui unic de a gândi. Roman

a pus la cale totul. O iubea pe Drina – pun pariu că pe-asta n-o ştiai, nu? A fost unul dintre orfanii pe care i-ai salvat de ciumă în Florența, în perioada Renaşterii şi a iubit-o de atâtea veacuri, ar fi făcut orice pentru ea. Dar Drinei nu i-a păsat de el, ea te iubea numai pe tine – şi tu mă iubeai numai pe mine – şi apoi, în sfârşit, după ce am ucis-o, Roman s-a hotărât să se răzbune pe mine – numai că a făcut-o prin tine. A vrut ca eu să simt durerea de a nu te mai putea atinge vreodată – cum simte şi el cu Drina. Şi s-a întâmplat atât de repede... eu doar...

Mă opresc, ştiind că e inutil, doar o risipă de cuvinte. El încetase să mă asculte de când începusem, convins de propria-i vinovăție.

Refuz şi numai să merg în direcția aceea şi n-am să-l las nici pe el.

- Damen, te rog! Nu poți să renunți! Asta nu e karma, sunt eu. Am făcut o greşeală, o greşeală teribilă, îngrozitoare. Dar asta nu înseamnă că n-o putem drege, trebuie să existe o modalitate.

Mă agăț de cele mai false speranțe, afişez un entuziasm forțat pe care nu-l simt.

Damen stă în fața mea, siluetă întunecată în noapte, căldura căutăturii lui triste şi obosite fiindu-ne singura îmbrățişare.

- N-ar fi trebuit să încep, spune el. N-ar fi trebuit să fabric elixirul, ar fi trebuit să las lucrurile să-şi urmeze cursul natural. Pe bune, Ever, uită-te ce a ieşit – nu ne-a adus decât durere. Dă din cap, cu o privire atât de tristă, atât de chinuită de remuşcări – inima mea se dă bătută. Mai ai timp, totuşi. Ai toată viața înainte – o veşnicie în care poți fi oricine ai vrea să fii, în care poți face orice ai vrea să faci. Oricine în afară de mine. Ridică din umeri. Sunt pângărit. Cred că putem să vedem cu toții rezultatul acestor şase sute de ani.

- Nu! Vocea îmi tremură, căci buzele îmi tremură atât de tare că mi se întind peste obraji. N-ai să pleci, n-ai să mă părăseşti din nou! Am trecut prin iad în ultima lună ca să te salvez şi acum, că eşti bine, n-am de gând să renunț. Suntem hărăziți unul celuilalt, ai spus-o chiar tu! E doar un recul temporar, asta-i tot! Dar dacă ne punem mințile la contribuție, cred că vom găsi o cale să...

Mă opresc, vocea mi se stinge, văzându-l că deja se îndreaptă spre lumea aceea a lui, nenorocită şi mohorâtă, în care numai el este de vină. Şi ştiu că e momentul să spun şi restul poveştii, părțile acelea nefericite, regretabile, pe care aş prefera să le las deoparte. Poate atunci va privi altfel lucrurile, poate atunci...

- Mai e ceva, spun în grabă, deşi habar n-am cum să formulez ceea ce urmează. Deci, înainte să presupui că se răzbună karma pe tine sau mai ştiu eu ce, trebuie să mai ştii ceva, ceva de care nu sunt chiar mândră, dar oricum.

Apoi trag adânc aer în piept şi îi povestesc despre călătoriile mele pe Tărâmul Verii – acea dimensiune magică situată între dimensiunile în care am învățat să mă întorc în timp - şi cea în care mi s-a dat de ales între familia mea şi el - şi i-am ales pe ei, convinsă că pot să repar cumva viitorul, despre care eram convinsă că ne-a fost furat şi totuşi, tot ce-a însemnat a fost o lecție pe care o ştiam deja.

Uneori, destinul merge mai departe decât putem ajunge noi.

Înghit cu greu şi fixez nisipul cu privirea, fără tragere de inimă să-i văd reacția lui Damen când se va uita în ochii celei ce l-a trădat.

Dar, în loc să se enerveze sau să se supere, cum mă aşteptam, mă înconjoară cu cea mai minunată lumină albă, strălucitoare, o lumină atât de mângăietoare, de iertătoare, de pură – e ca poarta de trecere către Tărâmul Verii, dar mai frumoasă. Aşa că închid ochii şi îl înconjur şi eu pe el cu lumină şi, când îi deschid din nou, suntem amândoi înveliți în cea mai minunată strălucire caldă şi încețoşată.

- N-ai avut de ales, îmi spune cu o voce blândă şi privire mângâietoare, făcând tot posibilul să-mi uşureze ruşinea. Normal că ți-ai ales familia, asta trebuia să faci. Aş fi făcut acelaşi lucru, dacă mi s-ar fi dat de ales.

Încuviințez, făcând lumina mai strălucitoare, înlănțuindu-l într-o îmbrățişare telepatică. Ştiu că nu alină nici pe departe la fel ca una reală dar, deocamdată, trebuie să ne mulțumim cu atât.

- Ştiu despre familia ta, ştiu totul, am văzut totul. Mă priveşte atât de intens cu ochii lui întunecați, încât mă chinui să merg mai departe. Ai fost mereu atât de secretos în ceea ce priveşte trecutul tău, de unde vii, ce viață ai dus – şi într-o zi, pe când mă aflam pe Tărâmul Verii, am întrebat şi, ei bine, întreaga poveste a vieții tale mi-a fost dezvăluită.

Strâng din buze şi mă uit la el cum stă în fața mea, tăcut şi nemişcat. Oftez, pe când el mă priveşte adânc în ochi şi, telepatic, îşi poartă degetele de-a lungul rotunjimilor obrajilor mei – dând naştere unei imagini atât de palpabile, atât de domoale, încât pare reală.

- Îmi pare rău, spune el, mângâindu-mi mental bărbia cu degetul mare. Îmi pare rău că am fost atât de închis în mine şi de puțin dispus să îmi împărtăşesc

trecutul încât te-am făcut să recurgi la asta. Dar chiar dacă s-a întâmplat demult, încă este un lucru pe care aş prefera să nu-l discut.

Aprob in tăcere, nu vreau să insist. Faptul că a asistat la asasinarea părinților săi şi anii ce-au urmat, plini de abuzuri din partea bisericii nu constituie un subiect pe care să doresc să-l cercetez îndeaproape.

- Dar mai e ceva, spun, cu speranța că voi putea readuce un pic de încredere în viitor, împărtăşindu-i ceea ce am aflat. Atunci când îți vedeam viața derulându-se, la sfârşit, Roman te omora. Dar chiar dacă părea menit să se întâmple, cumva am reuşit să te salvez. Mă uit la el, simțind că încă e departe de a fi convins şi mă grăbesc, ca să nu îl pierd de tot. Adică, mda, poate că destinul e câteodată ceva fix, care nu poate fi schimbat, dar sunt şi situații în care capătă formă în funcție de acțiunile noastre. Deci, când nu mi-am putut salva familia prin întoarcerea în timp, s-a întâmplat aşa numai pentru că era un destin care nu putea fi schimbat. Sau, cum a spus Riley cu câteva secunde înainte de cel de-al doilea accident, care mi i-a răpit din nou, *nu poți schimba trecutul, asta e*. Dar când m-am trezit din nou aici, în Laguna, şi am putut să te salvez pe tine, ei bine, cred că asta dovedeşte că viitorul nu este mereu concret, nu toate sunt stabilite exclusiv de soartă.

- Se prea poate. Oftează, privindu-mă fix. Dar nu ai cum să scapi de karma, Ever. Este ceea ce este. Nu judecă, nu e bună sau rea, cum cred cei mai mulți oameni. Este rezultatul tuturor acțiunilor, pozitive sau negative – o balanță permanentă a evenimentelor – cauză şi efect, ochi pentru ochi, ce semeni, aia vei culege, după faptă şi răsplată. Ridică din umeri. Oricum i-ai spune, până la urmă e acelaşi lucru. Şi oricât de mult ți-ar plăcea să te gândeşti că e altfel, este exact ce se întâmplă acum. Toate acțiunile generează o reacție. Şi acesta este punctul în care m-au adus acțiunile *pe mine*. Dă din cap. În tot acest timp, mi-am spus că te-am transformat din dragoste, dar acum îmi dau seama că am făcut-o, de fapt, din egoism – pentru că nu am putut trăi fără tine. *De asta* se întâmplă acum toate acestea.

- Atunci, asta e tot? Dau din cap, nevenindu-mi să cred că e în stare să renunțe atât de uşor. Aşa se termină? Eşti aşa al dracului de sigur că ai fost hăituit de karma, încât nu mai vrei nici să ripostezi? Ai ajuns până aici doar ca să fim împreună şi acum, când ai dat de un obstacol, nu vrei nici măcar să încerci să escaladezi zidul din calea noastră?

- Ever. Privirea lui este caldă, plină de dragoste, cuprinzătoare, dar nu anulează sub nicio formă înfrângerea din glasul lui. Îmi pare rău, dar există nişte lucruri pe care le ştiu numai eu.

- Da... bine. Clatin din cap şi privesc în jos, îngropându-mi degetele de la picioare adânc în nisip. Doar pentru că eşti cu câteva secole mai mare, nu înseamnă că tu ai ultimul cuvânt. Pentru că, dacă suntem cu adevărat împreună în asta, dacă viețile noastre, întocmai ca şi soarta noastră, sunt îngemănate, atunci îți dai seama că nu ți se întâmplă numai ție, fac parte şi eu din asta. Şi nu poți să fugi de asta, nu poți să fugi de mine! Trebuie să rezolvăm împreună. Trebuie să fie o cale...

Tac, trupul îmi tremură, gâtul mi se strânge de nu mai pot scoate o vorbă. Nu mai pot decât să stau în fața lui, implorându-l în tăcere să mi se alăture într-o luptă pe care nu-s sigură că o putem câştiga.

- Nu am de gând să te părăsesc, spune el, cu privirea plină de dorul de patru sute de ani. Nu pot să te părăsesc, Ever. Crede-mă, am încercat. Dar, în cele din urmă, tot îmi găsesc drumul înapoi spre tine. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată, tot ce-am iubit vreodată, dar, Ever...

- Nici un dar, dau din cap dorind să pot să-l țin în brațe, să-l ating, să-mi lipesc strâns trupul de al lui. Trebuie să existe o cale, un fel de tratament. Şi o să-l găsim împreună. Ştiu că o să-l găsim. Am ajuns mult prea departe ca să-l lăsăm pe Roman să ne despartă. Dar nu pot s-o fac singură. Nu fără ajutorul tău. Deci, te rog, promite-mi, promite-mi că o să încerci.

Se uită la mine, privirea lui mă ademeneşte. Închide ochii în timp ce umple plaja cu atâtea lalele că golfulețul erupe de petale roşii ceroase, deasupra unor tulpini verzi unduitoare – simbolul suprem al iubirii noastre nemuritoare acoperă fiecare centimetru pătrat de nisip. Apoi îşi strecoară brațul sub al meu şi mă conduce la maşina lui. Pielea noastră e despărțită numai de jacheta lui subțirică din piele neagră şi de tricoul meu din bumbac organic. Suficiente să ne scape de riscul unui schimb accidental de ADN, dar incapabile să potolească furnicăturile şi căldura ce pulsează între noi.

trei

- Ghici ce?

Miles se uită pătrunzător la mine în timp ce urcă în maşină, cu ochii lui căprui mai mari ca de obicei, cu faţa lui de bebeluş drăgălaş strâmbându-se într-un rânjet. Nu, de fapt, ştii ceva? Nu ghici! O să-ți spun eu, pentru că n-ai să crezi în vecii-vecilor! N-ai să ghiceşti în veci!

Zâmbesc, auzindu-i gândurile cu câteva clipe înainte de a le exprima în cuvinte şi abia mă abțin să nu-i spun: „te duci în tabăra de teatru în Italia" cu doar câteva secunde înainte ca el să exclame:

- Mă duc în tabăra de teatru în Italia. Nu, mai bine zis, în Florența, Italia! Oraşul lui Leonardo da Vinci, al lui Michelangelo, al lui Rafael!

Şi bunul tău prieten, Damen Auguste, care chiar i-a cunoscut pe toți aceşti artişti!

- Ştiam de câteva săptămâni de posibilitatea aceasta, dar abia aseară am fost anunțat oficial şi încă nu-mi vine să cred! Opt săptămâni în Florența, timp în care o să joc, o să mănânc şi o să urmăresc italieni focoşi...

Îi arunc o privire în timp ce mă dau la o parte:

- Şi Holt e de acord cu toate acestea?

Miles se uită la mine.

- Hei, ştii cum stă treaba. Ce se întâmplă în Italia, rămâne în Italia.

Cu excepția cazurilor când nu se întâmplă aşa. Gândurile mele alunecă înspre Drina şi Roman, mă întreb câți hoinari nemuritori mai sunt pe acolo, gata să apară în Laguna Beach şi să mă terorizeze.

- În orice caz, o să plec în curând, imediat ce se termină şcoala. Şi am atâtea de pregătit până atunci! A, şi era să uit partea cea mai tare – mă rog – printre cele mai tari. Se întâmplă să se potrivească la fix, că *Fixativ* se termină exact cu o săptămână înainte de a pleca, deci o să am parte de ultima reverență în calitate de Tracy Turnblad, adică, pe bune, cât de perfect să fie?

- Incredibil de perfect. Surâd. Pe bune, felicitări. E foarte tare. Şi meritat pe deplin, aş adăuga. Doar că mi-aş fi dorit să pot să vin cu tine.

Exact în momentul în care rostesc asta, îmi dau seama că e adevărat. Ar fi atât de plăcut să scap de toate problemele, să mă urc într-un avion şi să zbor departe de toate acestea. Pe lângă asta, mi-e dor să pierd vremea cu Miles. Ultimele câteva săptămâni, când el şi Haven (şi toată şcoala împreună cu ei) se

aflau sub puterea vrăjii lui Roman, au fost cele mai singuratice din toată viața mea. Să nu-l am pe Damen alături a fost mai mult decât puteam îndura, dar să fiu lipsită şi de sprijinul celor mai buni prieteni, m-a împins dincolo de limite. Dar Miles şi Haven nu-şi amintesc nimic din toate acestea, nici unul dintre ei nu-şi aminteşte. Numai Damen prinde frânturi şi ceea ce îşi aminteşte îl face să se simtă îngrozitor de vinovat.

- Şi mie mi-ar fi plăcut să vii, spune el, jucându-se cu sistemul audio de la maşină, ca să găsească piesa perfectă care să se potrivească cu buna lui dispoziție. Poate după absolvire vom putea merge cu toții în Europa. Luăm permise Eurail, stăm la hosteluri pentru tineret şi ne învârtim cu rucsacul în spate. N-ar fi grozav? Numai noi şase, ştii, tu cu Damen, Haven cu Josh şi eu cu cine s-o nimeri....

- Tu cu cine s-o nimeri? Mă uit la el. Care-i faza?

- Sunt realist.

Ridică din umeri.

- Te rog. Dau ochii peste cap. De când?

- De aseară, de când am aflat că plec în Italia. Râde, trecându-şi mâna prin părul castaniu tuns scurt. Uite ce e, Holt e minunat şi aşa mai departe, nu mă înțelege greşit. Dar nu mă păcălesc singur, nu pretind că ar fi mai mult decât ceea ce este, de fapt. E ca şi cum am avea o dată de expirare, înțelegi? Trei acte complete, cu început, mijloc şi sfârşit clar delimitate. Nu e ca la tine cu Damen, voi sunteți diferiți, sunteți pe viață.

- *Pe viață*? - Mă uit la el clătinând din cap, în timp ce opresc la semafor.- Ăsta e mai degrabă un termen pentru închisoare decât un fel de *şi-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*.

- Înțelegi tu ce vreau să spun. - Îsi cercetează manichiura, fluturându-şi unghiile roz-turbat a la Tracy Turnblad. - Adică voi doi sunteți atât de perfect acordați unul cu altul, atât de *conectați*. Şi apropo, o spun *literalmente*, de vreme ce o faceți tot timpul.

N-o mai facem. Înghit cu dificultate, apăsând pedala de benzină exact în clipa în care semaforul se face verde. Traversez intersecția cu un scârțâit zgomotos de roți, lasând în urmă o dâră groasă de cauciucuri. Refuz să încetinesc până nu ajung în parcare şi mă uit în jur după Damen, care parchează întotdeauna în locul cel mai bun după al meu, chiar alături.

Dar nici după ce trag frâna de mână, nu-l văd nicăieri. Şi chiar când mă pregătesc să mă dau jos, întrebându-mă pe unde o fi, apare lângă mine, cu mâna înmănuşată pe portiera mea.

- Unde ți-e maşina? îl întreabă Miles, aruncându-i o privire în timp ce trânteşte portiera şi îşi potriveşte rucsacul pe umeri. Şi ce-ai pățit la mână?

- Am scăpat de ea, îi răspunde, cu ochii la mine. Apoi, îi prinde privirea lui Miles şi adaugă: De maşină, nu de mână.

- Ai dat-o la schimb?

Întreb numai pentru că ne ascultă Miles. Damen nu are nevoie să cumpere, să schimbe sau să vândă nimic, aşa cum fac oamenii obişnuiți. Obține orice numai prin voință.

Dă din cap că nu şi mă conduce spre poartă, spunând cu un zâmbet larg:

- Nu, am lăsat-o pe marginea drumului, cu cheia în contact şi cu motorul pornit.

- Poftim? scânceşte Miles. Vrei să-mi spui că ți-ai lăsat BMW-ul M6 Coupe negru, strălucitor *la marginea drumului*?

Damen încuviințează.

- Dar e o maşină de o sută de mii de dolari, gâfâie Miles, roşu la față.

- O sută zece, râde Damen. Nu uita că era complet echipată, cu toate accesoriile opționale.

Miles se holbează la el, cu ochii practic ieşiți din orbite, incapabil să înțeleagă cum ar putea cineva să facă una ca asta – de ce ar face cineva una ca asta?.

- Aha, bine, ca să înțeleg mai clar – te-ai trezit din somn şi te-ai hotărât – *Ei, ce dracu', cred că o să arunc maşina asta stupid de luxoasă la marginea drumului, DE UNDE POATE S-O IA ORICINE?*

Damen ridică din umeri.

- Ceva de genul ăsta.

- Pentru că, în caz că n-ai observat, spune Miles, deja super-agitat, *unii* dintre noi *nu prea au* maşină. *Unii* dintre noi provin din familii atât de rele şi ciudate că sunt siliți să se bazeze pe bunăvoința prietenilor pentru tot restul vieții.

- Îmi pare rău, ridică Damen din umeri. Cred că nu mi-a trecut prin cap. Dar, dacă te face să te simți mai bine, am făcut-o cu un scop nobil.

Şi când se uită la mine, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, în felul acela al lui personal şi, odată cu senzaţia obişnuită de căldură, capăt sentimentul îngrozitor că faptul că a renunţat la maşină e numai prima parte a planului lui.

- Cu ce ai ajuns la şcoală? îl întreb exact când ajungem la poarta din faţă, unde ne aşteaptă Haven.

- A venit cu autobuzul. Haven se uită printre noi, cu şuviţele ei vopsite în albastru ca azurul căzându-i pe faţă. Nu fac mişto de tine, n-aş fi crezut nici eu, dar am văzut cu ochii mei. L-am văzut coborând din autobuzul ăla galben, cu toţi bobocii, tocilarii, cretinii şi respinşii care, spre deosebire de Damen, nu au altă posibilitate decât să ia autobuzul.   Clatină din cap.   Şi am fost aşa şocată de ce-am văzut, încât am clipit de câteva ori ca să mă asigur că era chiar el. Şi apoi, încă nefiind convinsă, am făcut o poză cu telefonul şi i-am trimis-o lui Josh, care mi-a confirmat.

Îl ridică, să vedem şi noi.

Trag cu ochiul la Damen, curioasă ce-o fi punând la cale şi abia atunci observ că şi-a abandonat şi puloverul lui obişnuit, din caşmir, înlocuindu-l cu un tricou simplu, din bumbac şi că blugii lui de firmă au fost înlocuiţi cu unii banali, cu buzunare. Chiar şi ghetele negre de motor care l-au făcut celebru le-a schimbat pe nişte şlapi maro, din cauciuc. Şi chiar dacă nu are nevoie de toate fiţele astea ca să arate la fel de devastator de bine ca în prima zi în care ne-am văzut, aspectul ăsta modest chiar nu-l prinde.

Sau cel puţin nu-l prinde pe *acela* pe care-l ştiam eu.

Vreau să zic, chiar dacă Damen este, fără urmă de îndoială, inteligent, bun, iubitor şi generos, e totuşi puţintel bombastic şi îngâmfat. Mereu obsedat de haine, de maşină, de imaginea lui în general. Şi să nu-ţi treacă cumva prin cap să încerci să-i stabileşti data exactă a naşterii, pentru că, pentru unul care a ales să fie nemuritor, are un complex evident cu privire la vârsta lui.

Dar, chiar dacă în mod normal nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie de hainele pe care le poartă sau de călătoria lui cu autobuzul, când mă uit din nou la el, simt un freamăt în burtă, nişte impulsuri repetate care-mi solicită atenţie. Un avertisment că acesta e numai începutul. Că această transformare bruscă reprezintă mai mult decât vreun plan de tăiere a costurilor, altruist şi conştient de mediul înconjurător. Nu, asta are de-a face cu noaptea trecută. Ceva legat de faptul că e urmărit de karma. Ca şi cum s-ar convinge pe sine însuşi că dacă renunţă la cele mai preţuite bunuri va echilibra cumva situaţia.

- Mergem?

Zâmbeşte şi mă ia de mână în clipa în care sună clopoțelul, îndepărtându-mă de Haven şi Miles, care îşi vor petrece următoarele trei ore trimițându-şi unul altuia mesaje, pentru a încerca să-şi dea seama care e problema cu Damen.

Mă uit la el, mâna lui înmănuşată e în mâna mea, în timp ce mergem pe coridor şi îi şoptesc:

- Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat, de fapt, cu maşina ta?

- Ți-am spus deja. Ridică din umeri. N-am nevoie de ea. E un răsfăț nenecesar, cu care nu mai am chef să mă *răsfăț*.

Râde şi se uită la mine, dar eu nu mă alătur, aşa că dă din cap şi spune:

- Nu mai fi aşa de serioasă. Nu-i mare brânză. Când mi-am dat seama că nu e ceva de care să am nevoie, am dus-o într-o zonă părăsită şi am lăsat-o pe marginea drumului, unde o poate găsi cineva.

Strâng din buze şi privesc drept înainte, dorind să mă pot strecura în mintea lui şi să pot vedea gândurile pe care şi le ține pentru sine, să ajung la esența la ceea ce e cu adevărat. Pentru că, în ciuda felului în care mă priveşte, în ciuda ridicărilor nepăsătoare din umeri, nimic din ceea ce spune nu are vreun sens.

- Bine, asta-i nemaipomenit, adică, dacă asta trebuie să faci, minunat atunci, distracție plăcută! Ridic din umeri, convinsă că nu e sub nicio formă minunat, chiar dacă mă duce capul să n-o zic cu voce tare. Dar cum ai de gând să te mişti încoace şi-ncolo dacă ai renunțat la maşină? Vreau să spun, în caz că n-ai observat, că suntem în California, nu poți să ajungi nicăieri fără maşină.

Se uită la mine, evident amuzat de izbucnirea mea, care nu e tocmai reacția pe care o plănuisem.

- Care-i problema cu autobuzul? E gratis.

Rămân blocată, clătinând din cap, fără să cred ce-mi aud urechile. *Şi de când te preocupă pe tine prețul, domnule „eu fac milioane jucându-mă cu poneii şi doar făcând liste cu orice altceva mi-aş putea dori”?* Îmi dau seama abia după că am uitat să-mi protejez gândurile.

- Aşa mă vezi tu pe mine? Se opreşte chiar lângă intrarea în clasă, în mod clar rănit de remarca mea nesimțitoare. Ca pe un nătâng superficial, materialist, narcisist şi obsedat de cumpărături?

- Nu! strig eu clătinând din cap şi strângându-l de mână.

Sper să-l pot convinge, deşi cam asta am vrut să spun. Dar nu la modul negativ la care vede el lucrurile. Mai degrabă la modul *iubitul meu apreciază luxul în viață* şi nu la modul *iubitul meu e versiunea masculină a Staciei*.

- Eu doar...

Mă uit cu coada ochiului, sperând să fiu măcar pe jumătate la fel de convingătoare ca el, dar avansez cu greu, când îi spun:

- Pur şi simplu nu pricep. Ridic din umeri. Şi care-i faza cu mănuşa?

Îi ridic mâna înveşmântată în piele până unde o putem vedea.

- Nu e clar? Clatină din cap şi mă împinge spre uşă.

Dar eu rămân pe loc, refuz să mă clintesc. Nimic nu e clar. Nimic nu mai are sens.

El face o pauză, cu mâna pe mânerul uşii, mai mult decât rănit când îmi răspunde:

- M-am gândit că poate fi o bună soluție de moment. Dar poate preferi să nu te ating deloc?

Nu! N-am vrut să spun asta! Trecând pe telepatie când se apropie câțiva colegi de clasă, îi amintesc cât de greu a fost să evit orice fel de contact de piele pe piele în ultimele trei zile. Să pretind că sunt răcită, când ştim amândoi că nu mă pot îmbolnăvi şi alte tehnici de evitare tâmpite care mă fac să-mi fie ruşine de mine. A fost pur şi simplu o tortură. Să ai un iubit atât de frumos, atât de sexy, atât de încântător de minunat – şi să nu-l poți atinge – e cea mai groaznică formă de agonie.

- Ce vreau să zic e că ştiu că nu putem risca nici un fel de schimb accidental de transpirație a palmelor sau ceva de genul ăsta, totuşi, nu ți se pare că arată... cam ciudat? şoptesc eu imediat ce rămânem singuri.

- Nu mă interesează. Privirea lui sinceră, deschisă, mă fixează. Nu mă interesează ce cred alții. Nu-mi pasă decât de tine.

Îmi strânge degetele şi deschide uşa mental, conducându-mă exact pe lângă Stacia Miller, cum mergem spre locurile noastre. Şi chiar dacă n-am văzut-o de vineri, de când şi-a revenit de sub puterea vrăjii lui Roman, sunt sigură că ura ei față de mine nu s-a stins nici un pic. Dar chiar dacă sunt pe deplin pregătită pentru planul ei obişnuit de a-şi lăsa geanta în calea mea, în încercarea de a-mi pune piedică, astăzi este prea distrasă de noua înfățişare a lui Damen ca să mai joace joculețul ăsta obosit. Îl studiază tacticos din cap până-n picioare, făcând ca această scurtă amânare să fie doar calmul de dinaintea furtunii.

- N-o băga-n seamă, îmi şopteşte Damen, împingându-şi pupitrul atât de aproape că marginile aproape se lipesc una de cealaltă.

Şi chiar dacă sunt de acord, adevărul e că nu pot. Oricât mi-aş dori să mă prefac că este invizibilă, nu pot face asta. Este drept în fața mea şi mă obsedează. Îi scrutez gândurile, dorind să văd ce s-a întâmplat între ei sau dacă s-a întâmplat ceva. Pentru că, deşi ştiu că Roman e vinovat de tot flirtul, de toate săruturile şi toate mângâierile, n-am putut decât să privesc. Pentru că, deşi ştiu că Damen a fost complet lipsit de liberul arbitru, asta nu schimbă faptul că s-a întâmplat – că buzele lui Damen i le-au apăsat pe ale ei şi că mâinile i s-au plimbat pe piele. Şi chiar dacă sunt destul de sigură că n-au mers mai departe de atât, tot m-aş simți al naibii de bine dacă aş putea găsi o dovadă să-mi susțină teoria.

Şi oricât de nebunesc, supărător şi complet masochist ar fi, nu mă voi opri până când memoria ei nu-mi va dezvălui şi ultimul detaliu oribil, chinuitor şi dureros.

Sunt pe punctul de a mă îngropa mai adânc, de a călători până în miezul minții ei, când Damen mă strânge de mână şi îmi şopteşte:

- Ever, te rog. Nu te mai chinui singură, ți-am spus deja, nu e *nimic* de văzut. - Înghit greu, cu privirea fixată în ceafa ei, privind-o cum bârfeşte cu Honor şi cu Craig, abia auzindu-l cum adaugă: Nu s-a întâmplat. Nu e ceea ce crezi. Ai încredere în mine. Oftează. Sau măcar încearcă. *Te rog!*

Trag adânc aer în piept, mă uit fix la el, dorind să pot, ştiind că trebuie s-o fac.

- Pe bune, Ever. La început nu puteai trece peste întâlnirile mele de şase sute de ani încoace şi acum te obsedează numai ultima săptămână?

Se încruntă şi se apleacă înspre mine, adăugând cu o voce insistentă şi persuasivă:

- Ştiu că sentimentele tale sunt rănite adânc. Pe cuvânt, ştiu asta. Dar ce-i făcut nu se poate desface, nu mă pot întoarce, nu pot să schimb nimic. Roman a făcut asta intenționat, nu poți să-l laşi să câştige.

Înghit cu dificultate, ştiu că are dreptate. Mă port stupid, irațional, îmi permit mie însămi să mă abat din drum.

În plus, se gândeşte Damen, trecând pe telepatie, pentru că a intrat proful, domnul Robins. *Ştii că nu înseamnă nimic. Singura pe care am iubit-o vreodată eşti tu. Nu-ți ajunge?*

Îşi duce degetul mare în mănuşă spre tâmpla mea, privindu-mă drept în ochi, în timp ce îmi arată trecutul nostru împreună, multiplele mele reîncarnări ca tânără servitoare în Franța, ca fiică de puritan din Noua Anglie, ca englezoaică din lumea bună pusă pe flirt, ca muză cu un minunat păr roşu a unui artist...

Rămân cu gura căscată şi cu ochii holbați, viața asta anume n-am mai văzut-o până acum.

Dar el zâmbeşte, cu privirea tot mai caldă, în timp ce îmi arată cele mai importante momente ale acelui timp, o secvență rapidă a întâlnirii noastre – la vernisajul unei galerii, în Amsterdam – primul nostru sărut, în fața galeriei, chiar în noaptea aceea. Îmi prezintă numai momentele romantice şi sare peste moartea mea care survine, inevitabil, înainte de a putea să mergem mai departe.

Şi după ce văd derulându-se toate aceste momente minunate, dragostea lui trufaşă expusă să o pot vedea, mă uit în ochii lui şi îi răspund în gând: *Sigur că-mi ajunge. Mereu mi-ai fost de ajuns.*

Apoi închid ochii ruşinată şi adaug: *Dar eu îți sunt de ajuns?*

Accept, în sfârşit, adevărul *adevărat* – teama mea că el se va sătura curând să-şi țină mâna în mănuşă, că se va sătura de îmbrățişările telepatice şi că va căuta chestia adevărată, la o fată normală, cu un ADN nepericulos.

Clatină din cap, degetele înmânuşate îmi cuprind bărbia, în timp ce mă prinde într-o îmbrățişare mentală atât de caldă, atât de sigură, atât de plăcută, că toate temerile mele dispar. Răspunzând scuzelor din privirea mea, se apleacă, cu buzele la urechea mea şi îmi spune:

- Bun. Acum că am rezolvat-o pe asta, în legătură cu Roman...

patru

În timp ce mă îndrept spre ora de istorie, mă întreb ce-ar fi mai rău, să-l văd pe Roman sau pe domnul Munoz? Pentru că, dacă nu i-am mai văzut, nici nu am mai vorbit cu niciunul dintre ei de vineri, când întreaga mea lume s-a prăbuşit, nu e nicio urmă de îndoială că i-am lăsat pe amândoi într-un mod destul de ciudat. Ultimul meu contact cu domnul Munoz a constat în faptul că am devenit complet sentimentală şi nu numai că i-am încredințat secretul puterilor mele extrasenzoriale – ceea ce nu fac niciodată – dar l-am şi încurajat să-şi dea întâlnire cu mătuşa mea, Sabine, lucru pe care încep să-l regret *foarte tare*. Oricât a fost de îngrozitor, rivalizează numai cu ultimele mele momente alături de Roman, când mi-am ațintit

pumnul către chakra de la buricul lui, hotărâtă nu doar să-l ucid, dar şi să-l şterg complet de pe faţa pământului. Şi aş fi făcut-o, numai că m-am înecat şi a scăpat. Şi chiar dacă, privind retrospectiv, a fost cel mai bine aşa, încă sunt aşa de furioasă pe el că nu poate nimeni să spună că nu voi încerca din nou.

Dar adevărul este că ştiu că n-am să mai încerc. Şi nu numai pentru că Damen şi-a petrecut toată ora de engleză dăscălindu-mă telepatic despre răzbunare, care nu e niciodată răspunsul, despre karma, care este unica justiție adevărată şi multe alte bla-bla-uri asemănătoare, dar în special pentru că nu este corect. În ciuda faptului că Roman m-a tras pe sfoară în cel mai îngrozitor mod, nelăsându-mi vreun motiv să mai am încredere în el vreodată, tot nu am dreptul să-l ucid. Nu va schimba nimic. Chiar dacă el este groaznic, malefic, tot ce se mai poate adăuga la *rău*, tot nu am dreptul să...

- Uite-o şi pe maimuțica mea obrăznicuță!

Se târăşte lângă mine, cu părul lui blond răvăşit, cu ochii lui albaştri ca oceanul şi dinții strălucitor de albi, întinzându-şi alene brațul puternic şi bronzat de-a latul uşii clasei, ca să mă împiedice să intru.

Şi e de ajuns. Mârâitul enervant al accentului lui britanic fabricat şi ciudățenia privirii lui răutăcioase şi ajung să mă facă din nou să-l ucid.

Dar n-am s-o fac.

I-am promis lui Damen că o să vin şi o să plec în siguranță de la oră fără a fi nevoie să fac asta.

- Spune-mi, Ever, cum ți-ai petrecut weekendul? Tu şi cu Damen v-ați bucurat de regăsire? A fost cumva capabil să-ți *supraviețuiască*?

Strâng pumnii, imaginându-mi cum ar arăta ca nimic mai mult decât un morman de haine de firmă şi o moviliță de praf, în ciuda jurământului meu de non-violență.

- Pentru că dacă nu, dacă nu mi-ai urmat sfatul şi ai scos bătrânul dinozaur la plimbare, îmi închipui că ar urma să-mi exprim cele mai sincere condoleanțe. Clatină din cap cu ochii ațintiți asupra mea, în timp ce adaugă: Totuşi nu e nevoie să te îngrijorezi, nu vei rămâne singură prea multă vreme. Odată ce ia sfârşit perioada cuvenită de doliu, voi fi bucuros să apar şi să umplu golul lăsat de moartea lui.

Mă concentrez pe respirație, să o mențin liniştită şi constantă în timp ce apuc brațul puternic, musculos şi bronzat care-mi blochează calea, ştiind că ar fi de ajuns o lovitură bine plasată de karate să-l rup în două.

- La dracu', şi dacă ai fost în stare să te ții deoparte şi să-l laşi în viață, trebuie să rosteşti un singur cuvânt şi sunt lângă tine. Rânjeşte, ochii lui se plimbă peste tot corpul meu, într-un fel intim. Dar nu trebuie să-mi răspunzi imediat sau să te angajezi pe loc. Aştept cât e nevoie. Pentru că te asigur, Ever, că, spre deosebire de Damen, sunt un bărbat care ştie să aştepte. În plus, e numai o problemă de timp până când vei veni să mă cauți tu însăți.

- Nu vreau decât un singur lucru de la tine. Îmi îngustez privirea până când tot ce ne înconjoară devine cețos. Şi anume să mă laşi în pace.

Căldura mi se ridică în obraji în timp ce privirea lui devine răutăcioasă.

- Mă tem că nu, draga mea, râde el uitându-se la mine şi clătinând din cap. Crede-mă, vrei mult mai mult de atât. Dar nu-ți face griji, cum am spus, o să aştept atâta timp cât e nevoie. Damen mă îngrijorează. Şi ar trebui să te îngrijoreze şi pe tine. Din ce-am văzut de şase sute de ani încoace, e un tip nerăbdător. Chiar un pic hedonist. Nu aştepta după nimic pentru prea multă vreme din câte mi-am dat eu seama.

Înghit cu dificultate şi mă chinui să-mi păstrez calmul, reamintindu-mi că nu trebuie să-i muşc momeala. Roman are un talent să-mi ghicească slăbiciunea, călcâiul lui Ahile de ordin psihologic, ca să zic aşa şi trăieşte aproape numai ca să-l exploateze.

- Nu mă înțelege greşit, dintotdeauna a fost genul de om care păstrează aparențele – poartă banderola neagră la mână, pare de neconsolat la priveghi, dar crede-mă, Ever, n-a apucat să se pună praful pe pantofii lui că a şi plecat după pradă, încercând să-şi înece amarul cu ce – sau mai bine zis, cu cine o putea. Şi chiar dacă preferi mai degrabă să nu mă crezi, ascultă omul care a fost tot timpul de față. Damen nu aşteaptă pe *nimeni.* Şi cu siguranță, *pe tine* nu te-a aşteptat niciodată.

Trag adânc aer în piept, umplându-mi mintea de cuvinte, muzică, ecuații matematice mult dincolo de priceperea mea, orice numai să ucid cuvintele țintite drept spre inima mea, ca nişte săgeți ascutite cu mare grijă.

- *Mdea, am văz't cu ochii mei*, zâmbeşte el în timp ce trece pe un accent cockney grosolan, apoi revine. Şi Drina a văzut. I-a sfâşiat biata inimioară. Deşi, spre deosebire de mine – şi mă tem că şi de tine - Drina îl iubea necondiționat. Era dornică să-l primească înapoi fără nici o întrebare, oriunde ar fi umblat el. Ceea ce, să recunoaştem, *tu* nu ai face în veci.

- Nu-i adevărat! strig cu o voce răguşită, uscată, de parcă n-aş fi deschis gura toată ziua. L-am avut pe Damen din clipa în care ne-am întâlnit, l-am – mă opresc, ştiind că n-ar fi trebuit să răspund. E o luptă inutilă.

- Îmi pare rău, dragă, dar te înşeli. Nu l-ai *avut* deloc pe Damen. Un pupic cast ici, o îmbrăţişare transpirată colo.   Ridică din umeri privindu-mă batjocoritor. Pe bune, Ever, chiar crezi că vreo câteva încercări amărâte de pipăială pot satisface cu adevărat un tip aşa de lacom, narcisist şi indulgent cu propria-i persoană ca el? Timp de *patru sute de ani*?

Iar înghit cu greu, afişând un calm pe care nu-l am când îi spun:

- Oricum e mai mult decât ce ai avut tu cu Drina.

- Nu mulţumită ţie, scuipă el cuvintele, aruncându-mi o privire fioroasă. Dar, cum spuneam, sunt un bărbat care ştie să aştepte. Nu ca Damen. Clatină din cap. Ce păcat că ţi-ai pus în cap s-o faci pe inabordabila. Noi doi semănăm mai mult decât ţi-ai imagina. Amândoi ne prăpădim de dor după cineva pe care nu-l putem avea cu adevărat.

- Aş putea să te ucid acum, şoptesc eu cu o voce şovăitoare, în timp ce mâinile îmi tremură, chiar dacă i-am promis lui Damen că n-am s-o fac, chiar dacă ştiu mai bine. Aş putea să – îmi înghit vorbele, nevoind ca el să afle ceea ce numai Damen şi cu mine ştim, că metoda cea mai simplă de anihilare a unui nemuritor este să-i ţinteşti chakra cea mai slabă, unul dintre cele şapte puncte de energie ale corpului.

- Ai putea să ce? Zâmbeşte, cu faţa apropiindu-se ameninţător de a mea atât de mult că răsuflarea lui îmi îngheaţă obrajii. Să mă loveşti în centrul sacral, probabil?

Rămân cu gura căscată, mirându-mă de unde o fi aflat. Dar el doar râde şi clatină din cap în timp ce-mi spune:

- Nu uita, păpuşă, Damen a fost sub vraja mea, ceea ce înseamnă că mi-a spus *totul*, mi-a răspuns la *fiecare* întrebare – inclusiv o grămadă care te privesc *pe tine.*

Rămân dreaptă, fără nici o reacţie, hotărâtă să par netulburată, dar e prea târziu. Mi-a făcut-o. Exact la ceea ce mă interesa. Şi nu cred că nu ştie acest lucru.

- Nu-ţi face probleme, păpuşă, n-am nici un plan să mă iau după tine. Chiar dacă sclipitoarea-ţi lipsă de discernământ şi utilizarea incorectă a cunoştinţelor îmi spun că numai o împunsătură rapidă la chakra din zona gâtului

m-ar scăpa de tine pentru totdeauna. Zâmbeşte, trecându-şi limba peste buze. Mă distrez prea bine văzând cum te zbați să încerci ceva asemănător. În plus, nu va mai dura mult până când te vei zbate sub mine. Sau chiar şi deaspura mea. Cum o fi. Zâmbeşte din nou, ațintind asupra mea privirea-i albastră într-un fel atât de intim, atât de profund, că stomacul meu nu-şi poate tresări o zvâcnire. Îți las ție plăcerea amănuntelor. Dar indiferent cât de mult ți-ai dori-o, nici tu n-ai să mă vânezi. În primul rând, pentru că *am* ceea ce îți doreşti. Antidotul antidotului. Te asigur de asta. Va trebui să găseşti o cale să-l obții. Numai că va trebui să plăteşti prețul *corect.*

Îl privesc cu uimire, cu gura uscată şi fălcile încleştate, amintindu-mi că şi vinerea trecută a pretins acelaşi lucru. Am fost atât de distrasă de trezirea lui Damen că am uitat cu desăvârşire până acum.

Strâng din buze, în timp ce privirea mea o întâlneşte pe a lui, cu speranța renăscând în mine prima oară după multe zile, pentru că ştiu că e numai o chestiune de timp până când antidotul va ajunge în mâna mea. Trebuie doar să găsesc o cale să i-l iau.

- O, ia te uită. Zâmbeşte afectat. Nu-mi spune că ai uitat de întâlnirea noastră cu destinul.

Ridică mâna şi încerc să mă strecor pe dedesubt, apoi o lasă în jos la fel de repede, rânjind că m-a blocat.

- Respiră adânc, gângureşte el, cu buzele zgâriindu-mi marginea urechii şi cu degetele lăsând un fior rece în drumul lor peste umărul meu. Nu trebuie să intri în panică, nu trebuie să o iei razna iarăşi. Sunt sigur că vom reuşi să ajungem la un acord, că vom găsi împreună o cale de rezolvare.

Fac ochii mici, dezgustată de prețul pe care îl cere şi îi spun vorbind rar şi hotărât:

- Nimic din ceea ce ai putea *face* sau *spune* nu mă va putea convinge să mă culc cu tine.

Exact în acest moment domnul Munoz deschide uşa, permițând întregii clase să mă audă.

- Pfuai, Roman zâmbeşte cu mâinile ridicate ca şi cum s-ar preda în timp ce păşeşte înapoi în clasă. Cine a zis ceva de ciocăneală, prietena? Îşi dă capul pe spate şi râde, lăsând sinistrul tatuaj cu şarpele Uroborus să se ițească şi să dispară cu rapiditate. Adică, n-aş vrea să te dezamăgesc, iubita, da' dacă aş cauta să mă dau în bărci, o virgină ar fi ultima mea opțiune.

Năvălesc către banca mea cu obrajii în flăcări şi ochii aţintiţi în podea şi îmi petrec următoarele patruzeci de minute aplecând umilită capul ori de câte ori clasa izbucneşte isteric la sunetele obscene pe care le face Ramon în direcţia mea, în ciuda încercărilor disperate ale lui Munoz de a-i potoli. Iar în momentul în care sună clopoţelul, o iau la fugă spre uşă, disperată să ajung la Damen înaintea lui Roman, convinsă că Roman va împinge lucrurile prea departe şi că Damen va claca – ceea ce nu ne putem permite, acum, când Roman are pâinea şi cuţitul.

Dar exact când răsucesc mânerul, aud:

- Ever, ai câteva momente?

Mă opresc, cu toată clasa adunată în spatele meu, dornică să iasă pe coridor, să continue să mă ia peste picior sub comanda lui Roman, al cărui râs batjocoritor rămâne undeva în spate când mă întorc să văd ce vrea Munoz.

- Am făcut-o.

Zâmbeşte, stând ţeapăn, cu o voce nerăbdătoare şi dornică să împărtăşească veştile cu mine. Mă fâţâi stânjenită, mutându-mi geanta de pe un umăr pe celălalt, dorindu-mi să mă fi obosit să învăţ privitul de la distanţă pentru a putea sta cu ochii pe sala de mese, să mă asigur că Damen se ţine de plan.

- Am abordat-o, exact cum mi-ai spus tu, spune el dând din cap.

Îi arunc o privire fugară, cu stomacul fremătând în timp ce încep să înţeleg.

- Tipa de la Starbucks? Sabine? Ne-am întâlnit în dimineaţa asta. Am şi vorbit puţin şi – ridică din umeri cu privirea aiurea, fără îndoială încă transportat de eveniment.

Stau în faţa lui cu răsuflarea tăiată ştiind că trebuie să-l opresc orice ar fi, până când lucrurile nu scapă din mână.

- Şi ai avut dreptate. Chiar *este* foarte drăguţă. De fapt, poate că n-ar trebui să-ţi spun, dar o să ieşim împreună la cină vineri seara.

Dau aprobator din cap, amorţită, confuză, cuvintele alunecă pe lângă mine în timp ce mă strecor în energia lui şi văd ce se derulează în mintea lui.

Sabine stând la coadă, văzându-şi de ale ei până când este abordată de Munoz, care o face să se întoarcă şi să-i arunce un zâmbet şi atâta tot – ruşinos de uşuratic.

Numai că nu-i deloc ruşinos. Cel puţin nu în ceea ce o priveşte pe Sabine. Nici pe Munoz, de fapt şi de drept. Nu, ruşinea e doar a mea; ăştia doi nu puteau fi mai fericiţi.

Asta *nu* se poate întâmpla. Din prea multe motive ca să le înşir, cina aceasta nu trebuie să aibă loc. Unul dintre ele e acela că Sabine nu e numai mătuşa mea, ci şi tutorele meu, ocrotitoarea mea, unica mea rudă în viață pe acest pământ. Iar alt motiv, poate chiar mai urgent, e acela că, mulțumită momentului meu de slăbiciune jalnic, sentimental, chiar prea sentimental şi negândit de vinerea trecută, Munoz ştie că sunt mediu, în timp ce Sabine *nu ştie.*

M-am chinuit o grămadă să îi ascund secretul meu şi nici nu se pune problema să fiu desconspirată de proful meu de istorie îndrăgostit.

Dar exact când mă pregătesc să-i spun că nu poate sub nici o formă, în nici o împrejurare s-o scoată în oraş pe mătuşa mea şi/sau să divulge orice informație pe care i-am mărturisit-o din greşeală într-un moment de slăbiciune, când eram sigură că n-am să-l mai văd vreodată, îşi drege glasul şi spune:

- În fine, ar trebui să te duci la masă, până nu se face prea târziu, n-am vrut să te țin atât de mult, m-am gândit numai că...

- A, nu, nici o problemă, îi răspund. Doar că eu...

Dar nu mă lasă să termin, mă împinge practic pe uşă afară şi îmi face semn să plec în timp ce îmi spune:

- Du-te acum, du-te la prietenii tăi. M-am gândit doar că s-ar cuveni să-ți multumesc, atâta tot.

cinci

Când ajung la masă, mă aşez lângă Damen, uşurată să găsesc lucrurile într-o stare normală, ca în orice altă zi. Mâna înmănuşată a lui Damen îmi strânge genunchiul în vreme ce eu cercetez rapid cu privirea campusul, căutându-l pe Roman, iar el gândeşte: *S-a dus.*

S-a dus? rămân uluită, sperând că spune s-a dus în sensul de *nu mai e prin zonă* şi nu în sensul de *s-a făcut praf şi pulbere.*

Dar Damen se mulțumeşte să râdă, sunetul lin şi melodios se reverberează din mintea lui într-a mea. *Nu este anihilat, te asigur. Doar absent, atâta tot. A întins-o acum câteva minute cu un tip pe care nu l-am mai văzut până acum.*

Ați vorbit? A încercat să te provoace? Damen dă din cap că nu, privindu-mă fix în ochi, iar eu adaug: *Bun. Pentru că nu ne putem permite să îl hăituim, orice s-ar întâmpla. Are antidotul. A recunoscut. Ceea ce înseamnă că trebuie numai să găsim o cale să...*

Ever. Se încruntă. *Nu-mi vine să cred că ai încredere în el. Asta face Roman. Minte şi manipulează pe toată lumea în jurul lui. Trebuie să te ţii la distanţă – se foloseşte de tine – nu este de încredere.*

Dau din cap. De data aceasta este altceva, simt asta. Şi am nevoie să o simtă şi Damen. *Nu minte, pe bune, a zis...*

Nu îmi termin gândul pentru că Haven se apleacă înspre noi străpungându-ne cu privirea şi spunând:

- OK, gata. Ce naiba se petrece aici? Serios, ajunge deja.

Mă întorc şi observ că aura ei galbenă, prietenoasă, străluceşte în contrast izbitor cu asprimea intenţionată a ţinutei ei complet negre. Ştiu că nu ne vrea răul deşi e cu siguranţă tulburată de noi

- Pe bune. Pare că... pare că voi aveţi nu ştiu ce formă ciudată de comunicare. Cum ar fi limbajul gemenilor. Numai că al vostru e tăcut. Şi mai ciudat.

Ridic din umeri şi îmi desfac pacheţelul. Excut toate etapele despachetării unui sendviş pe care nu am de gând să îl mănânc, hotărâtă să ascund cât de tare m-a alarmat întrebarea ei. Îmi lovesc genunchiul de al lui Damen, cerându-i telepatic să se bage şi să rezolve asta, pentru că eu nu am nici cea mai mică idee ce aş putea să spun.

- Nu vă prefaceţi că nu se întâmplă nimic. Ochii ei se îngustează plini de suspiciune. Vă urmăresc de ceva timp şi sincer începe să mă bage-n sperieţi.

- Ce te bagă-n sperieţi?

Miles ridică ochii din telefonul mobil, dar numai pentru o clipă, apoi revine la trimis sms-uri.

- Ăştia doi. Îndreaptă înspre noi o unghie scurtă, dată cu ojă neagră şi cu un pic de glazură roz în vârf. Pe cuvânt, devin din ce în ce mai ciudaţi.

Miles dă din cap aprobator, lasă jos telefonul şi se uită la noi de sus până jos.

- Da, chiar voiam să vă spun şi eu. Sunteţi ciudaţi, băi. Râde. A, şi toată chestia asta a la Michael Jackson, o singură mănuşă? – Clatină din cap şi pune bot. – Aşa ce *nu* ţi se potriveşte. Genul ăsta de înfăţişare e atât de fumat că nici măcar tu nu-l poţi aduce înapoi.

Haven se încruntă, enervată că Miles face glume când ea încearcă să vorbească serios.

- Râzi cât ai chef, spune ea, privind fix, dar ceva se întâmplă cu ăştia doi. Poate că nu ştiu încă exact ce, dar am să-mi dau seama. O să mă prind de toată faza. Ai să vezi.

Tocmai mă pregăteam să vorbesc, când Damen clatină din cap, îşi agită băutura roşie, se apleacă spre Haven şi îi spune:

- Nu-ți pierde vremea, nu e aşa îngrozitor cum crezi. Zâmbeşte, uitându-se în ochii ei. Exersăm telepatia, atâta tot. Încercăm să ne ghicim gândurile unul celuilalt în loc să tot vorbim. Aşa nu mai avem probleme nici în timpul orelor. – Râde, ceea ce mă face să-mi strâng sendvişul atât de tare că maioneza țâşneşte pe părțile laterale. Casc gura la iubitul meu care tocmai a încălcat regula noastră numărul unu: *Nu spunem nimănui cine suntem şi ce putem face!*

Mă calmez puțin când Haven dă ochii peste cap şi spune:

- Hai te rog frumos, nu sunt cretină!

- Nici n-am sugerat că ai fi, zâmbeşte Damen. Te asigur că este cât se poate de real. Vrei să încerci?

Îngheț, corpul îmi înțepeneşte, nemişcat, de parcă aş asista la un dezastru pe şosea. Numai că dezastrul acesta este *al meu.*

- Închide ochii şi gândeşte-te la un număr de la unu la zece. Dă din cap, privind-o solemn. Concentrează-te pe numărul respectiv cu toate puterile. Încearcă să-l *vizualizezi* în minte cât poți de clar şi repetă-ți în gând sunetul lui iar şi iar. Ai înțeles?

Ea ridică din umeri, sprâncenele i se unesc a concentrare. Totuşi îmi este suficientă doar o privire scurtă la aura ei, care s-a preschimbat într-un verde închis înşelător şi încă una şi mai scurtă în gândurile ei ca să-mi dau seama că se preface. A ales să se concentreze pe culoarea albastru, în loc să aleagă un număr, aşa cum i-a spus Damen.

Mă uit printre ei, ştiind că ea încearcă să-l prindă, conştientă că o şansă din zece, cât ar avea el să nimerească numărul corect e prea în avantajul lui. Se ține tare pe poziții în timp ce el îşi freacă bărbia şi dă din cap spunând:

- Nu prind nimic. Eşti *sigură* că te gândeşti la un număr de la unu la zece?

Ea dă din cap că da, concentrându-se şi mai puternic pe o umbră superbă de albastru care pulsează.

- Atunci trebuie să fie o încurcătură. Ridică din umeri. Nu văd nici un număr.

- Încearcă şi cu mine. Miles îşi lasă telefonul şi se apleacă înspre Damen.

Abia şi-a inchis ochii, abia şi-a adunat gândurile că Damen bolboroseşte:

- Pleci la *Florența*?

Miles dă din cap.

- *Trei.* Pentru cultura ta generală, numărul era *trei*. Dă ochii peste cap şi zâmbeşte superior. Şi apropo, *toată lumea* ştie că plec la Florența. Bună încercare, aşadar!

- Toată lumea în afară *de mine*, spune Damen cu fălcile încleştate şi palid la față dintr-o dată.

- Ei, sunt convins că ți-a spus Ever. Ştii tu, *telepatic,* râde el şi se întoarce la telefonul lui.

Trag cu ochiul la Damen, curioasă de ce o fi aşa de supărat de excursia lui Miles. Adică, da, bine, a locuit acolo, numai că asta se întâmpla acum câteva sute de ani. Îl strâng de mână, încercând să-l fac să se uite la mine, dar el se holbează în continuare la Miles cu aceeaşi expresie îngrozită pe chip.

- Bună toată vrăjeala asta cu telepatia, spune Haven biciuind cu degetul vârful brioşei până când este complet acoperit de glazură de căpşuni. Dar mă tem că va trebui să vă chinuiți un pic mai mult. Tot ce ați reuşit să-mi demonstrați este faptul că sunteți chiar mai ciudați decât credeam eu. Dar nu vă faceți probleme, mă prind eu de toată schema, o să vă expun micile secrete murdare în curând.

Îmi stăpânesc un hohot nervos de râs, sperând că face mişto, apoi arunc o privire în mintea ei ca să *văd* că vorbeşte foarte serios.

- Când pleci? întreabă Damen pe un ton de conversație, având deja răspunsul din mintea lui Miles.

- În curând, dar nu suficient de curând, răspunde Miles cu ochii strălucitori. Să înceapă numărătoarea inversă!

Damen dă din cap aprobator, cu privirea înmuiată şi îi spune:

- O să-ți placă la nebunie. Tuturor le place. *Firenze* e un loc minunat, fermecător.

- Ai fost? întreabă Haven şi Miles în acelaşi timp.

Damen dă din cap, cu privirea pierdută în zare.

- Am trăit odinioară acolo, demult tare.

Haven se uită la noi, cu privirea micşorată şi spune:

- Şi Drina şi Roman au locuit acolo.

Damen ridică din umeri, cu o expresie neutră, ca şi cum legătura n-ar avea nici o importanță pentru el.

- Ei bine, nu ți se pare un pic ciudat? Toți ați locuit în Italia, în acelaşi *loc,* apoi toți ati ajuns *aici* la câteva luni unul de celălalt?

Se apleacă înspre el, abandonându-şi brioşa glazurată în căutarea unor răspunsuri.

Dar Damen e tare, refuză să depună armele sau să facă orice altceva l-ar da de gol. Soarbe din băutura lui roşie şi ridică din umeri ca şi cum discuția nu ar merita începută.

- Este ceva pe acolo ce ar trebui neapărat să văd? întreabă Miles mai mult ca să detensioneze atmosfera. Ceva ce nu trebuie ratat sub nici o formă?

Damen priveşte chiorâş, prefăcându-se că se gândeşte, cu toate că răspunsul vine destul de repede.

- Toată Florența merită văzută. Dar în mod cert va trebui să vezi Ponte Vecchio, care este primul pod peste râul Arno şi singurul care a rămas întreg după război. A, şi trebuie să vizitezi Galleria dell'Accademia, care adăposteşte statuia lui David de Michelangelo, printre multe alte opere de artă şi poate şi...

- Clar mă duc să-l văd pe *David*, îl întrerupe Miles. Şi podul şi vestitul Il Duomo şi toate celelalte locuri care apar în Top 10 în orice ghid de călătorie, dar mă interesează mai mult locurile mai mici, mai puțin umblate – ştii tu – unde merg florentinii *cool*. Roman ridica în slăvi un loc, am uitat cum se numeşte, dar se presupune că adăposteşte nişte artefacte şi picturi renascentiste obscure şi chestii pe care puțini le cunosc. Ai ceva de genul ăsta? Sau cluburi, magazine, chestii de-astea?

Damen se uită la el atât de intens că-mi lasă un fior pe şira spinării.

- Nu-mi vine nimic în cap, încercând să-şi înmoaie mina, deşi vocea îi indică fără tăgadă iritarea. Deşi orice loc care pretinde că adăposteşte opere de artă magnifice şi nu este în ghid e probabil un fals. Piața de antichități geme de făcături. Nu trebuie să-ți pierzi vremea cu aşa ceva când sunt atâtea lucruri mult mai interesante de văzut.

Miles ridică din umeri, plictisit de conversație, deja întors la telefonul lui.

- În fine, nu contează, murmură el în timp ce degetele lui tastează cu rapiditate. Nici o problemă. Roman a spus că o să-mi facă o listă.

şase

- Sunt impresionat de cât de mult ai evoluat. Damen îmi zâmbeşte. Ai învățat toate acestea de una singură?

Dau din cap afirmativ, uitându-mă de jur împrejurul camerei imense, goale, mulțumită de mine pentru prima oară de săptămâni în şir.

În clipa în care Damen a anunțat că vrea să golească locul de toată mobila super-rafinată cu care l-a umplut în timpul domniei terorii a lui Roman, m-am şi apucat. Am sărit în sus la ocazia de a dat afară şirurile de scaune cu spătar din piele neagră şi televizoarele cu ecran plat, masa de biliard acoperită cu postav roşu şi barul cromat – toate reprezentând simboluri, manifestări fizice a celei mai întunecate faze a relației noastre de până acum. Am luat la țintă fiecare piesă cu un entuziasm atât de puțin ascuns încât – ei bine – nici nu ştiu unde au dispărut. Tot ce ştiu este că nu mai sunt aici.

- Mi se pare că deja nu mai ai nevoie de lecțiile mele, spune el clătinând din cap.

- Nu fi aşa de sigur. Mă întorc zâmbind şi îi dau la o parte de pe față părul negru, ondulat, cu mâna mea proaspăt înmănuşată, sperând că vom obține cât mai repede leacul de la Roman sau măcar că vom găsi o altă variantă, mai simplă. – N-am nici cea mai vagă idee unde au dispărut toate lucrurile de aici, ca să nu mai zic că nu ştiu cum aş putea umple locul ăsta dacă habar n-am unde ai depozitat toate lucrurile pe care le aveai.

Întind mâna să o apuc pe a lui o clipă prea târziu şi mă încrunt când văd că se duce spre fereastră.

- Mobila, îmi răspunde cu o voce joasă, privind afară la gazonul tuns manual, s-a dus de unde a început totul. S-a întors la starea ei originară de energie pură vibrantă, cu potențial să devină orice. În ceea ce le priveşte pe celelalte – Ridică din umeri, linia puternică a umerilor lui înălțându-se uşor înainte de a reveni la postura inițială. În fine, nu prea mai are importanță acum, nu-i aşa? Nu mai am nevoie de ele.

Mă holbez la spatele lui, observându-i înclinarea, postura neglijentă. Mă întreb cum poate fi atât de puțin interesat să-şi ceară înapoi valoroasele obiecte de artă din trecut – portretul lui în costum sobru, albastru, pictat de Picasso sau tabloul lui Velasquez care îl înfățişează călare pe un armăsar alb cabrat – ca să nu mai spun de celelalte suveniruri datând de acum câteva secole.

- Dar obiectele acelea sunt nepreţuite! Trebuie să le iei înapoi, sunt de neînlocuit.

- Ever, linişteşte-te. Sunt doar *lucruri*. Vocea lui e fermă şi resemnată. Se întoarce spre mine. Nici unul dintre ele nu are o semnificaţie *adevărată.* Singura care contează eşti *tu*.

Şi chiar dacă sentimentul este cu siguranţă dulce şi măgulitor, nu mă mişcă aşa cum ar fi trebuit. Singurul lucru de care pare să îi pese zilele acestea este să se pocăiască pentru karma lui şi a mea. Iar dacă sunt perfect de acord ca acestea să fie preocupările cu numărul unu şi numărul doi de pe listă, problema e că în rest pagina este goală.

- Dar exact aici te înşeli. Nu sunt doar *lucruri.* Mă îndrept către el, vocea mea imploră, linguşeşte, încearcă să ajungă la el, în speranţa că măcar de data aceasta o să mă asculte. Cărţi cu dedicaţii de la Shakespeare şi de la surorile Brontë*, candelabre de la Maria Antoaneta şi Ludovic al XVI-lea, cu greu le poţi numi doar lucruri. Reprezintă istoria,* pentru numele lui Dumnezeu! *Pur şi simplu nu poţi să te descotoroseşti de ele ca de o cutie cu vechituri pe care o donezi la ajutoare.*

Se uită la mine, privirea i se înmoaie, îşi plimbă vârful degetului înmănuşat de la tâmpla mea până la bărbie.

- *Credeam că urăşti „camera mea veche şi plină de praf", cum i-ai zis o dată.*

- *Oamenii se mai schimbă, ridic eu din umeri, dorindu-mi, nu pentru prima oară, să se schimbe şi el înapoi în Damen acela pe care îl ştiam eu. Şi dacă tot a venit vorba de schimbare, de ce eşti aşa panicat de excursia lui Miles la Florenţa? – Observ că se crispează numai la simpla pronunţare a cuvântului. E din cauza chestiei cu Drina şi Roman? Legătura pe care nu vrei să o afle el?*

Se uită o clipă la mine, cu buzele desfăcute, ca şi cum ar vrea să vorbească, apoi se întoarce şi murmură:

- E cam mult să spui că sunt panicat.

- Ştii ceva? Ai perfectă dreptate. Despre o persoană obişnuită, cu greu ai fi putut spune că este panicată. Dar când e vorba de tipul cel mai calm, cel mai rece din încăpere – e de ajuns cea mai mică îngustare a ochilor şi cel mai mărunt strâns din fălci ca să-mi dau seama că eşti supărat.

Oftează, ochii lui îi caută pe ai mei şi se îndreaptă din nou spre mine.

- Ai văzut ce s-a întâmplat în Florența. Priveşte într-o parte. În ciuda tuturor calităților pe care le are, este un loc de amintiri insuportabile, dintre *cele pe care aş prefera să nu le explorez.*

Înghit cu greu, aducându-mi aminte de imaginile pe care le-am văzut pe Tărâmul Verii, cu Damen ascuns într-un bufet mic şi întunecos, văzând cum părinții îi sunt ucişi de asasinii care doreau să obțină elixirul, apoi, mai târziu, abuzat în timp ce se afla ca orfan sub protecția Bisericii, până când Ciuma Neagră s-a abătut cu violență asupra Florenței, iar el a încurajat-o pe Drina şi pe ceilalți orfani să bea din sucul nemuririi, sperând să-i facă bine, fără a avea nici o idee că le va dărui viața eternă – şi nu pot să mă abțin să nu mă consider cea mai groaznică iubită din lume pentru că am adus vorba de asta.

- Prefer să mă concentrez asupra prezentului – dă din cap, gesticulând prin imensa cameră goală. Iar acum chiar am nevoie de ajutorul tău să mobilez acest spațiu. Potrivit agentului imobiliar, cumpărătorilor le place să vadă un interior drăguț, curat, contemporan atunci când vin să cumpere case. *Şi cu toate că mă gândisem să le las goale, să scot în evidență suprafața camerelor, cred că ar trebui –*

- Agentul imobiliar? *bolborosesc eu înecându-mă practic cu cuvintele, apoi, la sfârşit, vocea mea se ridică cu câteva octave. La ce naiba îți trebuie ție un agent imobiliar*?

- Vând casa. Ridică *din umeri. Credeam că ai înțeles.*

Mă uit în jur, fiindu-mi deja dor de divanul vechi de catifea cu perne mari, ştiind că ar fi fost locul perfect pentru momentul în care corpul meu va ceda şi capul îmi va plesni în linişte. Dar rămân în picioare*, hotărâtă să mă adun. Mă holbez la iubitul meu cel ridicol de frumos, cu care sunt de patru sute de ani, de parcă ar fi prima oară când ne întâlnim.*

- Nu trebuie să arăți aşa de supărată. Nu s-a schimbat nimic. Este doar o casă. O casă exagerat de mare. *Pe lângă asta, n-am avut niciodată nevoie de atâta spațiu. N-am folosit nici măcar o dată majoritatea camerelor.*

- Şi cu ce ai de gând s-o înlocuieşti, mă rog? Cu un cort?

- M-am gândit numai la o reducere a spațiului, atâta tot - privirea lui mă imploră să înțeleg – nimic îngrozitor, Ever. *Nimic care să te rănească pe tine.*

- Şi agentul imobiliar o să te ajute şi cu asta? Cu reducerea spațiului? – îl studiez cu atenție, întrebându-mă ce l-a apucat şi până unde vor merge toate

acestea – vreau să spun, Damen, dacă chiar te preocupă reducerea spațiului, de ce nu materializezi ceva mai mic? De ce alegi calea aceasta convențională?

Îmi plimb privirea pe tot corpul lui, de la capul lui superb cu plete de un negru strălucitor până la picioarele lui perfecte încălțate în şlapi de cauciuc, aducându-mi aminte cum nu demult îmi doream să fiu din nou normală, ca toți ceilalți. Dar acum, că încep să mă obişnuiesc cu puterile pe care le am, nu mai văd rostul.

- Despre ce e vorba? mă uit la el pe furiş, simțindu-mă ceva mai mult decât trădată – adică tu m-ai adus în situația asta, tu m-ai făcut aşa cum sunt acum. Şi acum, când în sfârşit m-am acomodat, te-ai hotărât să părăseşti corabia? Pe bune. De ce faci asta?

Dar în loc să-mi răspundă, el închide ochii. Proiectează o imagine a noastră râzând fericiți, jucându-ne fără griji pe o plajă cu nisip roz.

Dar eu clatin *din cap şi îmi încrucişez mâinile, refuzând jocul până când nu-mi voi fi primit răspunsurile la întrebări. El oftează, se uită pe fereastră, apoi se întoarce înspre mine şi spune:*

- Ți-am mai spus o dată, singura mea scăpare, singura posibilitate să ies din iadul ăsta pe care singur l-am creat este pocăința pentru karma mea. Şi singura modalitate de a face asta este să depăşesc materializarea, viața de lux, cheltuielile imense şi toate celelalte extravaganțe în care m-am afundat de şase sute de ani încoace şi să trăiesc o viață normală, ca orice cetățean obişnuit. Cinstit, muncitor şi umil, cu aceleaşi chinuri de zi cu zi ca oricine altcineva.

Mă holbez la el, reluându-i cuvintele în capul meu, fără să-mi vină să cred ceea ce tocmai am auzit.

- Şi mai exact cum plănuieşti să faci asta? – mă uit la el cu coada ochiului - Pe bune, în şase veacuri de viață, *ai avut măcar o singură dată o slujbă adevărată?*

Dar cu toate că eu sunt cât se poate de serioasă şi nu glumesc absolut deloc, el îşi lasă capul pe spate şi râde de parcă aş fi făcut-o. Apoi se linişteşte cât să-mi răspundă:

- Chiar ai impresia că nu mă va angaja nimeni? – clatină din cap şi râde şi mai tare - Ever, te rog. Nu crezi că am stat pe aici suficient încât să capăt nişte deprinderi?

Încep să-i răspund, dorind să-i explic că deşi e cu adevărat remarcabil să-l văd pictând un Picasso cu o mână mai bine decât Picasso, în vreme ce cu cealaltă

mână îl depăşeşte pe Van Gogh, nu cred că îi va fi de folos ca să primească titlul de vânzător de cafea la Starbucks-ul din colţ. Dar înainte de a apuca să rostesc ceva, vine lângă mine, *mişcându-se cu atâta viteză şi graţie că tot ceea ce îmi iese pe gură este:*

- Ei bine, pentru cineva care a renunţat la toate darurile cu care era înzestrat, încă te mişti îngrozitor de repede. Devin conştientă de furnicăturile minunate care-mi umblă pe sub piele când el îşi strecoară braţul pe sub talia mea şi mă trage la pieptul lui, evitând cu grijă contactul piele pe piele. Şi cu telepatia cum rămâne? şoptesc eu. Ai de gând să renunţi şi la asta? Atât de copleşită de apropierea lui, abia reuşesc să articulez cuvintele.

- N-am nici un plan să renunţ la nimic din lucrurile care mă apropie de tine, spune el, cu ochii la mine, stând drept şi nemişcat. În ceea ce priveşte alte lucruri... Ridică din umeri, privind prin camera mare şi goală înainte de a-mi regăsi privirea. Spune-mi, ce contează mai mult, Ever? Cât e de mare casa mea sau cât e de mare inima mea?

Îmi muşc buza şi îmi întorc privirea, *adevărul din spusele lui mă face să mă simt mică şi ruşinată.*

- Chiar contează dacă aleg să iau autobuzul în loc să merg cu un BMW sau că îmi iau haine obişnuite în loc de Gucci? Pentru că maşina, garderoba, adresa, toate acestea sunt doar substantive, lucruri pe care îţi face plăcere să le ai, sigur că da, dar până la urmă nu au nimic de-a face cu mine, cel adevărat. N-au nimic de-a face cu cel care sunt eu de fapt.

Înghit cu greu, fixându-mi privirile în orice altă parte în afară de el. Nu că mi-ar păsa de BMW sau de copia chateau-ului franţuzesc, adică, dacă mi-aş dori astfel de lucruri, *aş putea să le materializez şi eu. Dar chiar dacă nu sunt importante, o să fiu sinceră şi o să mărturisesc că au fost parte din atracţia iniţială, împreună cu imaginea misterioasă, strălucitoare, cochetă care m-a cucerit.*

Dar când în sfârşit mă uit din nou la el cum stă în faţa mea, golit de toate artificiile şi de toată strălucirea, redus la esenţa a ceea ce este el de fapt, îmi dau seama că este acelaşi tip cald, minunat care a fost în tot acest timp. Ceea ce îi demonstrează punctul de vedere. Nimic din celelalte lucruri nu contează.

Nici unul nu are nici o legătură cu *sufletul lui.*

Surâd, amintindu-mi brusc de acel unic loc în care putem fi împreună, la adăpost şi feriți de rău. Apucându-l de mâna înmănuşată i-o cuprind într-a mea, tragându-l după mine în timp ce îi spun:

- Hai, vreau să-ți arăt ceva!

şapte

La început, mi-a fost teamă că va refuza să meargă într-un loc care nu doar că necesită un pic de magie ca să intri, dar presupune exclusiv magie odată ajuns acolo. Dar imediat ce am aterizat pe acel câmp imens, încântător, şi-a şters turul blugilor şi mi-a întins mâna, privind în jur în timp ce-mi spunea:

- Wow, nu cred că aş fi fost în stare să ajung la portal atât de repede!

- Te rog, doar tu m-ai învățat.

Surâd cu ochii la pajiştea de flori care pulsează şi la pomii ce tremură, remarcând că aici totul este redus la forma sa cea mai pură de energie şi frumusețe. Îmi las capul pe spate, închid ochii să mi-i feresc de strălucirea călduță şi de ceața sclipitoare. Îmi aduc aminte cum ultima oară când am fost aici am dansat cu un Damen materializat*, exact pe aceeaşi câmpie, amânând momentul în care trebuia să îl las să plece.*

- Deci nu te deranjează că eşti aici? întreb eu, nesigură cât de mult se întinde restricția lui cu privire la magie. Nu eşti supărat?

Dă din cap că nu şi mă ia de mână.

- Nu pot să mă satur de Tărâmul Verii. E o manifestare de frumusețe şi promisiune în forma-i cea mai pură.

Păşim pe pajişte, înviorați de iarba de sub tălpile noastre, în vreme ce degetele noastre ating uşor corola florilor sălbatice aurii care se apleacă şi se leagănă în calea noastră. Conştienți că orice este posibil în acest tărâm minunat, absolut orice, poate, doar poate, chiar şi noi doi.

- Mi-a fost dor de toate. Zâmbeşte privind în jur. *Nu că mi-aş aminti ultimele săptămâni fără acest loc, dar pare că a trecut o grămadă de timp de când nu am mai fost aici.*

- M-am simțit ciudat venind fără tine, îi spun, conducându-l înspre o minunată cabană în stil tropical ridicată lângă izvorul în culorile curcubeului. Cu toate că am descoperit o parte complet nouă pe care abia aştept să ți-o arăt. Dar mai târziu, nu chiar acum.

Dau deoparte pânza albă şi fină şi mă arunc pe pernele albe moi, zâmbind când Damen aterizează lângă mine. *Stăm întinşi unul lângă celălalt, uitându-ne la grinzile de cocos elaborat sculptate. Capetele apropiate, tălpile picioarelor la doar câțiva centimetri distanță unele de altele – rezultatul creşterii mele bruşte alimentate de elixir.*

- Ce-i asta? *Se întoarce pe o parte în timp ce eu trag mental draperia. Nerăbdătoare să închid tot ceea ce ne înconjoară, ca să ne putem bucura de spațiul nostru intim.*

- Am văzut una pe coperta unei reviste de călătorii, într-o prezentare a unei stațiuni exotice şi mi-a plăcut atât de mult încât mi-am zis să materializez una. Ştii tu, ca să putem să ne petrecem timpul împreună şi... chestii de-astea. Îmi întorc privirea, cu inima luând-o la goană, cu fața îmbujorată, conştientă că sunt, cel mai probabil, seducătoarea cea mai demnă de milă pe care a văzut-o în şase sute de ani.

Dar el se mulțumeşte să râdă şi să mă tragă mai aproape de el, încât acum aproape că ne atingem. Separați numai de cel mai subțire văl de energie care pâlpâie, *un ecran pulsatil care pluteşte între noi – permițându-ne să fim aproape unul de celălalt fără a ne atinge.*

Închid ochii, lăsându-mă pradă valului de căldură şi furnicăturilor, când corpurile noastre se unesc. Două inimi pulsând la unison, întinzându-se, apoi retrăgându-se, *într-un tempo atât de perfect sincronizat de parcă ar fi bătaia uneia singure. Pentru că totul mi se pare atât de natural, de bine, de corect, mă cuibăresc mai aproape de el. Îmi adăpostesc fața în golul dintre umărul şi gâtul lui, dornică să-i gust pielea şi să-i inhalez parfumul cald de mosc. Un geamăt scapă din gâtul lui, în timp ce eu închid ochii şi îi apăs coapsele, cu limba îndreptată către pielea lui, doar ca să-l văd cum țâşneşte unde nu-l mai pot atinge cu aşa rapiditate că dau cu gura de perne.*

Mă ridic în grabă, văzând că el se mişcă atât de repede că nu se distinge decât o umbră neclară. Oprindu-se numai când s-a ascuns confortabil în spatele draperiei, cu ochii scăpărători şi corpul cuprins de frisoane, când îl întreb ce s-a întâmplat.

Mă îndrept spre el, vreau să îl ajut, dar imediat ce ajung lângă el, se mişcă din nou, cu mâna în față şi o privire care mă avertizează.

- Nu mă atinge, îmi spune. Te rog, rămâi unde eşti. Nu veni mai aproape.

- Dar *de ce*? Vocea mi-e răguşită şi nesigură, mâinile îmi tremură pe lângă corp. *Am făcut ceva rău? M-am gândit – ei bine – pentru că suntem aici – şi de vreme ce nimic rău nu se poate întâmpla pe Tărâmul Verii – m-am gândit că ar fi bine dacă am încerca...*

- Ever, nu este vorba de asta, este – Clatină din cap, iar ochii îi sunt mai întunecați ca niciodată. Atât de întunecați că irisurile nu i se disting de pupile, contopindu-se. Şi cine spune că aici nu se poate întâmpla nimic rău? Tonul lui este atât de rece, privirea atât de aspră, e evident că e cât se poate de departe de starea lui obişnuită de calm infailibil.

Îmi las umerii în jos, *îmi înconjur talia cu mâinile, încercând să mă fac mai mică, atât de mică încât să dispar din ochii lui. Şi totuşi, nu pot să nu mă întreb ce rău s-ar putea întâmpla aici, într-un loc propice magiei, în care rănile se vindecă pe dată. Adică, dacă nici aici nu suntem în siguranță, atunci unde*?

Damen se uită la mine, răspunzând gândului din mintea mea: *Pe Tărâmul Verii există posibilitatea* ***tuturor*** *lucrurilor. Până acum nu am văzut decât lumina, dar cine poate spune că nu există şi o parte întunecată? Poate că nu e sub nici o formă aşa cum credem noi.*

Mă holbez la el, aducându-mi aminte *că la prima întâlnire cu Romy şi Rayne, mi-au spus şi ele ceva asemănător. Îl văd cum materializează o preafrumoasă băncuță sculptată, care se mişcă înspre mine, să mă aşez pe ea.*

- Vino *încoace. Dă din cap, chemându-mă mai aproape de el, dar eu iau loc în celălalt capăt, nedorind să mă apropii prea mult şi să îl enervez din nou. Trebuie să vezi ceva, să înțelegi ceva. Aşa că te rog numai să închizi ochii şi să-ți goleşti mintea de orice gând rătăcit şi de confuzie, cât poți de mult. Rămâi deschisă şi receptivă la toate viziunile pe care ți le voi transmite. Poți să faci asta?*

Dau din cap că da, cu ochii strânşi, străduindu-mă să-mi eliberez mintea de gânduri cum ar fi: *Ce se întâmplă? E supărat pe mine? Sigur că e supărat pe mine. Cum am putut să fiu atât de proastă? Dar cât e de supărat? E posibil să se răzgândească şi să înceapă iarăşi?* Playlistul acesta paranoic se repetă iar şi iar.

Dar chiar şi după ce le înlătur şi aştept pentru o perioadă care pare rezonabilă, tot ce recepționez este un vid greu de negru solid şi dens.

- Nu pricep, spun eu, deschizând un ochi şi privindu-l pe furiş.

Dar el dă din cap cu ochii strânşi, sprâncenele împreunate de *efort, în timp ce continuă să se concentreze din toate puterile.*

- Ascultă, îmi spune. Şi uită-te adânc înăuntru. Închide numai ochii şi *recepționează*.

Trag adânc aer în piept şi încerc din nou dar din nou, tot ceea ce recepționez este o linişte rău-prevestitoare şi senzaț*ia de vid negru.*

- Hm, îmi pare rău, şoptesc, nedorind să îl supăr, dar sigură că îmi scapă ceva. Nu primesc decât linişte şi întuneric.

- Exact, spune el, netulburat de cuvintele mele. Acum, te rog, ia-mă de mână şi mergi mai adânc, afundă-te dincolo de suprafață, folosindu-te de toate simțurile tale, apoi spune-mi ce vezi.

Respir adânc şi fac cum mi se spune, apucându-i mâna şi forțând dincolo de zidul solid de negru, dar nu primesc nimic altceva.

Până când...

Până când...

Sunt absorbită într-o gaură neagră, mâinile şi picioarele îmi sunt biciuite, nu pot să mă opresc, nici să încetinesc. Cădere liberă în întuneric, țipătul meu ascuțit, singurul sunet. Şi când mă conving că această cădere nu are sfârşit, se opreşte. Țipătul. Căderea. Totul. Mă lasă să atârn acolo. Nesusținută. Suspendată. Complet singură în acest loc al singurătății care nu are început şi nici sfârşit. Pierdută în acest abis întunecat şi îngrozitor, în care nu pătrunde nici o rază de lumină. Abandonată în acest vid infinit, o lume pierdută şi însingurată a unui miez de noapte perpetuu. Înțelegerea oribilă se coboară încet asupra mea: Acum trăiesc aici.

Un iad de unde nu există scăpare.

Încerc să strig, să fug, să caut ajutor – dar nu are nici un rost. *Sunt înghețată, paralizată, incapabilă să scot un cuvânt – singură pentru eternitate. Ținută intenționat departe de tot ce cunosc şi iubesc, izolată de tot ce există*. Conştientă că nu am altă şansă decât să mă supun, în vreme ce mintea mi se goleşte, iar corpul îmi devine m*oale.*

N-are sens să lupt dacă nu e nimeni care să mă poată salva.

Rămân aşa, singură, eternă, o conştiență întunecoasă se tărăşte deasupra mea dintr-un loc în care nu pot ajunge...

Până când...

Până când...

Sunt smulsă din iad şi aruncată în brațele lui Damen, uşurată să-i văd fața frumoasă plină de griji deasupra mea.

- Îmi pare atât de rău, am crezut că te-am pierdut, am crezut că n-ai să te mai întorci niciodată.

Plânge, ținându-mă strâns, vocea lui sună a suspin în urechile mele.

Mă agăț de el, cu corpul curpins de frisoane, cu inima luând-o la goană, cu hainele înmuiate de sudoare. Niciodată nu m-am mai simțit atât de izolată, atât de deconectată de tot. De *orice – are – viață*. Îl îmbrățişez mai strâns, nu vreau să îi mai dau drumul, mintea mea se conectează cu a lui, întrebându-l de ce a vrut să mă facă să trec prin asta.

Se trage deoparte, cuprinzându-mi fața în palme, în timp ce ochii lui îi caută pe ai mei.

- Îmi pare rău. Nu încercam să te pedepsesc sau să-ți fac rău în vreun fel. Am vrut numai să-ți arăt ceva, ceva care trebuie să îl simți pe pielea ta ca să îl poți înțelege.

Dau din cap, încă neavând încredere în propria-mi voce. Încă zguduită de o experiență atât de îngrozitoare că a părut moartea sufletului meu.

- Dumn*ezeule! Face ochii mari. Asta e! Exact asta e! Sufletul încetează să mai existe.*

- Nu înțeleg, spun eu cu o voce tremurată şi răguşită. Ce *a fost* locul acela înfiorător?

Se uită în altă parte, iar degetele lui mi le strâng pe ale mele în timp ce îmi spune:

- Viitorul. Tărâmul umbrelor. Abisul etern despre care credeam că mi-este menit numai mie – care *speram* că îmi este menit numai mie... Închide ochii şi clatină din cap. Dar acum ştiu mai bine. Acum ştiu că dacă nu vei fi atentă – *foarte* atentă, vei ajunge şi tu acolo.

Mă uit la el şi dau să vorbesc, dar mă întrerupe înainte de a-mi găsi cuvintele.

- De câteva zile primesc aceste instantanee – ca şi cum le-aş vedea cu coada ochiului – cu diverse evenimente din trecutul meu, atât îndepărtat, cât şi apropiat. – Se uită la mine, căutându-mi cu grijă fața. – Dar când am ajuns aici. – Face un semn în jur. – Au început să pătrundă încetul cu încetul, mai întâi calm, apoi în valuri, inclusiv momentele în care m-am aflat sub puterea lui Roman. Mi-am retrăit şi moartea. În acele câteva clipe după ce ai pătruns în cerc, înainte să-mi dai să beau antidotul, ştii prea bine, eram pe moarte. Mi-am văzut întreaga viață trecându-mi prin fața ochilor, şase sute de ani de vanitate nestăpânită, narcisism,

egoism şi lăcomie. Ca un ghem infinit al tuturor faptelor mele, fiecare fărădelege pe care am comis-o – însoțită de impactul pe care l-a avut asupra mea – efectul fizic şi mental al comportamentului meu necuvenit față de ceilalți. Şi chiar dacă erau ici-colo şi fapte bune, majoritatea... ei bine, reprezenta secole în care eu nu m-am concentrat pe nimic altceva în afara propriului interes, gândindu-mă prea puțin la altceva sau la altcineva. Concentrându-mă exclusiv pe lumea fizică, în defavoarea sufletului meu. Nelăsându-mi vreo îndoială că am avut dreptate în tot acest timp, karma mea e de vină pentru ceea ce trăim acum.

Clatină din cap şi îmi întâlneşte privirea cu atâta onestitate neşovăielnică încât îmi vine să îl iau de mână, să îl ating, să îl țin în brațe şi să-i spun că totul va fi bine. Dar, în loc de asta, stau deoparte, simțind că mai e ceva şi că lucrurile sunt pe cale să se înrăutățească.

- Apoi, în clipa morții mele, în loc să vin aici, pe Tărâmul Verii – vocea îi cedează, dar se străduieşte să continue – am... am ajuns într-un loc care e exact opusul acestuia de aici. Un loc atât de rece şi de întunecat, mai mult ca un Tărâm al Umbrelor. Am trăit ceea ce ai trăit şi tu adineauri. Singur, suspendat, fără vreun suflet în jur – lăsat să zac aşa pentru eternitate. Se uită la mine, dornic să se facă înțeles. Exact aşa cum te-ai simțit şi tu. Ca şi cum am rămas izolat, fără suflet, fară vreo legătură cu orice sau cu oricine.

Mă uit în ochii lui, o răceală amenințătoare mi se înfăşoară în jurul pielii, nu l-am mai văzut niciodată atât de obosit, de frânt, de *plin de regrete*.

- Şi acum înțeleg exact lucrul care mi-a scăpat atâția ani.

Îmi adun genunchii la piept, ca un scut împotriva a orice ar urma.

- Numai corpurile noastre fizice sunt nemuritoare. Sufletele noastre cu siguranță *nu sunt*.

Îmi întorc privirea, incapabilă să mă uit la el, incapabilă să respir.

- Acesta e viitorul ce te aşteaptă. Adică cel pe care ți l-am oferit eu dacă, Doamne-fereşte, se întâmplă ceva.

Degetele mi se duc instinctiv către gât, amintindu-mi ce a spus Roman despre chakra mea compromisă, lipsă de discernământ şi slăbiciune, întrebându-mă dacă există vreo modalitate să o apăr.

- Dar cum poți să ştii sigur? Mă uit la el de parcă aş fi captivă într-un vis, într-un coşmar îngrozitor din care nu pot scăpa. Vreau să spun, există o şansă destul de mare să te înşeli, de vreme ce s-a întâmplat atât de repede. Poate că e

doar o stare temporară. Ştii, ca şi cum te-am adus înapoi la viaţă atât de repede că nu ai apucat să faci călătoria încoace.

Clatină din cap cu ochii aţinţiţi asupra mea şi mă întreabă:

- Spune-mi, Ever, tu ce ai văzut când *ai murit*? Cum ţi-ai petrecut cele câteva clipe dintre momentul în care sufletul ţi-a părăsit trupul şi cel în care eu te-am readus la viaţă?

Înghit cu dificultate şi mă uit în altă parte, la copaci, la flori, la izvorul colorat care curge lângă noi – amintindu-mi de ziua în care m-am trezit pe acelaşi câmp. Atât de vrăjită de parfumul lui îmbătător, de ceaţa lui strălucitoare, de sentimentul de dragoste necondiţionată care mă înconjura, am fost tentată să rătăcesc pe aici pe vecie, nedorind să mai plec vreodată.

- Motivul pentru care nu ai văzut abisul este că erai muritoare pe atunci. Ai murit de *moartea unui muritor.* Dar din clipa în care ţi-am dat să bei elixirul, oferindu-ţi viaţă veşnică, totul s-a schimbat. În locul unei eternităţi petrecute pe Tărâmul Verii sau dincolo de pod, destinul tău a devenit Tărâmul Umbrelor.

Încep să vorbesc, disperată să-l contrazic, să îi spun că se înşeală, dar nu pot. N-are rost. Nu trebuie decât să mă uit în ochii lui ca să văd adevărul adevărat.

- Şi oricât de mult aş crede în magia vindecătoare a acestui loc – uită-te cum mi-a vindecat memoria. Ridică din umeri şi dă din cap. Nu-mi pot permite să cedez, oricât de în siguranţă ar părea dorinţa mea. E prea riscant. Şi nu avem nici o dovadă că nu se va întâmpla şi aici la fel ca pe pământ. E un pariu pe care nu îmi permit să-l fac. Nu atâta vreme cât trebuie să fac toate eforturile să te ţin în siguranţă.

- Să *mă* ţii în siguranţă? rămân eu cu gura căscată. *Tu* ai nevoie să fii salvat. Este vina *mea* că s-au întâmplat toate acestea. Dacă n-aş fi...

- Ever, te rog, îmi răspunde el cu o voce neînduplecată, dorind să îl ascult. Tu nu ai nici cea mai mică vină. Când mă gândesc la felul în care am trăit, la lucrurile pe care le-am făcut – clatină din cap – nici nu merit altceva. Şi dacă era vreun dubiu că numai karma mea e vinovată, ei bine, cred că încetează aici. Mi-am petrecut o bună parte din cei şase sute de ani dedicându-mă plăcerii fizice şi neglijându-mi sufletul şi, din nefericire, acesta este rezultatul – trezirea la realitate şi, din păcate, te-am târât şi pe tine pe acest drum. Deci nu fac nici o greşeală, mă interesează de tine şi numai de tine. Tu eşti singura mea prioritate. Viaţa mea este importantă numai în ideea în care voi fi bine suficient de mult timp cât să te

protejez de Roman pe tine, dar şi pe oricine altcineva ar mai răni el. Iar asta înseamnă că nu putem fi împreună. *Niciodată.* Nu putem risca asta.

Mă întorc cu faţa către izvor, cu sute de gânduri învălmăşindu-se în capul meu. Şi chiar dacă am auzit tot ce a spus, chiar dacă am trăit eu însămi experienţa abisului, tot n-aş vrea să schimb ceea ce sunt.

- Şi ceilalţi orfani? şoptesc, amintindu-mi că am numărat şase, inclusiv pe Roman. Cu ei ce s-a întâmplat? Crezi că au devenit şi ei malefici, ca Roman şi Drina?

Damen ridică din umeri, apoi se scoală de pe bancă şi începe să se plimbe în sus şi-n jos prin faţa mea.

- Am presupus dintotdeauna că erau prea bătrâni şi prea neputincioşi ca să mai reprezinte o ameninţare reală. Asta se întâmplă după primii o sută cincizeci de ani – anii tăi. Şi singura posibilitate de a opri procesul este să bei din nou elixirul. Bănuiala mea este că Drina şi-a făcut rezerve de elixir cât am fost căsătoriţi şi i l-a strecurat lui Roman, care a reuşit în cele din urmă să îl fabrice singur şi apoi l-a dat şi celorlaţi.

- Deci acolo se află Drina acum, şoptesc eu copleşită de remuşcări, când îmi dau seama care este adevărul. Indiferent cât a fost de malefică, nu merita aşa ceva. Nimeni nu o merită. – Am trimis-o în Tărâmul Umbrelor şi acum este - clatin din cap, incapabilă să termin fraza.

- Nu ai trimis-o *tu*, am trimis-o *eu*. Ocupă locul de lângă mine, aşezându-se atât de aproape încât între noi mai e doar o şuviţă subţire de energie ce pulsează. – În clipa în care am făcut-o nemuritoare, i-am pecetluit soarta. La fel cum am făcut şi cu a ta.

Înghit cu greu, mângâiată de căldura lui şi de dorinţa lui de a mă asigura că nu sunt cu adevărat vinovată de a-mi fi trimis duşmanca numărul unu din toate vieţile parcurse direct în iadul acela.

- Îmi pare atât de rău, şopteşte el, privind cu ochii încărcaţi de regrete. Îmi pare rău că te-am băgat în asta. Ar fi trebuit să te las în pace, ar fi trebuit să plec acum mult timp. Ţi-ar fi fost mult mai bine dacă nu m-ai fi cunoscut niciodată.

Dau din cap că nu, nedorind nici măcar să mă gândesc la asta, e prea târziu să privim înapoi sau să mai vorbim de asta.

- Dar dacă eram meniţi să fim împreună, atunci poate că aceasta *este* soarta noastră.

Îmi dau seama că nu este convins din momentul în care îi văd expresia feţei.

– Sau poate că am forțat eu ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple. Se încruntă. Te-ai gândit la asta?

Îmi întorc privirea, cuprinzând toată frumusețea din jur, ştiind că doar cuvintele nu sunt capabile să schimbe toate acestea. Numai faptele pot schimba ceva. Şi, din fericire pentru noi, ştiu exact de unde să încep. Sar în picioare, trăgându-l după mine şi îi spun:

- Haide, nu avem nevoie de Roman, nu avem nevoie de nimeni! Ştiu exact locul!

opt

Ne îndreptăm către Marea Sală a Cunoaşterii. Mă opresc chiar lângă treptele sale abrupte de marmură, întrebându-mă (plină de speranță) dacă vede şi el ceea ce văd eu – fațada care se schimbă permanent – lucru obligatoriu pentru a putea pătrunde înăuntru.

- Deci chiar ai găsit-o, spune el cu un fior în glas, în timp ce privim colecția ciclică a celor mai sacre şi minunate locuri de pe Pământ. Taj Mahalul se metamorfozează în Parthenon, care se transformă în templul Lotus, care devine Marea Piramidă de la Gizeh şi tot aşa. Recunoaşterea frumuseții şi a minunăției de către amândoi ne conduce în marea sală de marmură îmbodobită cu coloane acoperite de sculpturi complicate, direct din vremea Greciei antice.

Damen se uită în jur cu o figură uluită, cuprinzând totul cu privirea.

- N-am mai fost aici de când...

Trag cu ochiul la el ținându-mi răsuflarea, moartă de curiozitate să aflu detaliile ultimei lui vizite aici.

- De când am venit să te găsesc pe tine.

Îi arunc o privire, nesigură de ce vrea să spună.

- Uneori... se uită la mine. Am fost destul de norocos să dau peste tine, să nimeresc în acelaşi loc la momentul potrivit. Deşi în general ar fi trebuit să aştept vreo câțiva ani înainte de a face cunoştință cum se cuvine.

- Vrei să spui că mă *spionai*? – rămân cu gura căscată, sperând că nu e aşa înfiorător cum pare. – De când eram *copil*?

Bate în retragere, ferindu-şi privirea când spune:

- Nu, nu *spionat*, Ever, te rog frumos. Drept cine mă iei? Râde şi clatină din cap. Mai degrabă, să zicem că te-am ținut sub observație. Aşteptând răbdător să vină momentul potrivit. Dar ultimele câteva dăți când nu am reuşit să te găsesc, oricât de mult m-am străduit – şi crede-mă, *m-am străduit*, trăind ca un nomad, umblând din loc în loc, convins că te-am pierdut pe vecie, m-am hotarât să vin încoace. Şi am dat peste nişte prieteni care mi-au arătat calea.

- Romy şi Rayne, dau din cap, neauzind sau văzând aprobarea în mintea lui dar cu un sentiment că e adevărat. Copleşită rapid de un sentiment de vină că nu mi-a trecut prin cap gândul la ele până acum. Nici nu m-am gândit ce fac, *unde* sunt, până acum o secundă.

- Le cunoşti? îmi aruncă o privire, în mod evident mirat.

Strâng din buze, conştientă că trebuie să îi spun şi restul poveştii, părțile pe care am tot sperat să le omit.

- Tot ele m-au condus şi pe mine aici. Fac o pauză, respir adânc, privind în altă parte, prefer să mă uit la cameră decât să-i îndur privirea întrebătoare. Erau la Ava. Sau cel puțin Rayne era acolo. Romy era pe afară. Clatin din cap şi reiau. – Era afară, încercând să te ajute când tu...

Închid ochii şi oftez, hotărâtă că e mai bine să-i *arăt*. Tot. Absolut tot. Îi proiectez evenimentele din ziua aceea până când nu mai există nici un secret între noi. Îl informez cât de tare s-au străduit să îl salveze, în timp ce eu eram încăpățânată şi refuzam să le ascult.

Dar în loc să se supere, cum mă temeam, îşi pune mâinile pe umerii mei, uitându-se iertător la mine, în timp ce se gândeşte: *Ce s-a făcut, e bun făcut. Trebuie să mergem înainte, nu să privim în urmă.*

Înghit greu şi îi întâlnesc privirea, ştiind că are dreptate. E timpul să începem, dar de unde?

- Ar fi mai bine să ne despărțim. Dă din cap, cuvintele lui sunt o surpriză pentru mine şi tocmai când mă pregătesc să deschid gura, adaugă: Ever, gândeşte-te. Tu încerci să găseşti ceva să anuleze efectul elixirului pe care l-am băut, iar eu încerc să te salvez de Tărâmul Umbrelor, nu-i chiar acelaşi lucru.

Oftez, dezamăgită, dar obligată să îi dau dreptate.

- Atunci, cred că ne vedem acasă. La mine, dacă nu te deranjează. Îmi aşez mâna peste a lui şi i-o strâng, fără chef să vizitez din nou casa lui deprimant de goală şi nesigură ce părere mai are de toată chestia cu blestemul karmei, acum, că

şi-a recăpătat memoria. Şi doar ce dădu din cap că da şi închise ochii că şi dispăru din fața mea. Aşa că respir adânc şi închid la rândul meu ochii, gândindu-mă:

Am nevoie de ajutor. Am făcut o greşeală oribilă, uriaşă şi nu ştiu ce să fac. Am nevoie sau să găsesc antidotul antidotului – ceva care să anuleze efectele celui făcut de Roman sau să găsesc o cale să ajung la el, să-l conving să coopereze – dar numai într-un fel care nu mă va – ăăăă – compromite grav într-un fel care nu îmi convine... dacă înțelegi ce vreau să spun...

Mă concentrez pe această intenție, repetând cuvintele la nesfârşit. Sperând că îmi vor da acces la registrele akasha, înregistrările permanente a tot ceea ce s-a întâmplat, se întâmplă şi se va întâmpla. Sperând să nu fiu aruncată afară ca ultima oară când am fost aici.

Dar de data aceasta, când aud bâzâitul familiar, în locul coridorului interminabil care duce la camera misterioasă, mă trezesc drept în mijlocul unui cinema multiplex, cu scaunele goale şi barul pentru gustări părăsit, fără nici cea mai vagă idee despre ceea ce ar trebui să fac până când în fața mea se deschide un set de uşi duble.

Pătrund într-o sală de cinema întunecată, cu podele lipicioase, cu scaune roase şi mirosul pop-cornului cu unt străbătând aerul. Îmi fac loc pe interval şi îmi aleg cel mai bun loc din sală, pe la jumătatea scărilor, în zona centrală, îmi aşez picioarele pe scaunul din fața mea, in timp ce lumina scade şi o găleată mare de pop-corn îmi răsare în poală. Mă uit cum sunt ridicate cortinele roşii, iar ecranul de cristale începe să clipească şi să pâlpâie, într-o risipă de imagini care se derulează în viteză.

Dar în locul soluției la care sperasem, văd numai un colaj de videoclipuri din filme pe care le-am văzut deja. Rezultă un fel de montaj amator cu cele mai amuzante momente trăite de familia mea, luate direct din vechea mea viață din Oregon, pe o coloană sonoră pe care numai Riley ar fi putut să o aleagă.

Mă uit la un videoclip cu mine şi cu Riley, fredonând pe o scenă impovizată la adăpostul nostru, dansând şi făcând playback pentru o audiență compusă din părinții noştri şi cățel. Urmează o imagine a lui Buttercup, scumpa noastră cățeluşă labrador auriu. Încearcă să-şi atingă vârful boticului cu limba, lingându-se ca nebuna, ca să ajungă la urma de unt de alune pe care i-a lăsat-o Riley acolo.

Şi chiar dacă nu este ceea ce speram, ştiu ca e la fel de important. Riley mi-a promis că va găsi o cale să comunicăm, dându-mi asigurări că deşi nu o mai văd, asta nu înseamnă că nu e primprejur.

Aşa că-mi las deoparte misiunea şi mă afund în scaun. Ştiu că stă lângă mine, nevăzută şi neauzită, dorind să împărtăşim acest moment, două surori vizionând o înregistrare de amator a vremurilor apuse.

nouă

Când reuşesc să mă întorc în camera mea, Damen mă aşteaptă aşezat pe marginea patului, legănând un săculeț din satin în palma sa înmănuşată.

- Cât am lipsit? îl întreb, trântindu-mă lângă el în timp ce arunc o privire pe furiş la ceasul de pe noptieră şi fac singură calculul.

- Nu există timp pe Tărâmul Verii, îmi reaminteşte el. Dar pe pământ, aş zice că ai lipsit destul. Ai aflat ceva?

Mă gândesc la filmulețele de amator pe care le-am urmărit, versiunea lui Riley la „Cele mai amuzante videoclipuri ale familiei Bloom”, apoi dau din cap şi ridic din umeri:

- Nimic folositor. Tu?

Zâmbeşte, îmi întinde săculețul mătăsos şi spune:

- Deschide-l şi vezi.

Trag de şnur, strecor un deget înăuntru şi scot afară un şnuruleț din mătase neagră cu un ciorchine de cristale colorate unite prin fire subțiri de aur. Mă uit cum prinde şi reflectă lumina în timp ce-l legăn prin fața ochilor, gândindu-mă că e frumos, deşi e un pic ciudat.

- Este o amuletă, îmi spune el privindu-mă cu atenție cum examinez fiecare pietricică în parte, fiecare cu altă formă, culoare şi mărime. Au fost purtate de-a lungul secolelor şi se spune că au proprietăți magice pentru vindecare, protejare, prosperitate şi echilibru. Cu toate că aceasta în particular, fiind creată special pentru tine, are în principal rol de protecție, de vreme ce de asta ai nevoie.

Mă uit la el, întrebându-mă cum poate să ajute aşa ceva. Apoi îmi aduc aminte de cristalele pe care le-am folosit să creez antidotul care l-a salvat pe el şi de felul în care ar fi putut să funcționeze, dacă Roman nu m-ar fi păcălit să-mi adaug propriul sânge în poțiune.

- Este absolut unic, asamblat şi făurit având în vedere călătoria ta. Nu mai există altul la fel, nicăieri. Nu ştiu dacă ne va rezolva problemele, dar cel puțin e util.

Mă uit la mănunchiul de pietricele şi nu ştiu ce să spun. Chiar când mă pregătesc să-l trec peste cap şi să-i dau o şansă, el îmi spune:

- Lasă-mă pe mine.

Îmi strâng părul lung şi mi-l las pe umăr, în timp ce el întinde mâna în spatele meu şi prinde încheietoarea micuță din aur, înainte de a mi-l ascunde sub tricou, unde nu îl poate vedea nimeni.

- E secret? îl întreb, aşteptându-mă să simt cristalele reci şi dure pe piele şi mirată că le simt mai degrabă calde şi mângâietoare.

El îmi dă părul înapoi pe spate, lăsându-l să cadă până aproape de talie.

- Nu, nu este secret. Deşi probabil nu e cazul nici să-l fluturi. Nu am nici cea mai vagă idee cât de mult a avansat Roman deci e mai bine să nu-i atragem atenția.

- Ştie de chakre, îi spun, iar după ce observ supriza din ochii lui, aleg să trec peste faptul că de fapt el e responsabil de asta. Pentru că i-a dezvăluit lui Roman tot felul de secrete fără să-şi dea seama pe când era sub vraja lui. Se simte deja destul de prost, nu e nevoie să facem lucrurile şi mai rele.

Bat uşor cu degetele amuleta pe sub tricou, mirată de cât de solidă pare de la exterior, față de interior, de partea care se odihneşte pe pielea mea.

- Dar tu? Nu ai şi tu nevoie de protecție?

Îl văd cum scoate la iveală o amuletă asemănătoare din mâneca bluzei sale, zâmbind în timp ce o leagănă în fața mea.

- Cum se face că a ta este atât de diferită? îl întreb eu trăgând cu coada ochiului la mănunchiul de pietricele.

- Ți-am spus că nu există două la fel. Tot aşa cum nu există doi oameni la fel. Eu am propriile probleme de depăşit.

- Tu ai probleme? râd eu, deşi mă întreb serios la ce se referă, pentru că e bun la tot ce face. Adică, vreau să spun la *absolut tot*.

Clatină din cap şi râde, un sunet pe care nu-l mai aud suficient de des de ceva vreme.

- Crede-mă, am şi eu partea mea, spune el râzând din nou.

- Şi eşti sigur că astea or să ne țină în siguranță? O apăs pe piept, observând că o simt deja ca pe o parte din mine.

- Asta e ideea. – Dă din umeri, apoi se ridică şi se îndreaptă înspre uşă spunând: Dar, Ever, te rog, fă-ne amândurora o favoare şi nu-i încerca puterile, da?

- Şi în legătură cu Roman? îl întreb în timp ce-i cercetez silueta înaltă, subțire, rezemată de tocul uşii. Nu crezi că ar trebui să alcătuim un plan, ceva? Să găsim o cale să ne dea ce ne trebuie şi să terminăm cu asta?

Damen mă fixează cu privirea.

- Nu există nici un plan, Ever. Să ne amestecăm cu Roman înseamnă să-i dăm exact ce-şi doreşte. E mult mai bine să găsim singuri o soluție, fără a-l implica pe el.

- Dar *cum*? Tot ce am încercat până acum a fost un eşec total. Clatin din cap. Şi de ce să ne agităm căutând răspunsuri când Roman a recunoscut deja că are antidotul? A spus că trebuie numai să plătesc prețul corect şi mi-l dă – cât de greu poate să fie?

- Şi eşti gata să plăteşti prețul pe care îl cere el? mă întreabă Damen cu o voce hotărâtă şi adâncă, în timp ce ochii lui îi caută pe ai mei.

Îmi întorc privirea, cu obrajii arzând la o mie de grade.

- Bineînțeles că nu! Sau cel puțin nu prețul la care te gândeşti *tu*! Îmi pun genunchii la piept şi îi înconjor cu brațele. Doar... – clatin din cap, frustrată că mă obligă să-mi pledez cauza. Doar că...

- Ever, *exact* asta vrea Roman. Strânge din fălci, figura i se înăspreşte, înainte de a-mi întâlni privirea şi a se înmuia din nou. Vrea să ne *separe*, să ne facă să ne punem întrebări unul despre celălalt, să ne despartă. Mai vrea şi să-l urmărim, să începem un fel de război. N-ai nici un motiv să te încrezi în el, va minți, te va manipula şi nu va face nici o greşeală, joacă un joc extrem de periculos. Iar dacă eu promit să fac orice îmi stă în puteri să te protejez, aici trebuie să mă ajuți şi tu. Trebuie să-mi promiți că te vei ține la distanță de el, că îi vei ignora toate zeflemelele şi nu îi vei muşca momeala. Voi găsi o soluție. Voi găsi eu ceva. Doar atât de rog, pentru răspunsuri, vino la mine, nu te duce la Roman, ne-am înțeles?

Strâng din buze şi mă uit în altă parte, întrebându-mă de ce i-aş promite aşa ceva, când leacul e chiar acolo şi aşteaptă să îl iau. În plus, *eu* sunt cea vinovată de toată această situație, *eu* am făcut să intrăm în beleaua asta. Deci *eu* ar trebui să ne şi scot.

Îmi întorc privirea către el, cu o idee care începe să se formeze – una care s-ar putea să meargă.

- Deci ne-am înțeles în privința lui Roman? – Capul aplecat, sprâncenele ridicate – nu vrea să plece până nu-mi obține acordul.

Dau din cap că da anevoie, dar suficient cât să-l conving să o apuce pe scări în asemenea viteză că abia dacă îi mai disting forma. Singurul indiciu al prezenței sale aici sunt pietricelele de la pieptul meu şi laleaua roşie care mi-a lăsat-o pe pat.

zece

- Ever?

Închid fereastra de pe monitor şi mă întorc la eseul pe care se presupune că îl scriu pentru ora de engleză. Ştiu că Sabine ar înnebuni dacă m-ar prinde căutând pe Google formule magice ale alchimiştilor în loc să fac tema pe care se aşteaptă ea să o vadă.

Pentru că oricât ar fi de plăcut să stau întinsă lângă Damen, cu bătăile inimilor unite ca una, pe termen lung, pur şi simplu nu este suficient. Niciodată n-o să fie. Vreau o relație normală cu iubitul meu nemuritor. Una fără bariere. Una în care chiar pot să mă bucur de senzația atingerii, în loc să mi-o amintesc numai în mintea mea. Şi n-am să mă împiedic de aproape nimic ca să obțin asta.

- Ai mâncat? îşi pune o mână pe umărul meu şi trage cu coada ochiului la monitor.

Şi de vreme ce nu m-am pregătit, nu m-am protejat de atingerea ei, e de ajuns ca să *văd* versiunea ei cu privire la infama întâlnire de la Starbucks. Care, din păcate, nu diferă semnificativ de aceea a lui Munoz – amândoi fericiți şi năuci, zâmbind unul la altul plini de speranță. Şi chiar dacă ea pare cu adevărat fericită şi fără îndoială, chiar *merită* să fie fericită, după tot ce a pătimit cu mine, tot mă mângâi cu viziunea pe care am avut-o acum câteva luni – cea în care ea rămâne în mod cert cu un tip drăguț care lucrează la ea în clădire. Mă întreb dacă ar trebui să spun sau să fac ceva să-i mai temperez entuziasmul, de vreme ce nu pare ca acest flirt nevinovat să ducă undeva. Dar conştientă că deja mi-am asumat un risc prea mare demascându-mă în fața lui Munoz, nu scot o vorbă. Nu-mi permit să mă dau în vileag şi în fața ei.

Mă rotesc cu scaunul, eliberându-mă din strânsoarea ei. Dorind să evit să *văd* mai mult decât am văzut deja, aştept să se stingă fluxul ei de energie.

- Damen mi-a pregătit cina, spun eu cu o voce clară şi joasă, chiar dacă nu este complet adevărat. Dacă nu punem la socoteală elixirul pe care l-am băut.

Ea se uită la mine, cu o privire brusc îngrijorată.

- Damen? Face câțiva paşi în spate. Ei bine, acesta este un nume pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme.

Bat în retragere, dorindu-mi să nu i-o fi aruncat în față chiar aşa, deodată. Ar fi trebuit să o anunț încetişor, să o las să se familiarizeze cu ideea că-l va vedea din nou.

- Asta înseamnă că v-ați împăcat?

Ridic din umeri, lăsându-mi părul să-mi cadă peste față, astfel încât să fie parțial acoperită. Iau o şuviță şi o răsucesc, căutând fire despicate, cu toate că nu mai am aşa ceva.

- Mm, suntem încă... prieteni. Adică, suntem mai mult decât prieteni, suntem mai debrabă...

Împreună şi blestemați – sortiți să ne petrecem eternitatea în abis – nebuni unul după celălalt, dar fără posibilitatea de a ne atinge –

- Adică... mda, cred că poți să spui că ne-am împăcat.

Mă chinui să schițez un zâmbet atât de larg că practic buzele mi se despart la mijloc, dar îl las aşa, în speranța că o va convinge să mi se alăture.

- Şi nu te deranjează? Îşi trece mâna prin părul blond auriu, o nuanță pe care o aveam amândouă înainte ca eu să beau elixirul, care mi-a făcut părul chiar mai deschis, apoi se aşează pe marginea patului, îşi încrucişează picioarele şi îşi lasă servieta pe covor – patru semne rău-prevestitoare că are de gând să poarte una dintre discuțiile ei lungi şi stânjenitoare.

Privirea ei mă analizează, observându-mi blugii decolorați, maioul alb şi tricoul albastru de dedesubt, în căutare de simptome, indicii, puncte de reper, orice fel de semn care trădează probleme adolescentine. Abia am scăpat de anorexie şi/sau bulimie când creşterea bruscă datorată elixirului mi-a adăugat zece centimetri în înălțime şi mi-a îmbunătățit silueta cu un strat subțire de muşchi, chiar dacă nu am fost *niciodată* la sala de fitness.

Dar de data aceasta, nu aspectul meu o îngrijorează, ci relația mea *azi e, mâine nu mai e* cu Damen îi declanşează alarma. Abia a terminat o altă carte despre relația părinților cu adolescenții, în care a citit că o relație tumultoasă constituie un motiv serios de îngrijorare. Şi deşi se poate să fie adevărat, absolut nimic din ceea ce ne priveşte pe mine şi pe Damen nu poate fi condensat într-un capitol dintr-o carte.

- Nu mă înțelege greşit, Ever. Îmi place de Damen, chiar îmi place. E drăguț şi politicos, cu siguranță foarte liniştit – şi totuşi e ceva cu auto-suficiența asta rece, ceva ce pare mai degrabă ciudat la vârsta lui. De parcă ar fi cumva prea bătrân pentru tine... sau... Ridică din umeri, nereuşind să îşi dea seama exact.

Îmi dau deoparte părul de pe față, să o pot vedea mai bine. Este a doua persoană pe ziua de astăzi care observă ceva ciudat la el – la *noi*. Mai întâi a fost Haven, cu toată faza cu telepatia, iar acum Sabine, îngrijorată de maturitatea şi ținuta lui. Şi chiar dacă nu este deloc greu să găsesc o explicație, simplul fapt că au observat ceva mă îngrijorează.

- Şi chiar dacă ştiu că nu sunt decât câteva luni între voi, pare cumva mai experimentat. Prea experimentat. Ridică din umeri. Şi m-ar deranja foarte tare să te simți presată să faci un lucru pe care nu eşti încă tocmai pregătită să îl faci.

Strâng din buze şi mă chinui să nu râd, gândindu-mă că nici nu se putea să înțeleagă mai greşit. Cu presupunerea ei că eu sunt fecioara nevinovată hărțuită de lupul cel mare şi rău, fără măcar să-şi imagineze că eu sunt animalul de pradă în povestea asta şi că îmi vânez prada într-un fel periculos, care îi pune viața în primejdie.

- Pentru că, orice ți-ar spune el, Ever, tu trebuie să decizi. Tu hotărăşti cu cine, unde şi când. Şi orice ai simți pentru el – de fapt, pentru orice băiat – n-au dreptul să te forțeze cu planurile lor...

- Nu e vorba de asta, îi spun eu, tăindu-i vorba înainte să devină şi mai stânjenitor decât este deja. *Damen* nu este aşa. Este un gentleman perfect, un iubit ideal. Pe bune, Sabine, eşti departe tare. Crede-mă pe cuvânt, bine?

Se uită la mine o clipă, cu aura portocalie plină de viață pâlpâind, dorindu-şi să mă creadă, dar nefiind convinsă că ar trebui să o facă. Apoi îşi ridică servieta şi se îndreaptă spre uşă, oprindu-se chiar în fața ei şi spunând:

- Mă gândeam...

Mă uit la ea, tentată să arunc o privire în gândurile ei, în ciuda jurământului meu de a nu-i încălca vreodată intimitatea în felul acesta – cu excepția unei urgențe, desigur, dar nu e cazul acum.

- Dacă şcoala tot se termină în curând şi nu te-am auzit vorbind de vreun plan de vacanță, m-am gândit că n-ar fi rău să-ți găseşti un serviciu, să-ți petreci câteva ore pe zi lucrând. Ce părere ai?

Ce părere am? Mă holbez la ea cu ochii ieşiţi din orbite şi gura uscată, incapabilă să scot un cuvânt. *Ei bine, cred că ar fi trebuit totuşi să intru în mintea ta, pentru că asta se încadrează în mod evident la probleme majore.*

- Nu program complet, nimic de genul acesta. O să ai timp suficient de plajă şi să te vezi cu prietenii. M-am gândit doar că ar fi bine ca tu să...

- E vorba de bani? – Mintea mi se învârte cu disperare, în căutarea unei ieşiri. Dacă e numai simpla chestiune de a contribui la ipotecă şi la coşul zilnic, o să-i dau cu bucurie cât are nevoie. La naiba, din partea mea poate să ia tot ce a rămas din poliţa de asigurare de viaţă a părinţilor mei. Dar nu poate să-mi ia vara. Nu, nu. În nici un caz. Nici măcar o zi.

- Ever, bineînţeles că nu este vorba de bani. Îmi evită privirea, iar obrajii i se colorează. Pentru cineva care lucrează ca avocat de litigii pentru o corporaţie, este ciudat de reticentă să discute probleme financiare. M-am gândit numai că ar fi bine să... ştiu şi eu... cunoşti alte persoane, să înveţi ceva nou. Să ieşi din mediul tău câteva ore pe zi şi...

Şi să stai departe de Damen. Nici nu trebuie să-i citesc gândurile ca să-mi dau seama despre ce este vorba. Acum că ştie că ne-am împăcat, este mai hotărâtă ca niciodată să ne despartă. Şi dacă înţeleg cât de îngrijorată a fost de toanele şi depresiile la care am supus-o cât am fost despărţiţi, de data aceasta se înşeală profund. Deşi n-am nici cea mai vagă idee cum i-aş putea explica, păstrând, totodată, secretul intact.

- ... şi ca un făcut, tocmai a apărut un program de practică pe durata verii la mine la firmă şi sunt sigură că ajunge să vorbesc cu partenerii ca să îl primeşti tu. Zâmbeşte, cu o figură radioasă, cu ochii strălucitori, aşteptându-se să mă alătur bucuriei.

- Dar posturile acestea nu sunt rezervate de obicei studenţilor de la Drept? întreb eu, convinsă că sunt teribil de necalificată pentru asemenea treabă importantă.

Dă din cap că nu.

- Nu e genul acela de practică. Mai degrabă e vorba de sarcini cum ar fi făcut dosare şi răspuns la telefoane. Şi nici nu e plătit, cu toate că îţi vei primi creditele pentru şcoală şi o sumă mică, un bonus la sfârşitul perioadei. M-am gândit numai că ţi-ar prinde bine. Ca să nu mai spun că îţi va îmbunătăţi dosarul pentru înscrierea la colegiu.

Colegiu. Încă un lucru care mă obseda înainte şi care nu mă mai interesează acum. Adică la ce îmi folosesc toate acele ore şi toţi profesorii dacă tot ce am de făcut este să pun mâna pe o carte sau să pătrund în mintea profesorului şi să îmi iau de acolo toate informaţiile?

- Nu mi-ar plăcea deloc să ia altcineva postul, când ştiu că ţi se potriveşte atât de bine.

Mă holbez la ea, neştiind ce să zic.

- Este o experienţă foarte bună pentru o persoană de vârsta ta, adaugă ea pe un ton indignat de tăcerea mea. În toate cărţile se recomandă aşa ceva. Se spune că îţi clădeşte caracterul, dedicarea şi disciplina de a sosi la timp şi de a-ţi face treaba.

Minunat. Deci trebuie să-i mulţumesc lui Doctor Phil că mi-a stricat vara. Sunt profund enervată pe Sabine, până când îmi aduc aminte cum era când am ajuns la ea – relaxată şi calmă, oferindu-mi spaţiu şi libertate, cât aveam nevoie. E vina mea că s-a schimbat. Suspendarea mea, refuzul de a înghiţi orice altceva în afară de elixirul cel roşu şi toată drama cu Damen au împins-o dincolo de limite. Şi au dus aici – la temuta practică de vară pe care e hotărâtă să mi-o asigure.

Dar sub nici o formă nu pot să-mi petrec vara aranjând munţi de dosare şi răspunzând la telefoane fără încetare, nu când am nevoie de tot timpul liber să găsesc antidotul pentru Damen. Şi să lucrez în biroul Sabinei, cu ea şi colegii ei privind peste umărul meu tot timpul, pur şi simplu nu merge.

Deşi nu am cum să spun asta direct. I-aş declanşa alarma. Trebuie să îmi joc bine cartea, explicându-i că, deşi nu am nimic împotriva clădirii caracterului şi a disciplinei, prefer să mă ocup de asemenea lucruri de una singură.

- Sunt întru totul de acord cu munca, îi spun, încercând să nu strâng din buze, să nu mă foiesc nervoasă şi să îi evit privirea, trei semne clare că nu sunt sută la sută sinceră. Dar, de vreme ce ai făcut deja atât de multe pentru mine, m-aş simţi mult mai bine dacă mi-aş găsi singură ceva de lucru. Vreau să spun că nu sunt chiar aşa de sigură că sunt făcută pentru munca de birou, aşa că aş vrea să cercetez un pic posibilităţile, să văd ce găsesc. O să contribui şi la mâncare şi la ipotecă. Măcar atâta lucru pot să fac.

- Ce mâncare? râde ea, clătinând din cap. Abia dacă pui gura pe mâncare. În plus, nu vreau să-ţi iau banii, Ever. Deşi pot să te ajut să-ţi deschizi o linie de credit, dacă vrei.

- Sigur. – Ridic din umeri, afişând un entuziasm pe care nu îl simt, de vreme ce nu am absolut nevoie de asemenea lucruri. – Ar fi minunat, adaug, ştiind că dacă îi țin mintea departe de stagiul acela de practică, e mai bine pentru mine.

- Bine, atunci. Bate cu degetele în tocul uşii în timp ce-şi încheie planul. Ai o săptămână să-ți găseşti singură ceva.

Înghit în sec, încercând să îmi țin ochii cât mai puțin holbați. *O săptămână? Ce avans mai e şi ăsta când nici nu ştiu de unde să încep? N-am avut niciodată o slujbă. Oare e posibil să materializez una?*

- Ştiu că nu este foarte mult, îmi spune, citindu-mi gândurile pe față. Dar nu mi-ar plăcea deloc să se ocupe postul acela, când ştiu că ai fi perfectă pentru el.

Trece în hol şi închide uşa între noi, lăsându-mă prăbuşită, împietrită, cu ochii la resturile sclipitoare ale aurei ei portocalii. Câmpul ei magnetic de energie continuă să plutească în locul în care a stat. Mă gândesc cât este de ironic că tocmai râsesem de presupunerea lui Damen că îşi poate găsi un loc de muncă fără nici un pic de experiență ca să mă găsesc acum înfruntând aceeaşi soartă.

unsprezece

Mă răsucesc de pe o parte pe alta toată noaptea. Patul este o harababură de perne şi pături ude de transpirație, trupul şi mintea îmi sunt epuizate de vise. Mă trezesc scurt, trag aer în piept, ca să fiu brusc trasă înapoi, exact în locul din care mă luptasem să scap.

Şi singurul motiv pentru care doresc să se oprească este acela că Riley este acolo, râzând fericită când mă ia de mână şi mă poartă într-un tur al unui tărâm ciudat. Dar chiar dacă țopăi pe lângă ea, prefăcându-mă că mă bucur de excursie la fel ca ea, în clipa în care se întoarce, urc disperată spre suprafață, nerăbdătoare să mă smulg din acest peisaj.

Pentru că adevărul este că nu este chiar Riley. Riley s-a dus. A trecut dincolo de pod la insistențele mele, mutându-se într-un loc necunoscut. Şi chiar dacă mă zgâlțâie, țipând la mine să fiu atentă, să am încredere în ea şi să nu mai fug – refuz s-o ascult. Sunt sigură că este un fel de pedeapsă că i-am făcut rău lui Damen, că am trimis-o pe Drina pe Tărâmul Umbrelor şi că am pus în pericol tot ceea ce prețuiesc – permițând subconştientului să genereze acele imagini induse de vinovăție, glazurate cu fericire în aşa hal încât e clar că nu sunt reale.

Dar de această dată, chiar înainte de a apuca să fug, Riley apare brusc chiar în fața mea, blocându-mi ieşirea şi strigând la mine să stau într-un loc. Stând în fața unei scene imense, trage încet cortina dezvăluind un cub înalt şi strâmt, ca o închisoare de sticlă, în care se zbate un Damen disperat.

Alerg în ajutorul lui, în timp ce Riley se uită, implorându-l să reziste cât îl ajut să se elibereze. Dar nici măcar nu mă poate auzi. Nici măcar nu mă poate vedea. Continuă să se zbată, până când, copleşit de epuizare, de inutilitatea absolută, închide ochii şi alunecă direct în abis.

Pe Tărâmul Umbrelor.

Căminul sufletelor rătăcite.

Sar din pat cu trupul tremurând, rece, ud de transpirație şi mă opresc în mijlocul camerei strângând perna la piept. Copleşită nu doar de sentimentul de înfrângere absolută, dar şi de mesajul oribil transmis de surioara mea imaginară – faptul că mi-a spus că oricât aş încerca, nu pot salva de mine însămi sufletul meu pereche.

Alerg la dulap şi mă schimb, apoi mă încalț cu nişte pantofi sport şi fug în garaj. Ştiu că e prea devreme să plec la şcoală, e prea devreme să plec oriunde. Dar refuz să mă dau bătută. Refuz să cred în coşmaruri. Trebuie să încep de undeva. Trebuie să mă folosesc de ceea ce am la dispoziție.

Dar chiar în timp ce mă pregătesc să mă urc în maşină, mă gândesc mai bine. Îmi dau seama că tot procesul deschiderii uşii garajului şi pornirea motorului o pot trezi pe Sabine. Şi chiar dacă pot să ies cu uşurință şi să materializez altă maşină sau bicicletă sau motocicletă sau orice altceva mi-ar trece prin cap, mă hotărăsc să alerg.

Niciodată n-am fost mare alergătoare. Sunt mai degrabă obişnuită să-mi târăsc picioarele prin fiecare tură impusă la orele de educație fizică decât să mă chinui să obțin vreun record personal. Dar asta era înainte de a deveni nemuritoare. Înainte de a fi dăruită cu o viteză incredibilă. O viteză ale cărei limite nici nu am început să le încerc, de vreme ce ultima oară când am alergat a fost şi momentul în care mi-am dat seama ce potențial am. Dar acum mă aflu chiar în fața ocaziei perfecte de a vedea cât de mult şi cât de repede pot alerga fără să mă opresc, fără să cad sau fără să mă zvârcolesc la pământ, cu o formă epuizantă de febră musculară. Abia aştept să încerc.

Mă strecor pe uşa laterală şi ies în stradă. Inițial mă gândesc că ar trebui să-mi fac încălzirea, să încep cu o alergare uşoară înainte de a izbi asfaltul cu toată

puterea. Dar abia am pornit, că o doză de adrenalină pătrunde în mine, trecându-mi prin tot corpul ca un combustibil de rachetă la cele mai ridicate grade. Şi până să-mi dau seama, pornesc cu toată viteza înainte. Alerg atât de repede încât casele vecinilor par numai o ceață de stuc şi piatră. Sar peste coşuri de gunoi răsturnate şi evit maşinile parcate pe trotuar, în timp ce alerg de pe o stradă pe alta cu grația şi agilitatea unei feline. Nu sunt efectiv conştientă de picioarele mele, doar am încredere că nu mă vor lăsa baltă. Că mă vor duce la destinație într-un timp miraculos.

Şi abia dacă au trecut câteva secunde până când mă trezesc în fața locului în care am jurat să nu mă mai întorc vreodată, pregătită să fac exact lucru pe care i-am jurat lui Damen că n-am să-l fac – mă apropii de uşa lui Roman, sperând să încheiem un fel de târg.

Dar până să apuc să ridic mâna să bat în uşă, apare Roman. Înveşmântat într-o robă purpurie peste pijamalele albastre din mătase, cu papucii de catifea asortați, cu vulpi aurii brodate pe bordură. Are privirea limpede, îngustată, fără vreo urmă de mirare.

- Ever, îmi spune. Îşi întoarce capul, oferindu-mi o imagine completă a tatuajului său strălucitor cu şarpele Uroborus. Ce te aduce prin cartierul meu?

Degetele mele se joacă cu amuleta pe sub tricou, în timp ce inima o ia la goană; sper că Damen are dreptate, că îmi va oferi protecția necesară – dacă va fi nevoie.

- Trebuie să stăm de vorbă, spun, încercând să nu dau înapoi în timp ce ochii lui se plimbă pe mine, într-o călătorie lungă, plăcută şi tacticoasă.

Priveşte adânc în noapte, apoi se uită din nou la mine.

- Trebuie? Ridică o sprânceană. Şi uite că habar n-aveam.

Încep a da ochii peste cap, dar îmi amintesc scopul pentru care mă aflu aici, aşa că mă mulțumesc să strâng din buze.

- Recunoşti uşa? Ciocăneşte tare cu degetele în lemn, stârnind un zgomot înnăbuşit, în timp ce eu mă întreb ce are de gând. Bineînțeles că nu, continuă el cu buzele lățindu-i-se în părți. Şi asta pentru că este nouă. Am fost obligat să o înlocuiesc pe cea veche după ultima ta vizită. Îți aduci aminte? Când ai pătruns înăuntru ca să-mi arunci la canal restul de elixir? Râde şi dă din cap. Foarte necuviincios din partea ta, Ever. Şi o mare prostie, aş adăuga. Sper că o să fii în stare să te porți mai frumos astăzi. Se înclină în cadrul uşii şi îmi face semn să intru, privindu-mă atât de adânc, atât de intim că abia îmi pot stăpâni o tresărire.

Apuc pe hol şi pătrund în vizuina lui, observând că nu doar uşa s-a schimbat de când am fost aici ultima oară. S-au dus şi imaginile înrămate cu tablourile lui Botticelli şi abundența de pânze, fiind înlocuite cu piatră şi marmură, țesături grele întunecate, pereți afumați şi obiecte negre din fier în formă de spirală.

- Toscana? mă întorc uluită să îl văd atât de aproape de mine încât îi pot distinge fiecare puncticel purpuriu din ochi.

Ridică din umeri, refuzând să se dea înapoi şi să mă lase să respir.

- Uneori mă apucă dorul de vechea mea țară. Zâmbeşte, cu fălcile uşor desfăcute, arătându-şi dinții strălucitor de albi. După cum ştii, Ever, nicăieri nu-i mai bine ca acasă.

Înghit cu greu şi mă întorc, hotărâtă să-mi dau seama pe unde aş putea scăpa cel mai uşor, pentru că nu-mi pot permite să fac nici cea mai mică greşeală.

- Deci, ia spune-mi, cărui fapt datorez această magnifică onoare? Priveşte peste umăr în timp ce se îndreaptă spre bar. Scoate o sticlă de elixir din frigiderul pentru vinuri şi picură într-un pahar de cristal, înainte de a mi-l oferi. Dar eu dau din cap şi îl refuz cu o mişcare a mâinii, urmărindu-l cum îl duce până la canapea, unde se trânteşte, îşi desface picioarele şi îşi aşează paharul pe genunchi. Îmi închipui că n-ai trecut pe aici în zorii zilei doar ca să-mi admiri ultimele idei în materie de amenajări. Deci, care-i scopul vizitei?

Îmi dreg glasul, chinuindu-mă să mă uit direct în ochii lui, fără să tresar, fără să tremur, fără să mă fâțâi, într-un cuvânt, fără să dovedesc cel mai mic semn de slăbiciune. Îmi dau seama cum această situație se poate schimba într-o clipită – cât de uşor mă pot transforma din uşoară curiozitate într-o pradă irezistibilă.

- Am venit să-ți propun un armistițiu, spun eu, urmărind cu atenție orice fel de reacție, dar neîntâlnind decât privirea-i pătrunzătoare. Ştii tu, un acord de încetare a focului, o proclamare a păcii, o...

- Te rog frumos – flutură din mână – scuteşte-mă de definiții, iubire. Pot s-o spun în douăzeci de limbi şi patruzeci de dialecte. Tu?

Dau din umeri, conştientă că am fost suficient de norocoasă să o pot spune şi într-una singură. Mă uit la el cum îşi agită băutura, strălucirea fluorescentă a lichidului roşu care urcă şi apoi cade bâldâbâc înapoi.

- Şi ce fel de armistițiu ți-ai dori? Dintre toți, tu ar trebui să ştii cel mai bine cum merge treaba. N-am de gând să-ți dau nimic dacă nu eşti dispusă să renunți la ceva ce îți aparține. Bate cu palma locul îngust de lângă el, zâmbind, de parcă eu aş lua în considerare ideea de a mă aşeza lângă el.

- De ce faci asta? îl întreb, incapabilă să-mi stăpânesc frustrarea. Adică, arăți cât de cât bine, mai mult sau mai puțin, eşti nemuritor, ai toate darurile care decurg din asta, poți să ai cam pe oricine îți doreşti, deci de ce insişti să *mă* bați *pe mine* la cap?

Îşi dă capul pe spate şi râde cu un hohot uriaş, care umple încăperea. Într-un târziu se linişteşte suficient cât să-şi îndrepte privirea asupra mea şi spune:

- Arăt *cât de cât bine*? Scutură din cap şi râde din nou, apoi îşi aşează paharul pe masă şi scoate o unghieră aurită dintr-o cutie încrustată cu pietre prețioase. *Cât de cât bine!* murmură, clătinând din cap, aruncând o privire la unghii preț de o clipă, înainte de a se întoarce către mine. – Păi vezi, iubire, asta-i! *Pot* să am orice mi-aş dori. *Orice* sau *pe oricine.* E uşor. Prea uşor. Oftează şi se apucă să-şi facă unghiile, absorbit de această activitate. Tocmai când mă întreb cât are de gând să o țină aşa, continuă: Devine cam plictisitor după primele câteva sute de ani. Iar dacă tu eşti prea de curând în asta ca să-ți dai seama de toate acestea, într-o zi o să înțelegi cât e de mare favoarea pe care ți-o fac.

Privesc pieziş, fără să am cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. *Favoare? Pe bune?*

- Eşti sigură că nu doreşti să iei loc? – Îşi îndreaptă unghiera înspre fotoliul din dreapta mea, insistând să mă aşez. Mă faci să par o gazdă foarte nepoliticoasă stând aşa, în picioare. Pe lângă asta, îți dai seama cât eşti de atractivă? Uşor *bolnăvicioasă*, da, dar în cel mai sexy mod.

Îşi îngustează privirea până când arată ca aceea a unei pisici şi îşi desparte buzele doar atât cât să scoată limba afară. Dar rămân în aceeaşi poziție, făcându-mă că nu văd. Totul este un joc când e vorba de Roman, iar să mă aşez ar însemna să mă recunosc înfrântă. Deşi nici să rămân aşa şi să-i văd limba cum îi umezeşte buzele, în timp ce privirea i se plimbă prin cele mai nepotrivite locuri nu prea arată a victorie.

- Eşti mai închipuit decât credeam dacă ai impresia că îmi faci *o favoare*, spun cu o voce aspră, care zgârie, în nici un caz puternică. Eşti nebun, adaug, doar ca să regret în aceeaşi clipă.

Dar Roman ridică din umeri, netulburat de ieşirea mea şi se întoarce la unghiile lui.

- Crede-mă, iubire, e chiar mai mult decât o simplă favoare. Ți-am oferit un *țel*. Un *raison d'être*, cum s-ar spune. Îmi aruncă o privire, ridicând din sprâncene. Spune-mi, Ever, nu-i aşa că eşti fixată pe ideea de a găsi o cale să

ajungi la un rezultat cu Damen? Nu eşti atât de disperată după o soluție încât te-ai convins pe tine însăți că e o idee bună să vii *încoace*?

Înghit cu greu şi mă uit fix la el. Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să-i urmez sfaturile lui Damen.

- Eşti prea nerăbdătoare. Dă din cap, pilindu-şi vârfurile unghiilor proaspăt tăiate. Care e graba când ai toată infinitatea înaintea ta? Gândeşte-te, Ever, cum ți-ai fi petrecut eternitatea dacă nu eram eu? Copleşindu-vă unul pe celălalt cu buchete imense de lalele roşii ca sângele? Sunt unul lângă celălalt atât de mult încât nu aveați altă şansă decât să vă plictisiți?

- E ridicol. Mă uit urât la el. Şi faptul că tu vezi lucrurile în felul acesta – de parcă ai săvârşit nu ştiu ce faptă cavalerească... – Dau din cap, ştiind că nu are rost să continui. E închipuit, nebun, decis să vadă lucrurile în felul lui egoist.

- I-am dus dorul timp de şase sute de ani, spune el lăsând deoparte unghiera, fără a-şi lua privirea de la mine. Şi *de ce*, te întrebi? *De ce* m-aş deranja pentru *aceeaşi* femeie atâta timp când pot avea pe oricare alta? Se uită la mine de parcă ar aştepta un răspuns, dar ştim amândoi că nu am de gând să duc lucrurile în această direcție. Nu e vorba numai de frumusețea ei, cum crezi tu, deşi recunosc că asta a fost un imbold la început. Zâmbeşte cu nostalgie în priviri. Nu, era pur şi simplu faptul că nu o *puteam* avea. Oricât am încercat, oricât de mult timp am tânjit nu mi s-a dat niciodată – se uită la mine cu o privire grea, intensă – *permisiunea,* dacă vrei să-i spui aşa.

Dau ochii peste cap. Nu pot să mă abțin. Faptul că el a irosit veacuri întregi oftând după monstrul acela nu este problema mea.

Dar el merge mai departe, fără a băga în seamă expresia mea chinuită şi spune:

- Să nu-ți faci iluzii, Ever, sunt pe cale să-ți împărtăşesc ceva foarte important, ceva ce ar fi bine să ții minte. Se apleacă în față, cu mâinile pe genunchi, cu o voce joasă şi sigură, plină de nerăbdare: Dorim *întotdeauna* ceea ce nu putem avea. Se apleacă la loc, dând din cap de parcă tocmai mi-ar fi oferit cheia spre iluminare. E în firea omului. Aşa suntem fabricați. Oricât ți-ai dori să nu mă crezi, este singurul motiv pentru care Damen a petrecut patru sute de ani suspinând după *tine*.

Mă uit la el cu o figură placidă, cu trupul nemişcat, conştientă că încearcă să mă facă să sufăr, apăsând pe butoanele obişnuite, ştiind că aceasta a fost una dintre temerile mele încă de când am aflat istoria noastră.

- Recunoaşte, Ever, nici măcar frumusețea incredibilă a Drinei n-a fost de-ajuns să-i mențină treaz interesul. Sunt sigur că ştii exact cât de repede s-a plictisit de ea.

Înghit cu greu, îmi simt stomacul ca pe o bilă de granit amară. *De când şi până când două sute de ani înseamnă repede?* Dar bănuiesc că dacă ai de-a face cu eternitatea, totul e relativ.

- Nu e un concurs de frumusețe, opinez eu, dând înapoi când aud cuvintele rostite cu voce tare, pe bune, numai atâta pot?

-Bineînțeles că nu, iubire. Roman dă din cap, privindu-mă cu compasiune. Dacă ar fi fost, l-ar fi câştigat Drina. Se lasă pe spate, cu brațele sprijinite de perne şi paharul deasupra, provocându-mă să răspund. Dă-mi voie să ghicesc, tu ți-ai băgat în cap că e vorba de două suflete unite ca unul, hărăzite unul celuilalt şi toate aiurelile astea, *dragoste de liceeni*? Râde, dând din cap în timp ce adaugă: Chiar *asta* credeai, nu-i aşa?

- Nu *vrei* să ştii tu ce credeam eu. Îmi îngustez privirea, hotărâtă să trecem la subiect, acum, că răbdarea mea a ajuns la capăt. N-am venit aici să-ți ascult litaniile filosofice, am venit pentru că...

- Pentru că vrei ceva de la *mine*. Dă din cap, aşezându-şi băutura, paharul se lipeşte de lemn cu un pleosc puternic. Caz în care, eu conduc, ceea ce înseamnă că tu nu poți să impui ritmul.

- De ce faci asta? clatin din cap, deja plictisită de acest joc. De ce te mai oboseşti când ştii că nu sunt interesată? Cu siguranță îți dai seama că orice ne-ai face mie şi lui Damen, n-ai să o aduci *niciodată* înapoi pe Drina. Ce s-a făcut e bun făcut. Nu se mai poate schimba. Şi, până la urmă, tot acest joc, toată aiureala aceasta în care te complaci – tot ce face e să te împiedice să-ți trăieşti viața, să mergi mai departe. Continui să-l mă uit fix la el, cu o privire convingătoare, neezitantă. Îmi proiectez o imagine cu el oferindu-mi antidotul şi cooperând cu mine. Aşa că îți cer, cât pot eu de rezonabil, ajută-mă să repar ceea ce i-ai făcut lui Damen, ca să putem trăi cu toții în linişte şi pace.

Dă din cap că nu, cu pleoapele strânse.

- Îmi pare rău, drăguțo, dar prețul e stabilit. Acum depinde numai dacă eşti dispusă să îl plăteşti.

Mă sprijin de perete, istovită, înfrântă, dar fără a mă da de gol. Ştiu că singurul lucru pe care îl vrea el este şi singurul pe care nu i-l voi da *niciodată*. Acelaşi joc vechi de care m-a avertizat Damen.

- N-am să fiu a ta niciodată, Roman. Niciodată, *niciodată*, cât voi...

Nu apuc să ajung la partea degradantă, umilitoare care urmează, că se ridică de pe canapea, mişcându-se cu atâta rapiditate că îi simt răsuflarea în obraji înainte de a apuca să clipesc.

- Calmează-te, îmi şopteşte cu fața atât de aproape că îmi pot da seama de fiecare por imperfect al tenului său. Oricât ar fi de distractiv – cel puțin prin faptul că oferă o variație amuzantă – mă tem că nu e vorba de asta. Urmăresc ceva mult mai ezoteric decât un *regulat* virginal. Deşi dacă te interesează, fără obligații, te asigur, drăguțo, că-s cu siguranță *dispus* şi la asta. Surâde, sfredelindu-mă cu ochii lui albaştri, proiectându-l filmul din mintea lui, cu el şi cu mine în rolurile principale, pe un pat imens.

Mă uit în altă parte, cu respirația întretăiată, invocând fiecare gram de voință să nu-mi izbesc genunchiul în vintrele lui, când nasul lui îmi trece uşor peste ureche, peste obraz, pe gât, mirosindu-mi parfumul.

- Ştiu prin ce treci, Ever, murmură el, cu buzele atingându-mi vârful urechii. Tânjeşti după ceva care ți-e atât de aproape şi pe care, totuşi, nu prea îl poți *savura*. Genul de durere pe care majoritatea nu o vor trăi niciodată. Dar noi doi ştim, nu-i aşa? Noi doi suntem uniți prin asta.

Îmi desfac pumnii şi mă lupt să mă calmez. Ştiu că nu pot risca nimic necugetat, că nu-mi permit să exagerez.

- Nu-ți face griji. – Surâde şi se strecoară unde nu îl mai pot ajunge. – Eşti o fată deşteaptă, sunt sigur că o să te prinzi. Şi dacă nu... – Ridică din umeri. – Atunci nu se schimbă nimic, nu-i aşa? Totul rămâne exact la fel. Tu şi cu mine cu destinele îngemănate – la infinit.

Se strecoară în hol cu atâta rapiditate că durează o clipă să-mi dau seama de forma lui. Îşi înclină capul şi mă invită pe uşă afară, împingându-mă practic pe verandă, în timp ce îmi spune:

- Îmi pare rău că trebuie s-o scurtez. Deşi fac asta gândidu-mă la reputația ta. Dacă Damen ar afla vreodată că ai fost aici, ei bine, lucrurile ar putea să devină tragice pentru tine, nu-i aşa?

Zâmbeşte. Dinți albi strălucitori, păr de aur, piele bronzată şi ochi albaştri – genul ideal de băiat din afişele publicitare. *Vino şi bucură-te de viața minunată din Laguna Beach!* Şi sunt furioasă pe mine însămi, furioasă că am fost atât de proastă încât să nu îl ascult pe Damen, încât să ne expun pe amândoi la riscuri. Că i-am dat lui Roman încă un lucru cu care să mă aibă la mână.

- Regret că n-ai obținut ceea ce îți doreai, iubire, toarce el, cu atenția distrasă de un Jaguar negru clasic de pe alee, cu un cuplu superb cu părul negru, care urcă în el şi închid portiera după ei exact când el adaugă: Orice ai face, ține-te departe de maşina lui Marco, îl vor apuca nervii dacă i-o murdăreşti cât de puțin.

doisprezece

Mă duc acasă. Sau cel puțin într-acolo mă îndrept inițial. Dar la un moment dat, pe drum, virez în altă direcție. Apoi în alta. Apoi în alta. Picioarele mi se mişcă atât de încet că practic se târăsc, ştiind că n-am unde să alerg, că n-am nimic de dovedit. În ciuda vitezei şi forței mele, nu mă compar cu Roman. El este maestrul în jocul acesta, iar eu sunt numai un pion.

Merg mai departe, prin centrul Lagunei, sau în oraş, cum i se mai spune. Prea trează să mă duc acasă, prea ruşinată să îl vizitez pe Damen, îmi croiesc drum pe străduțele goale şi întunecoase şi mă opresc în cele din urmă în fața unei căsuțe cochete, cu plante înflorite de o parte şi de cealaltă a uşii şi un preş împletit cu inscripția *Bine ați venit*, plasat în aşa fel încât să pară cald, prietenos, complet inofensiv.

Numai că nu este aşa. Chiar deloc. Acum arată mai degrabă ca un loc în care s-a săvârşit o crimă. Şi, spre deosebire de ultima mea vizită aici, acum nu mă mai obosesc să bat la uşă. N-are rost. Ava s-a dus demult. După ce a furat elixirul şi l-a lăsat pe Damen să se descurce singur, n-are nici un plan să se întoarcă.

Descui mental uşa şi intru, aruncând o privire rapidă înainte de a pătrunde în bucătărie. Sunt uimită să văd încăperea aceea, de obicei atât de ordonată, transformată într-un dezastru absolut – chiuveta plină ochi cu farfurii şi pahare murdare, gunoiul se revarsă până pe podea. Şi chiar dacă sunt sigură că nu Ava este aceea care să fi făcut aşa ceva, cineva este în mod sigur aici.

Mă târăsc pe hol, aruncând câte un ochi în câteva camere goale, până când ajung în capăt, la uşa indigo – cea care duce la spațiul aşa-zis sacru al Avei, unde medita, încercând să atingă cealaltă dimensiune. Crăp uşa şi trag cu ochiul în beznă, observând două siluete dormind tolănite pe jos. Pipăi zidul cu mână, căutând în zadar întrerupătorul, până când îmi aduc aminte că am puterea să aprind singură lumina într-o încăpere – ca să ajung să vad persoanele la care mă aşteptam cel mai puțin.

- Rayne? Îngenunchez lângă ea, ținându-mi răsuflarea când ea se întoarce pe o parte şi deschide un ochi.

- O, salut, Ever. Se freacă la ochi şi se chinuie să se aşeze. Numai că nu sunt Rayne, sunt Romy. Rayne e acolo.

Arunc o scurtă privire înspre sora ei geamănă din capătul celălalt al camerei, observând privirea furioasă care-i trece peste chip în clipa în care mă recunoaşte.

- Ce faceți aici? întreb, uitându-mă din nou la Romy, care a fost dintotdeauna cea mai amabilă dintre ele.

- Aici locuim. Dă din umeri, ridicându-se de pe podea şi băgându-şi tricoul alb şifonat în fusta albastră cadrilată.

Mă uit de la una la cealaltă, observându-le tenul străveziu, ochii mari întunecați şi părul negru, drept, lung până la umeri, cu breton filat cu lama, dar şi faptul că sunt îmbrăcate în aceeaşi uniformă de şcoală particulară pe care o purtau şi prima oară când ne-am întâlnit. Dar, spre deosebire de Tărâmul Verii, unde păreau atât de pure şi curate, acum sunt mai degrabă opusul – ciufulite şi complet neîngrijite.

- Dar nu se poate să locuiți aici. Este casa Avei. Dau din cap. Ideea că ele locuiesc ilegal aici mă sperie pur şi simplu. Poate că ar trebui să vă gândiți să vă duceți acasă. Ştiți voi, înapoi pe Tărâmul Verii.

- Nu putem. Rayne îşi trage şosetele trei sferturi, asigurându-se că sunt egale, oferindu-mi fără să vrea singurul indiciu prin care reuşesc să le deosebesc. Datorită ție, suntem blocate aici pe vecie, murmură ea, uitându-se la mine pentru o clipă.

Mă uit la Romy, sperând că îmi va explica ea. Dar se mulțumeşte să dea din cap către sora ei, înainte de a se uita şi la mine.

- Ava s-a dus. Ridică din umeri. Dar nu trebuie să-ți faci o impresie greşită din cauza lui Rayne. Ne bucurăm destul de mult să te vedem. Am pus un pariu cât de repede o să apari.

Privirea mea le aținteşte pe rând şi întreb cu un chicotit nervos:

- A, da, pe bune? Şi cine a câştigat?

Rayne dă ochii peste cap şi o arată cu degetul pe sora ei.

- Ea. Eu eram convinsă că ne-ai părăsit pentru totdeauna.

Mă opresc în loc – e ceva în felul în care a rostit aceste cuvinte.

- Stai aşa. Vrei să spui că voi, fetelor, ați fost aici *tot timpul*?

- Nu putem să ne întoarcem, dădu Romy din umeri. Ne-am pierdut magia.

- Atunci, sunt sigură că pot să vă ajut să vă întoarceți. Adică, vreți să vă întoarceți, *nu*? Mă uit la ele şi văd că Rayne zâmbeşte arogant, în timp ce Romy doar dă din cap afirmativ. Ştiu că va fi mult mai uşor decât îşi imaginează ele, de vreme ce tot ce am de făcut este să imaginez portalul, să le ajut să se stabilească acolo, apoi să-mi iau la revedere şi să fac înapoi singură drumul către Laguna.

- Ne-ar face mare plăcere, îmi spune Romy.

- Şi am vrea să plecăm *acum*, adaugă şi Rayne, cu privirea îngustată. Până la urmă, măcar atât poți să faci.

Înghit greu. Merit asta, dar mă întreb încă cine îşi doreşte cu mai multă disperare ca ele să plece? Eu sau ele?

Mă mişc în direcția lui Rayne în timp ce mă întrept spre salteaua japoneză, întrebându-mă de ce nu s-a gândit nici una din ele să doarmă acolo, nu pe podea.

- Veniți încoace, le spun, privind peste umăr. Tu stai aici, în dreapta mea, iar tu, Romy, treci în stânga. Bat cu palma salteaua plină de cocoloaşe. – Luați-mă de mână, închideți ochii, apoi concentrați-vă cu toată puterea să *vedeți* portalul. Să vizualizați licărirea aceea aurie de lumină ca şi cum ar fi exact în fața voastră. Şi imediat ce imaginea este clară, vreau să vă *vedeți* pe voi înşivă păşind prin ea, ştiind că eu vă sunt alături şi am grijă de voi. OK?

Le arunc câte o privire scurtă şi văd că dau din cap afirmativ înainte de a ne pune în mişcare, ca să recreem toți paşii potriviți. Dar imediat ce păşesc în lumină, în marele câmp parfumat, deschid ochii şi mă trezesc singură.

- Ți-am spus eu? îmi spune Rayne în clipa în care revin. Stă în fața mea, cu ochii supărați, acuzatori, cu mâinile mici şi palide mototolind fustița cadrilată. Ți-am spus că ne-a pierit magia. Suntem blocate aici şi nu avem nici o posibilitate să ne întoarcem. Şi asta numai pentru că am încercat să *te* ajutăm *pe tine*!

- Rayne! Romy dă din cap dezaprobator către sora ei, apoi se întoarce spre mine cu o figură care se scuză.

- Păi e adevărat, se strâmbă Rayne. Ți-am spus că nu trebuie să riscăm. Ți-am spus că n-o să ne asculte. Am văzut asta clar ca lumina zilei. Posibilitatea copleşitoare ca ea să facă alegerea greşită – *pe care*, dacă mi-e permis să adaug, *a şi făcut-o*! Dă din cap şi se încruntă. S-a întâmplat exact aşa cum am prevăzut. Şi acum *noi* plătim prețul.

A, dar nu numai voi, mă gândesc eu, sperând că şi-au pierdut şi capacitatea de a citi gândurile, pentru că mă ruşinez imediat de gândul meu. Oricât de tare m-ar enerva, ştiu că are dreptate.

- Ascultați, spun înghițind cu greu, în timp ce mă uit de la una la cealaltă, pentru că trebuie să risipesc asta. Ştiu cât de tare vă doriți să vă întoarceți. Credeți-mă că ştiu. Şi o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să vă ajut. – Dau din cap, văzându-le cum se uită una la alta, cu fețele identice pline de neîncredere. – Adică, nu ştiu exact cum am să fac, dar am încredere că o să reuşesc. O să fac tot ce pot să vă ajut să vă întoarceți. Şi între timp, o să fac tot ce pot să vă simțiți bine şi în siguranță. Pe cuvânt de cercetaş. Da?

Rayne se uită la mine, dă ochii peste cap şi scoate un oftat.

- Du-ne doar pe Tărâmul Verii, spune ea cu brațele încrucişate pe piept. Numai atâta vrem. Nimic în afară de asta nu ne interesează.

Dau din cap afirmativ, nu o las să pună mâna pe mine şi spun.

- S-a-nțeles. Dar dacă o să vă ajut, trebuie să-mi răspundeți la câteva întrebări.

Se uită una la alta, privirea lui Rayne spunând un tăcut *în nici un caz*, în timp ce Rony se întoarce spre mine şi spune că da. Şi chiar dacă nu sunt tocmai sigură cum să formulez, e ceva ce mă frământă de ceva vreme, aşa că mă arunc direct:

- Îmi cer scuze dacă vă va jigni, dar trebuie să ştiu: voi sunteți moarte? – Îmi țin răsuflarea, aşteptându-mă să se supere sau, în cel mai bun caz, să se simtă insultate – oricum, orice altă reacție în afară de râsetele cu care mă întâmpină. Mă uit la ele cum se prăbuşesc una peste cealaltă. Rayne îndoită de mijloc, plesnindu-se peste genunchi, în timp ce Romy se rostogoleşte de pe saltea, cuprinsă de convulsii. – Ei bine, nu puteți să mă învinuiți că am întrebat. Mă încrunt, cu siguranță eu sunt cea jignită. Vreau să spun, *ne-am întâlnit* pe Tărâmul Verii, pe unde stau destui oameni morți. Ca să nu mai zic că sunteți amândouă nenatural de palide.

Rayne se sprijină de perete, revenindu-şi din criza de râs şi rânjeşte la mine.

- Aşa şi? Suntem palide. Mare scofală. Aruncă o privire către sora ei, apoi din nou la mine. Nu că tu ai fi chiar super-bronzată. Şi totuşi nu ne vezi pe noi că presupunem că ai face parte din grupul celor răposați.

Mă înfior, ştiind că e adevărat, dar oricum.

- Da, bine, da' voi ați avut un avantaj incorect. Datorită lui Riley, ați ştiut tot ce era de ştiut despre mine cu mult timp înainte să ne cunoaştem. Ați ştiut exact cine sunt şi *ce* sunt, iar dacă există vreo speranță să vă pot ajuta, trebuie să

ştiu şi eu câte ceva. Deci oricât de tare v-ar deranja, oricât de tare aţi vrea să vă opuneţi, singura cale de a ajunge undeva este să vă aflu povestea.

- Niciodată, spune Rayne, privindu-şi fix sora, într-un avertisment mut să nu cumva să se răzvrătească.

Dar Romy nu-i dă atenţie şi se întoarce spre mine.

- Nu suntem moarte. Nici măcar pe aproape. Suntem un fel de... *refugiate*.. Refugiate din trecut, dacă vrei să spui aşa.

Îmi plimb privirea de la una la cealaltă, gândindu-mă că tot ce aş avea de făcut ar fi să las un pic garda jos, să mă concentrez pe cuantă şi să le ating pentru ca întreaga poveste a vieţii lor să-mi fie dezvăluită, dar îmi dau seama că ar trebui măcar să încerc să aud versiunea lor.

- Cu mult timp în urmă, începe ea trăgând cu ochiul la sora ei care are un aer dezaprobator, înainte de a trage adânc aer în piept şi a-i da drumul. Acum *foarte* mult timp, de fapt am fost ameninţate de o – strânge din sprâncene, în căutarea cuvântului potrivit, dă din cap şi continuă: În fine, hai să spunem că era să ajungem victimele unui eveniment groaznic de întunecat, unul dintre cele mai ruşinoase momente ale istoriei noastre, dar am scăpat fugind pe Tărâmul Verii. Şi apoi, mă rog, bănuiesc că am pierdut măsura timpului şi am rămas acolo de atunci şi până acum. Sau mai bine zis, până săptămâna trecută, când am venit să te ajutăm pe tine.

Rayne mormăie, lăsându-se să cadă pe podea, cu faţa în mâini, dar Romy o ignoră pur şi simplu, se uită în continuare la mine şi îmi spune:

- Dar acum cele mai mari temeri ale noastre s-au adeverit. Magia noastră s-a dus, nu avem unde merge şi nici cea mai vagă idee cum să supravieţuim aici.

- De ce fel de *persecuţii* aţi fugit? o întreb privind-o cu atenţie, în căutare de indicii. Şi cât de demult înseamnă *cu foarte mult timp în urmă*? Despre ce vorbim exact? – Mă întreb dacă istoria lor se întinde la fel de mult cu aceea a lui Damen sau dacă ele aparţin unui trecut mai recent.

Se uită una la alta şi îşi comunică o înţelegere tăcută, care mă lasă pe din afară. Aşa că fac un pas spre Rony şi o apuc de mână atât de repede încât nu are timp să reacţioneze. Atrasă instantaneu în mintea ei – în lumea ei – îi *văd* povestea de parcă s-ar derula în faţa ochilor mei. Stau pe margine, un observator nebăgat în seamă, complet cufundat în haosul şi groaza acelei zile, martora unor imagini atât de oribile că sunt tentată să mă întorc şi să fug.

Privesc cum o mulțime furioasă se înghesuie înspre casa lor – voci ridicate, torțe aprinse, mătuşa lor blocând uşa cât de bine poate, imaginând portalul şi trimițându-le în grabă pe gemene în siguranță pe Tărâmul Verii.

Tocmai când era gata să treacă prin portal şi să se alăture lor, uşa se deschide şi gemenele dispar. Separate de tot ceea ce cunoscuseră până atunci, fără nici o idee despre ceea ce s-a întâmplat cu mătuşa lor, până când, într-o vizită la Marea Sală a Cunoaşterii au aflat de procesul chinuitor cu false acuzații pe care a fost silită să-l îndure. A refuzat să mărturisească orice vrăjitorie, se ghida după principiul Wiccan Rede, *fă ceea ce vrei, atâta timp cât nu faci rău altuia* şi, ştiind că nu a făcut nici un rău, şi-a înfruntat călăii şi şi-a ținut capul sus pe drumul spre eşafod, unde a fost spânzurată cu brutalitate.

Mă împleticesc, degetele caută febril amuleta prin tricou, ceva din privirea mătuşii lor îmi e ciudat de familiar şi mă nelinişteşte, dar îmi amintesc că sunt în siguranță, că şi ele sunt în siguranță, că astfel de lucruri nu se mai petrec în zilele noastre.

- Deci acum ştii. Romy ridică din umeri, iar Rayne clatină din cap. Toată povestea noastră. Totul în legătură cu noi. Ne condamni că am decis să ne ascundem?

Mă uit de la una la cealaltă, nesigură ce să spun.

- Îmi... îmi... Îmi dreg glasul şi o iau de la capăt. Îmi pare rău, habar nu aveam. Arunc o ocheadă la Rayne şi văd că refuză să se uite la mine, apoi din nou la Romy, care îşi înclină solemn capul. Habar n-aveam că voi, fetelor, ați scăpat de *Procesul vrăjitoarelor din Salem*.

- Nu chiar, spune Rayne, înainte să intervină Romy.

- Vrea să spună că noi nu am fost acuzate niciodată. Mătuşa noastră a fost. Azi respectată ca fiind cea mai căutată moaşă şi a doua zi înconjurată şi dusă. – Îşi trage răsuflarea şi ochii i se umplu de lacrimi de parcă toate acestea s-ar fi petrecut ieri.

- Ne-am fi dus cu ea, nu aveam nimic de ascuns, spune Rayne ridicând bărbia şi îngustându-şi privirea. Şi clar nu a fost vina Clarei că a murit bietul bebeluş. Tatăl a făcut-o. Nu voia nici copilul, nici pe mama lui. Aşa că a scăpat de amândoi şi a dat vina pe Clara. A țipat că este *vrăjitoare* atât de tare că l-a auzit tot oraşul – dar atunci Clara a făcut portalul şi ne-a obligat să ne ascundem şi când să ni se alăture... în fine, ştii continuarea.

- Dar asta a fost acum mai bine de trei sute de ani, strig eu, încă neobişnuită cu o existență atât de lungă, în ciuda nemuririi mele.

Cele două gemene ridică din umeri.

- Şi deci nu ați mai venit înapoi de atunci – clatin din cap, mărimea colosală a acestei probleme abia începe să se arate. Vreau să spun, aveți idee cât de mult s-au schimbat lucrurile de când n-ați mai fost aici? Pe bune. E o lume complet diferită de aceea pe care ați părăsit-o.

- Doar nu suntem idioate. Rayne clatină din cap. Lucrurile progresează şi pe Tărâmul Verii, ştii. Vin oameni noi tot timpul şi materializează lucruri la care țin, tot felul de chestii pe care nu suportă să le lase în urmă.

Dar nu asta am vrut să spun, de fapt, nici măcar pe-aproape, nu mă refeream la maşini versus trăsuri trase de cai sau la buticuri la modă versus cusături de mână – ci mai degrabă la capacitatea lor de a se descurca în lume – să se amestece cu oamenii, să se adapteze, nu să stea deoparte aşa cum e clar că fac acum. Mă uit la bretonul lor retezat cu lama, la ochii mari, întunecați şi la tenul extrem de palid şi ştiu că transformarea aceasta de secol douăzeci şi unu e mai degrabă o schimbare de uniformă decât o revizie completă.

- În plus, ne-a pregătit Riley, spune Romy, iscând un geamăt zgomotos din partea lui Rayne şi atrăgându-mi atenția în întregime. A materializat o şcoală particulară şi ne-a convins să ne înscriem. De acolo provin uniformele acestea. Ea a fost profesoara noastră, ne-a antrenat în tot ceea ce ține de modernitate, inclusiv felul nostru de a vorbi. Voia să ne întoarcem şi era hotărâtă să ne pregătească de această călătorie. Parțial pentru că voia să avem grijă de tine şi parțial pentru că se gândea că am fi nebune să ratăm perioada adolescenței.

Îngheț, înțelegând brusc ceva nou din interesul lui Riley pentru ele două – ceva care are mai puțin de-a face cu mine şi are totul de-a face cu ea.

- Câți ani aveți voi? şoptesc, aşteptând răspunsul de la Romy. Sau, mai bine zis, câți ani aveați când ați ajuns pe Tărâmul Verii? – Ştiu că n-au îmbătrânit nici măcar cu o zi de atunci.

- Treisprezece, răspunde Romy ridicând din sprâncene. De ce?

Închid ochii şi clatin din cap, stăpânindu-mi râsul în timp ce mă gândesc: *Ştiam eu!*

Riley visase mereu la ziua în care va avea treisprezece ani, o adolescentă de bună credință ajunsă în sfârşit la numărul important alcătuit din două cifre. Dar după ce a murit la doisprezece ani, a ales să piardă vremea pe pământ, trăindu-şi

adolescența indirect, prin mine. Deci are logică să încerce să le convingă pe Romy şi Rayne să se întoarcă, nedorind ca şi altcineva să rateze ceea ce a ratat ea.

Iar dacă Clara a găsit tăria şi Riley speranța în situații atât de incredibil de înfiorătoare şi întunecate, cu siguranță că pot şi eu să-l înfrâng pe Roman.

Trag cu ochiul la cele două gemene, ştiind că nu pot sta aici de capul lor şi nici nu pot veni să locuiască cu mine şi cu Sabine, deşi există cineva în stare să ne întindă o mână de ajutor, chiar dacă nu din toată inima.

- Luați-vă lucrurile, le spun, îndreptându-mă spre uşă. Vă duc la noua voastră casă.

treisprezece

În clipa în care păşim afară, îmi dau seama că avem nevoie de o maşină. Şi de vreme ce mă interesează mai degrabă viteza decât confortul, în special după ce văd în ce fel se strâng gemenele una în cealaltă în timp ce privesc împrejur speriate, materializez ceva care să ne ducă repede şi le strecor în grabă înăuntru. Îi comand lui Rony să stea în poala lui Rayne în timp ce mă aşez şi apăs pedala, conducând pe străzi cu o pricepere surprinzătoare, în timp ce gemenele stau practic atârnate pe fereastră, căscând gura la tot.

- Fetelor, şi ați stat numai înăuntru în tot acest timp? – trag cu coada ochiului la ele, nu am mai văzut niciodată pe cineva să reacționeze chiar aşa la frumusețile din Laguna Beach.

Dau din cap că da, fără a-şi întoarce măcar o dată privirea. Se agită pe scaunul lor în timp ce eu mă îndrept spre poartă şi îi dau voie gardianului în uniformă să arunce o privire prin fereastră şi să le scruteze înainte de a ne da voie înăuntru.

- Unde ne duci? Rayne îşi aținteşte o privire plină de suspiciune asupra mea. Ce e cu gardienii şi cu porțile astea mari? E un fel de închisoare?

Încep să urc dealul, îi arunc o privire scurtă şi îi răspund:

- Dar voi nu aveți comunități izolate pe Tărâmul Verii? N-am văzut nici una, dar, pe de altă parte, nici nu am petrecut trei veacuri pe acolo, ca ele.

Dau din cap că nu cu ochii mari, în mod evident stresate.

- Nu vă îngrijorați. O iau pe strada lui Damen şi apoi pe aleea lui. Sunt mai mult ca să țină oamenii *afară* decât să nu-i lase să iasă.

- Dar de ce să ții oamenii afară? întreabă ele într-un glas, copilăreşte.

Le evit privirea, nu ştiu cum să răspund la întrebarea aceasta, de vreme ce nici eu nu am fost crescută astfel, toate comunitățile din vechiul meu cartier erau cu acces liber.

- Bănuiesc că sunt făcute să țină oamenii – mă pregătesc să spun *în siguranță*, dar nu prea e nici asta. În fine. Dau din cap. Dacă tot o să locuiți aici, ar fi mai bine să vă obişnuiți. Cam asta e.

- Dar *nu* o să locuim aici, îmi răspunde Rayne. Ai spus că e doar o soluție temporară, până găseşti o modalitate să ne duci înapoi, *ții minte*?

Respir adânc şi trag mai tare de volan, amintindu-mi cât trebuie să fie de speriată, oricât ar fi de obraznicuță.

- Normal că e temporar, dau eu din cap, silindu-mă să zâmbesc. *Sau cel puțin aşa ar fi de preferat, altfel ştiu pe cineva care va fi teribil de nemulțumit*. Sar din maşină şi le fac semn să mă urmeze, spunând: Sunteți gata să vă vedeți noua locuință *temporară*?

Mă îndrept spre uşă, cele două stau lipite de mine iar eu mă întreb dacă să bat şi să aştept să ne deschidă Damen sau să mă strecor direct înăuntru, de vreme ce probabil că doarme. Şi tocmai când mă hotărâsem pentru cea de-a doua variantă, Damen deschide uşa larg, îmi aruncă o singură privire şi mă întreabă:

- Eşti bine?

Zâmbesc şi adopt varianta mesajului telepatic: *Înainte de a spune ceva – orice- încearcă să fii calm şi lasă-mă să-ți explic.* Ochii lui curioşi mă cercetează întrebători, iar eu spun:

- Putem intra?

Se dă deoparte, privind şocat cum Rayne şi Romy păşesc din spatele meu şi se năpustesc asupra lui. Brațe slăbănoage în jurul taliei lui, priviri pline de adorație şi schelălăieli:

- Damen! Tu eşti! Chiar tu!

Şi cât o fi de drăguță această mică reuniune, nu mă pot abține să nu remarc că reacția lor la vederea lui, plină de dragoste şi entuziasm, e practic opusul reacției pe care au avut-o în cazul meu.

- Hei! Zâmbeşte, le ciufuleşte părul şi se apleacă să le dea câte un pupic în creştetul capului. Cât a trecut? Se trage deoparte şi se uită în altă parte.

- Săptămâna trecută, spune Rayne cu adorația zugrăvită pe față. Câteva secunde înainte ca Ever să-şi amestece sângele în antidot şi să strice *totul.*

- Rayne! Romy se uită la sora ei, apoi la mine, clătinând din cap.

Dar o las să treacă aşa. E o bătălie pe care nu pot să o câştig.

- Voiam să spun, *înainte* de asta. Damen priveşte în zare, încercând să-şi amintească data.

Se uită la el, cu o licărire răutăcioasă în ochi şi îi spun:

- Acum vreo şase ani, pe când Ever avea *zece ani*!

Casc gura şi ochii îmi ies practic din orbite când văd că Damen râde.

- A, da. Şi vouă trebuie să vă mulțumesc că am găsit-o. Şi fiindcă ştiți cât de mult înseamnă ea pentru mine, aş aprecia dacă ați fi drăguțe cu ea. Nu vă cer prea mult, *nu-i aşa*? O apucă de Rayne de bărbie, făcând-o să zâmbească, în vreme ce obrajii i se colorează într-un roz aprins.

- Deci cărui motiv îi datorez această onoare? Ne conduce în camera de zi, încă goală. De a-mi regăsi vechile prietene, care, pot să adaug, n-au îmbătrânit nici cu o zi de când ne-am cunoscut.

Se uită una la alta şi chicotesc, pregătite în mod evident să fie fermecate de tot ce le spune. Şi până să apuc eu să mă gândesc la un răspuns, să găsesc cuvintele potrivite să-l înmoi şi să-l fac să se obişnuiască cu ideea că vor sta cu el, ele se uită una la cealaltă şi strigă:

- Ever a spus că putem sta la tine!

Damen îmi aruncă o privire, cu zâmbetul încă plantat pe față, dar cu teroare pură în ochi.

- *Temporar*, adaug eu. Privirea mea o întâlneşte pe a lui şi arunc un baraj de lalele roşii telepatice în calea lui. Doar până când găsesc o cale să le duc înapoi pe Tărâmul Verii sau până le revine magia, în orice ordine s-ar întâmpla asta. Abordez o notiță mentală: *Îți aduci aminte când spuneai că vrei să-ți îmbunătățeşti karma, să rascumperi trecutul? Ei bine, ce modalitate mai bună există decât să ajuți pe cineva la nevoie? Şi în felul acesta poți să păstrezi casa, pentru că ai nevoie de spațiu. E soluția perfectă. Toată lumea câştigă!* Dau din cap şi zâmbesc cu atâta poftă de parcă aş fi un cap de păpuşă stricată.

Damen îmi aruncă mai întâi mie o privire scurtă, apoi se uită la gemene, râzând şi clătinând din cap, în timp ce le spune:

- Sigur că puteți să stați. Cât aveți nevoie. Ce-ați zice să mergem cu toții sus, să vă alegeți camerele?

Răsuflu uşurată, iubitul meu cel perfect se dovedeşte a fi şi mai perfect. Vin din urmă, în timp ce gemenele se aleargă pe scări – fericite, zâmbărețe, complet transformate acum, că se află în grija lui Damen.

- Putem să luăm camera asta? întreabă ele cu ochii strălucitori stând în pragul camerei *speciale* a lui Damen, încă golită de lucrurile lui.

- Nu! răspund cam repede, tresărind când se întorc şi mă privesc fix. Dar chiar dacă mă simt prost pentru acest început cu stângul, sunt hotărâtă să întorc această cameră la starea ei normală şi nu pot face asta cu ele cazate în ea. – E ocupată, mai adaug, conştientă că n-am făcut nimic să îndulcesc pastila. Dar mai sunt o grămadă, locul ăsta e imens, o să vedeți. Este chiar şi o piscină.

Romy şi Rayne se uită una la alta înainte de a porni pe hol, cu capetel unite şi şuşotind încet, fără a se deranja să-şi ascundă enervarea pe mine.

Puteai să le-o dai, gândeşte Damen, destul de aproape încât să-mi trimită o încărcătură prin vene.

Dau din cap şi păşesc în tăcere alături de el, răspunzându-i telepatic: *Vreau să o văd plină cu lucrurile tale. Chiar dacă ele nu mai înseamnă nimic pentru tine, reprezintă foarte mult pentru mine. Nu poți să arunci la gunoi trecutul – nu poți să întorci spatele lucrurilor care te definesc.*

Se opreşte, se întoarce spre mine şi îmi spune:

- Ever, nu ne definesc lucrurile. Nu hainele pe care le purtăm, maşinile pe care le conducem sau piesele de artă pe care le achiziționăm – nu locul în care trăim – ci *felul în care* trăim, asta ne defineşte. Privirea lui o întâlneşte pe a mea, în timp ce mă cuprinde într-o îmbrățişare telepatică al cărei efect este atât de real că îmi taie răsuflarea. Faptele noastre sunt reținute mult timp după ce nu mai suntem, adaugă el, netezindu-mi părul, în vreme ce buzele lui se apropie telepatic de ale mele.

Adevărat. Surâd, îmbogățind imaginea creată de el cu lalele şi apusuri şi curcubeie şi tot felul de clişee romanțioase care ne fac pe amândoi să râdem. *Dacă nu luăm în calcul faptul că eu sunt nemuritoare*, adaug, hotărâtă să-l atrag de partea mea. *Ceea ce înseamnă că nimic din ce-ai zis nu prea e valabil. Deci, cu asta în minte, poate că putem...*

Dar nu apuc să termin că gemenele ne cheamă, strigând:

- Pe asta! O vreau pe asta!

De vreme ce gemenele sunt atât de obişnuite să stea împreună, eram absolut convinsă că vor să împartă acelaşi spațiu şi chiar să primească paturi suprapuse sau ceva de genul acesta. Dar imediat ce au văzut mărimea camerei următoare, apoi a celei de după ea, s-au hotărât, fără a privi în urmă. Şi-au petrecut apoi câteva

ceasuri bune dându-ne indicații mie şi lui Damen să decorăm exact după indicațiile date de ele, pretinzând să materializăm paturi, dulapuri şi rafturi, numai ca să se răzgândească, să ne ceară să golim camera şi să o luăm de la capăt.

Dar atâta vreme cât Damen îşi folosea magia, nu mă plângeam. Eram prea uşurată să-l văd din nou materializând lucruri, chiar dacă refuza să o facă pentru sine însuşi. Când am terminat, tocmai răsărea soarele şi am ştiut că ar fi bine să mă întorc acasă înainte să se trezească Sabine şi să vadă că nu sunt acolo.

- Să nu te miri dacă nu ajung la şcoală azi, îmi spune el în timp ce mă conducea.

Oftez, urăsc ideea de a merge fără el.

- Nu pot să le las de capul lor. Nu până nu se aranjează. Ridică din umeri, indicând cu degetul mare în sus, unde gemenele au adormit, în sfârşit, slavă Domnului, în paturile lor.

Aprob cu un înclinare a capului, ştiu că are dreptate, dar îmi jur să le duc cât mai curând înapoi pe Tărâmul Verii, până nu se obişnuiesc prea tare aici.

- Nu sunt foarte convins că asta-i soluția, spune el, simțindu-mi gândul.

Privesc într-o parte, nesigură unde vrea să ajungă, dar, cu toate acestea, tot simt un impuls neplăcut în stomac.

- Mă gândeam Întoarce capul într-o parte cu degetul urmărind linia nebărbierită a feței. Au trecut prin multe, şi-au pierdut casa, familia, tot ce ştiau şi iubeau – viețile lor au fost smulse atât de brusc, n-au avut nici măcar şansa să trăiască. Clatină din cap. Ştii? Merită o copilărie adevărată. Un nou început pe lume.

Deschid gura să răspund, dar cuvintele nu vor să iasă. Pentru că deşi vreau şi eu să fie fericite şi în siguranță şi aşa mai departe, în rest, nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. Eu plănuisem o vizită scurtă, de câteva zile sau, în cel mai rău caz, săptămâni. Nici măcar o dată nu mi-a dat prin cap ideea să devenim părinți surogat, mai ales pentru gemenele care sunt numai cu câțiva ani mai mici ca mine.

- Doar o idee. Ridică din umeri. Până la urmă, decizia le aparține. E viața lor.

Înghit cu dificultate şi îi evit privirea, spunându-mi că asta nu e ceva ce trebuie stabilit chiar acum. Mă întrept spre maşina mea materializată când Damen îmi spune:

- Ever, serios? Lamborghini?

Bat în retragere, înroşindu-mă sub privirea lui.

- Îmi trebuia ceva rapid. Ridic din umeri, conştientă că nu ține din clipa în care îi văd fața. Le era frică să stea afară, trebuia să le aduc aici cât mai repede.

- Şi trebuia să fie şi roşie şi strălucitoare? Râde, uitându-se de la mine la maşină şi clătinând din cap.

Strâng din buze şi mă uit în altă parte, refuzând să mai răspund. Adică, doar nu am de gând să o păstrez. O să scap de ea imediat ce ajung acasă şi trag pe aleea mea.

Deschid portiera şi mă urc în maşină, când îmi amintesc deodată de lucrul care voiam să-l întreb mai devreme. Privindu-i linia elegantă a feței, îl întreb:

- Auzi, Damen, cum de-ai deschis atât de repede uşa? De unde ştiai că eram acolo?

Se uită drept la mine, în timp ce zâmbetul îi păleşte de pe față.

- Adică, era patru dimineața. Nici n-am apucat să bat şi erai deja la uşă. Nu dormeai?

Şi chiar dacă stă între noi o grămadă de metal roşu strălucitor, e ca şi cum ar fi chiar lângă mine, trimițându-mi fiori pe piele când îmi răspunde:

- Ever, simt întotdeauna când eşti în apropiere.

paisprezece

După o zi lungă la şcoală fără Damen, în clipa în care sună ultimul clopoțel, sar în maşină şi mă îndrept înspre casa lui. Dar în loc să fac la stânga, fac o întoarcere interzisă. Îmi spun că ar trebui să-i acord nişte spațiu, să-i las ocazia să îşi creeze o legătură cu gemenele – când, de fapt, adevărul e că, între adorația lor pentru Damen şi animozitatea fățişă a lui Rayne împotriva mea – ei bine, nu sunt gata să dau din nou ochii cu ele.

Mă îndrept spre centrul Lagunei, gândindu-mă să mă opresc lângă Misticism şi Raze de lună, librăria metafizică unde lucra Ava înainte. Mă gândesc că poate Lina, patroana librăriei, mă poate ajuta să găsesc o soluție la problema mea încă şi mai mistică, fără a divulga ce caut. Ceea ce, având în vedere cât este de suspicioasă, s-ar dovedi o adevărată faptă de eroism.

După ce îmi realizez cel mai bun loc de parcare cu putință, care, în mult prea aglomerata Laguna, se întâmplă să fie la două străzi depărtare, îndes

monedele în aparatul de taxare şi mă îndrept spre uşă, unde sunt întâmpinată de un semn mare, scris cu roşu: *REVIN ÎN ZECE MINUTE.*

Stau în fața lui cu buzele strânse, în timp ce arunc priviri pe furiş în jur, atentă să nu mă vadă cineva, apoi dau mental jos semnul şi fac zăvorul să se retragă. Fac să nu se audă clopoțelul în timp ce mă strecor înăuntru şi mă îndrept către rafturile cu cărți, încântată de şansa de a căuta de una singură, fără privirea scrutătoare a Linei.

Vârfurile degetelor ating uşor şirurile lungi de cotoare, aşteptând un fel de semnal, o avertizare bruscă, o mâncărime, ceva care să mă atenționeze că am găsit ce trebuie. Dar, neprimind nimic, apuc una din capătul şirului şi închid ochii, apăsând cu palmele pe cele două coperte, dornică să *văd* ce se află înăuntru.

- *Cum ai intrat aici?*

Sar şi mă lovesc de raftul de lângă mine, dărâmând un teanc de CD-uri. Mă trag înapoi din fața dezastrului aflat la picioarele mele, carcase desfăcute peste tot, unele dintre ele crăpate şi spun:

- M-ai speriat.. eu...

Mă las în genunchi cu inima galopând, cu fața în flăcări, curioasă nu numai cine este el, dar şi cum naiba a reuşit să se furişeze, când în mod normal ar fi imposibil să o facă. Energia unui muritor se manifestă cu mult timp înaintea prezenței lui efective. Deci e posibil să nu fie muritor?

Trag cu coada ochiului în timp ce el se aşează în genunchi lângă mine şi îi observ tenul bronzat, brațele puternice şi claia castaniu-aurie de dreadlocks curgându-i pe umeri şi până la jumătatea spatelui. Mă uit cum adună în mână carcasele stricate, căutând un semn care să-l dea de gol ca nemuritor, măcar ca rătăcitor. O figură prea perfectă sau un tatuaj cu şarpele Uroborus – dar când îmi suprinde privirea zâmbeşte într-un fel care nu doar că dezvăluie cel mai minunat set de gropițe care îi scot extraordinar în evidență obrajii, dar şi nişte dinți suficient de stricați încât să-mi dau seama că nu este la fel ca mine.

- Eşti bine? mă întreabă privindu-mă cu nişte ochi atât de verzi că abia îmi mai aduc aminte cum mă cheamă.

Dau din cap afirmativ, stând într-o poziție ciudată şi frecându-mi palmele de blugi, nedumerită de ce sunt atât de lipsită de suflu, de vlagă. Îmi trag cuvintele afară cu cleştele şi îi răspund:

- Da... sunt OK. Fără să mă gândesc, scap un chicotit nervos, care e atât de ascuțit şi de prostesc încât mă face să dau înapoi. Eu... ããã... doar mă uitam la

marfă, adaug, dându-mi seama după ce am spus-o că, de fapt, s-ar putea să am mai multe drepturi decât el să mă aflu acolo.

Arunc o privire peste umăr şi îl văd uitându-se fix la mine, cu o privire pe care nu reuşesc să o descifrez, trag adânc aer în piept şi îmi ridic umerii.

- Cred că, de fapt, întrebarea este cum ai intrat *tu* aici. Îi observ picioarele goale pline de nisip şi pantalonii scurți de surfing uzi atârnându-i periculos pe coapse şi îmi întorc privirea, ca să nu văd mai mult.

- Sunt proprietarul magazinului.

Dă din cap, îngrămădind pe raft CD-urile căzute, cele care nu s-au spart, apoi se întoarce înspre mine.

- Pe bune? mă întorc cu el cu privirea îngustată şi continui. Pentru că din întâmplare cunosc proprietara şi tu nu semeni deloc cu ea.

Îşi lasă capul într-o parte, ca şi cum ar privi contemplativ şi, frecându-şi bărbia, îmi răspunde:

- Serios? Majoritatea oamenilor susțin că există o asemănare. Deşi, trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine, eu, unul, n-o văd.

- Eşti rudă cu Lina? întreb cu gura căscată, sperând că vocea mea nu a sunat la fel de panicată pentru urechile lui cum am perceput-o eu.

- E bunica mea. Îşi înclină capul. Apropo, pe mine mă cheamă Jude.

Îşi întinde mâna cu degetele lungi, bronzate răsfirate, aşteptând-o pe a mea. Dar, chiar dacă mi-a stârnit curiozitatea, nu pot s-o fac. În ciuda interesului meu, în ciuda uluirii că mă face să mă simt astfel – nervoasă şi lipsită de echilibru – nu pot risca barajul de cunoaştere pe care îl declanşează o simplă atingere, acum, că psihicul meu este dereglat.

Îmi înclin capul, răspunzând cu o semi-fluturare stupidă din mână şi îmi mormăi numele. Încerc să-mi stăpânesc un fior când el îmi aruncă o privire ciudată şi îşi lasă mâna în jos.

- Acum, că am rezolvat asta – îşi scutură prosopul umed de pe umăr, împrăştiind nisip prin încăpere – să revenim la întrebarea inițială – *ce cauți aici?*

Mă întorc, simulând un brusc interes pentru o carte despre interpretarea viselor şi îi spun:

- Rămân la răspunsul inițial – *mă uitam*- în caz că ai uitat. Bănuiesc că permiteți ca lumea să vină doar ca să se uite. – Mă întorc şi îi întâlnesc privirea – ochii aceia superbi, verzi ca marea, care îmi amintesc de un fluturaş de reclamă

pentru o vacanță într-o zonă tropicală. E ceva cu ei, ceva ce nu pot defini, ceva înfiorător, ciudat de familiar, deşi sunt sigură că nu l-am mai văzut niciodată.

Râde, dându-şi la o parte de pe față încâlceala de dreadlock-uri, ceea ce scoate la iveală o cicatrice care-i brăzdează sprânceana. Privirea i se fixează asupra mea şi îmi spune:

- Şi totuşi, după toate vacanțele pe care le-am petrecut pe aici, văzând clienții care *doar se uită*, n-am văzut pe nimeni care să se uite ca tine.

Zâmbeşte larg, cu ochii cercetându-mă cu atenție. Apoi mă întorc cu obrajii în flăcări, cu inima la galop, îmi iau câteva clipe să-mi revin, apoi mă întorc şi îi spun:

- N-ai văzut pe nimeni care să se uite la coperta a patra? Cam ciudat, nu crezi?

- Nu cu ochii închişi. Îşi întoarce capul într-o parte şi fixează un punct din dreapta mea.

Înghit cu dificultate, nervoasă, zguduită, conştientă că trebuie să schimb subiectul până nu mă afund mai adânc.

- Poate că ar trebui să te preocupe mai degrabă *cum* am intrat aici şi nu *ce făceam* aici, spun eu, dorindu-mi, imediat ce cuvintele mi-au ieşit din gură, să le pot întoarce.

Face ochii mici şi se uită la mine.

- Mi-am închipuit că am lăsat, din nou, uşa descuiată. Vrei să spui că n-am lăsat-o?

- Nu! Clatin din cap, sperând că nu va observa că îmi ard obrajii. Nu, exact asta... exact asta vreau să spun. Ai *lăsat* uşa deschisă, adaug, încercând să nu par nervoasă, să clipesc, să strâng din buze sau să mă dau de gol în orice alt fel. *Larg deschisă*, mai exact, ceea ce nu reprezintă numai o risipă de aer condiționat dar şi – mă opresc, stomacul meu are reacții ciudate când văd zâmbetul care-i joacă pe buze.

- Aşadar eşti prietenă cu Lina, ai? Se îndreaptă spre casa de marcat, lăsându-şi prosopul ud să cadă cu o *bufnitură* care împrăştie nisip. N-am auzit-o niciodată vorbind despre tine.

- Ei, nu suntem chiar *prietene*. Ridic din umeri, sperând că nu a părut aşa de ciudat cum mi s-a părut mie – adică, ne-am întâlnit o dată şi m-a ajutat cu... stai aşa, de ce ai formulat aşa? Ştii tu, la timpul trecut. Este *bine* Lina?

Dă din cap afirmativ, se cocoață pe un scaun, trăgând din sertar o cutie şi scotocind printre chitanțe.

- E în vacanța ei anuală. Merge în altă parte în fiecare an. Anul ăsta e în Mexic. Încearcă să-şi dea seama dacă mayaşii au avut dreptate şi dacă lumea se va sfârşi în 2012. Ce părere ai?

Se uită la mine cu ochii aceia verzi curioşi, insistenți, care pătrund în toată ființa mea. Dar eu mă mulțumesc să mă scarpin pe mână şi să ridic din umeri, pentru că nu am mai auzit de teoria cu pricina până acum şi mă întreb dacă ni se aplică şi mie şi lui Damen. Ne vom îndrepta atunci spre Tărâmul Umbrelor sau vom fi siliți să hoinărim pe un Pământ gol - ultimii doi supraviețuitori, responsabili cu repopularea planetei – numai că – *alertă de ironie* – dacă ne atingem, Damen moare.

Dau din cap, nerăbdătoare să scap de acest subiect până nu-mi intră prea tare în cap, să mă zăpăcească. În plus, sunt aici cu un motiv şi am de gând să mă țin de plan.

- Atunci, în ce fel o cunoşti? Dacă nu sunteți tocmai *prietene*?

- Am cunoscut-o prin intermediul Avei, răspund şi urăsc senzația numelui ei pe buzele mele.

Îşi dă ochii peste cap, bodogănind ceva neinteligibil şi dă din cap.

- Deci, o cunoşti?

Mă uit la el, permițându-i privirii mele să se abată asupra feței lui, a gâtului, a umerilor, a pieptului lui uşor bronzat. Privirea îmi coboară spre buricul lui, apoi mă forțez să mă uit în altă parte.

- Da, o cunosc. Împinge cutia deoparte şi privirile noastre se întâlnesc. Tocmai ce a dispărut zilele trecute, ca prin farmec, din ce-aş putea să spun.

A, nu ştii nici jumătate, mă gândesc eu, privindu-l cu luare-aminte.

- Am sunat-o pe fix, pe mobil, nimic. Până la urmă am făcut un drum până acolo să mă asigur că e bine şi luminile erau aprinse, aşa că e clar că mă evită. – Clatină din cap. M-a lăsat cu un cârd de clienți nervoşi care solicită o interpretare. Cine s-ar fi gândit că se va dovedi în aşa hal de irațională?

Da, chiar, cine s-ar fi gândit? Cu siguranță nu persoana care a fost suficient de naivă încât să pună cele mai întunecate secrete direct în mâinile ei lacome, întinse.

- Totuşi, încă nu am găsit pe nimeni suficient de bun s-o înlocuiască. Şi dacă pot să zic aşa, e de-a dreptul imposibil să fac şi interpretări şi să am şi grijă

de magazin. De aia ieşisem acum. Ridică din umeri. Mă chema marea şi simţeam nevoia să fac o pauză. Cre'că am lăsat iar uşa deschisă.

Ochii lui strălucitori şi adânci îi întâlnesc pe ai mei. Şi nu-mi dau seama dacă într-adevăr crede că a lăsat uşa deschisă sau mă suspectează pe mine. Dar când încerc să privesc în mintea lui, ca să aflu singură, sunt blocată de zidul pe care şi l-a ridicat să-şi protejeze gândurile de cei ca mine. Tot ce primesc este aura strălucitoare violet pe care nu reuşisem să o văd mai devreme – culoarea clipeşte şi străluceşte, parcă făcându-mi semne.

- Deocamdată n-am primit decât un teanc de cereri de serviciu din partea unor amatori. Dar sunt atât de disperat să-mi recapăt weekendurile, încât sunt gata să le îndes numele într-un vas, să extrag unul şi să termin cu asta. Clatină din cap şi îşi arată iarăşi gropiţele.

Şi chiar dacă unei părţi din mine nu-i vine să creadă ce am de gând să fac, cealaltă parte, cea practică, mă împinge înainte, recunoscând ocazia perfectă ce mi s-a ivit drept în faţă.

- Cred că aş putea să fiu eu de ajutor. Îmi ţin respiraţia în timp ce aştept să răspundă. Dar când singurul răspuns pe care îl primesc este îngustarea pleopelor, însoţită de o strângere imperceptibilă a buzelor, adaug: Pe bune, nici măcar nu trebuie să mă plăteşti.

Continuă să privească într-o parte, ochii aceia incredibili dispar practic din raza mea vizuală.

- Ce vreau să spun e că nu trebuie să mă plăteşti *aşa mult*, spun eu, nedorind să par o disperată care munceşte pe gratis. O să lucrez pe salariul minim – şi asta numai pentru că mă pricep să trăiesc din bacşişuri.

- Eşti medium? – îşi încrucişează braţele, îşi lasă capul pe spate, privindu-mă cu neîncredere.

Mă îndrept şi mă străduiesc să nu par stresată. Sper să îi par profesionistă, matură, o persoană în care poate avea încredere să se ocupe de magazinul lui.

- Da, încuviinţez, incapabilă să-mi stăpânesc un fior, nefiind obişnuită să-i împărtăşesc cuiva capacităţile mele, cu atât mai puţin unui străin. Doar că într-un fel sau altul *ştiu* lucruri – informaţia pur şi simplu *vine* la mine – mi-e greu să-ţi explic.

Se uită la mine şovăielnic, apoi îşi fixează privirea undeva în dreapta mea şi mă întreabă:

- Atunci ce *eşti*, mai exact?

Ridic din umeri şi mă joc cu fermoarul de la hanorac, trăgându-l în sus şi-n jos, în jos şi-n sus, fără să am nici cea mai vagă idee ce vrea să spună.

- Eşti clarvăzătoare, clarauzitoare, clarsimțitoare, prin gust, prin miros, prin atingere? De care eşti? – Ridică din umeri.

- Toate cele de mai sus. Clatin din cap, habar nu am ce înseamnă jumătate din lucrurile astea, dar îmi imaginez că dacă au măcar cât de cât legătură cu capacitățile de medium, atunci, cel mai probabil, le pot face.

- Dar nu eşti medium, spune el, deşi e evident.

- Pot vedea spirite, ridic eu din umeri. Dar numai pe cele care sunt încă printre noi, nu şi pe cele care au trecut de partea cealaltă. Mă opresc, prefăcându-mă că îmi dreg glasul, pentru că ştiu că este mai bine să nu aduc vorba de pod, de Tărâmul Verii şi de celelalte. Nu-i pot vedea pe cei care au trecut de partea cealaltă. – Sper să nu insiste, n-am de gând să-i spun mai mult de atât.

Se uită la mine pe furiş, ochii lui mă cercetează din creştetul meu blond până la picioarele încălțate cu Nike. O privire care mă face să mă înfior. Întinde mâna după o bluză cu mâneci lungi ascunsă după casa de marcat, o trage peste cap şi îmi spune:

- Ei bine, Ever, dacă vrei să lucrezi aici, va trebui să treci de o audiție.

cincisprezece

Jude încuie uşa din față şi apoi mă conduce printr-un holişor, într-o cameră mică din dreapta. Îl urmez, cu mâinile pe lângă corp, privind la semnul păcii de pe spatele tricoului lui. Îmi spun că dacă face vreun lucru îngrozitor, îl pot oricând pune la pământ şi face să regrete ziua în care s-a legat de mine.

Se îndreaptă către un scaun pliant aflat în fața unei măsuțe pătrate, acoperite cu o față de masă de un albastru strălucitor. Ia loc drept în fața mea şi, sprijindu-şi picioarele goale pe genunchi, mă întreabă:

- Aşadar, care este specialitatea ta?

Mă uit la el, cu mâinile împreunate, concentrată să respir uşor, în timp ce mă chinui să nu par agitată.

- Cărți de tarot? Rune? Divinație chinezească? Psihometrie? Ce anume?

Mă uit la uşă, ştiind că aş putea să ajung la ea într-o fracțiune de secundă, lucru care ar putea stârni agitație, dar cui îi pasă?

- Ai de gând să-mi faci o *interpretare*, nu-i aşa? – Privirea lui ma aţinteşte. – Îti dai seama că la asta m-am referit când am spus *audiţie*? – Râde, arătându-şi cele două gropiţe, în timp ce-şi leagănă pe umeri şuviţele împletite.

Mă holbez la faţa de masă şi pipăi cu degetele materialul aspru. Căldura mi se ridică în obraji la amintirea ultimelor cuvinte rostite de Damen, de faptul că mă poate simţi *în orice clipă*. Sper că era doar un fel de a spune şi că nu mă poate simţi *acum*.

- Nu am nevoie de nimic, mormăi, nedorind încă să-i întâlnesc privirea. Tot ceea ce îmi trebuie este să-ţi ating uşor mâna şi sunt gata să încep.

- Chiromanţie. Dă din cap. Nu la asta m-aş fi aşteptat, dar în regulă. Se apleacă spre mine cu mâna întinsă, palma în sus, pregătit să începem.

Înghit greu, văzându-i liniile adânci, dar nu acolo se găseşte povestea vieţii lui, cel puţin nu şi pentru mine.

- Nu le citesc, efectiv, îi spun, cu o voce care îmi trădează nervozitatea, în timp ce îmi fac curaj să îl ating. E mai mult vorba de energie – eu doar – intru în armonie cu ea... De acolo extrag toate informaţiile.

Se trage înapoi şi mă studiază cu atâta atenţie că nu am curaj să mă uit în ochii lui. Ştiu că trebuie numai să-l ating, să termin cu asta. Şi trebuie să fac asta *acum*.

- E vorba doar de mână sau...? Îşi îndoaie degetele, bătăturile care îi brăzdează palma apar şi dispar.

Îmi dreg vocea, întrebându-mă de ce sunt atât de nervoasă, de ce simt că îl trădez pe Damen, când tot ceea ce încerc să fac este să-mi fac rost de o slujbă care să o mulţumească pe mătuşa mea.

- Nu, poate fi orice. Urechea, nasul, până şi degetul mare de la picior – nu are importanţă – se citeşte la fel peste tot. Doar că mâna e cea mai accesibilă, ştii?

- Mai accesibilă decât degetul mare de la picior? – Zâmbeşte, ochii lui verzi ca marea îi caută pe ai mei.

Respir adânc, gândindu-mă cât de aspre par mâinile lui, mai ales în comparaţie cu cele ale lui Damen, care sunt chiar mai fine decât ale mele. Şi, pe undeva, numai gândul la asta face ca momentul să pară nepotrivit. Acum, că atingerea ne este interzisă, să fiu singură cu alt băiat pare sordid, ilegal, *greşit*.

Mă întind spre el cu ochii strâns închişi, amintindu-mi că este numai un interviu pentru un loc de muncă – că nu am nici un motiv să nu rezolv asta simplu şi fără dureri. Îmi apăs degetul în mijlocul palmei lui şi simt elasticitatea moale a

cărnii lui. Permit fluxului lui de energie să treacă prin mine – atât de calm, de liniştitor, de parcă aş intra în apa cea mai lină. Atât de diferit de explozia de furnicături şi căldură pe care m-am obişnuuit să o simt cu Damen – cel puțin până în clipa în care se derulează şocul poveştii de viață a lui Jude.

Îmi trag brusc mâna de parcă aş fi fost înțepată, bâjbâind după amuleta de sub tricou şi observ îngrijorarea de pe fața lui, aşa că mă grăbesc să-i explic.

- Îmi pare rău – Clatin din cap, iritată pe mine însămi că am exagerat – *în mod normal* n-aş face aşa ceva. *În mod normal* sunt mult mai discretă. Doar că am fost puțin... surprinsă... asta e tot. Nu mă aşteptam să văd ceva atât de ... mă opresc, conştientă că bâlbâielile mele fără sens nu fac decât să înrăutățească situația. *În mod normal*, atunci când fac interpretări, îmi ascund mult mai bine reacțiile. Dau din cap, obligându-mă să mă uit la el, ştiind că orice i-aş spune nu va putea acoperi faptul că m-am înecat ca ultima amatoare. Pe bune – zâmbesc larg, într-un fel care nu are cum să pară convingător. Sunt complet de necitit. Mă uit din nou la el şi îmi dau seama că nu prea ține. O figură de necitit, dar plină de *empatie* şi *compasiune* – mă bâlbâi, incapabilă să opresc şuvoiul de vorbe. Adică, pe bune, sunt plină...

Mă trag înapoi, clătinând din cap în timp ce îmi strâng lucrurile, ca să terminăm odată. Sub nici o formă nu mă va angaja acum.

Se lasă să alunece înspre marginea scaunului, aplecându-se atât de mult inspre mine încât mă chinui să respir.

- Spune-mi, îmi cere el cu privirea țintuindu-mă pe loc, ca şi cum şi-ar fi pus o mână pe încheietura mea. Ce anume ai văzut?

Înghit cu dificultate, închid ochii şi derulez încă o dată filmul pe care tocmai l-am văzut în mintea mea. Imaginile dansează înaintea mea cu atâta claritate. Îi spun:

- Eşti altfel.

Mă uit la el, stă nemişcat, cu privirea dreaptă, nu-mi dă nici un semn dacă mă aflu sau nu pe drumul cel bun.

- Pe de altă parte, mereu ai fost altfel. De când erai mic le puteai vedea – înghit cu dificultate şi îmi feresc privirea, imaginea lui în leagăn, zâmbind şi făcându-i cu mâna bunicii care murise cu mulți ani înainte de naşterea lui mi-a rămas întipărită în minte. Şi apoi – fac o pauză, nedorind s-o spun, dar ştiind că dacă vreau slujba, mai bine m-aş apuca de treabă – dar când tatăl tău *s-a împuşcat* - când aveai zece ani – te-ai gândit că tu erai de vină. Convins că insistențele tale de

a-ți vedea mama – care, apropo, murise cu un an înainte – l-au adus dincolo de limite. Asta a fost cu ani înainte să accepți adevărul, că tatăl tău era singur, deprimat şi nerăbdător să o întâlnească din nou pe mama ta. Chiar şi aşa, uneori te mai îndoieşti.

Mă uit la el observând că nici nu a tresărit, deşi ceva în ochii aceia verzi şi adânci spune adevărul.

- A încercat să te viziteze de câteva ori. Voia să-şi ceară iertare pentru ce ți-a făcut, dar, chiar dacă i-ai simțit prezența, l-ai respins. Sătul să fii tachinat de colegi şi dojenit de măicuțe – ca să nu mai spun de tatăl tău adoptiv care... clatin din cap, nedorind să continui, dar conştientă că trebuie să o fac – Voiai numai să fii normal. Ridic din umeri. Să fii tratat ca toți ceilalți. Îmi plimb degetul pe fața de masă, gâtul începe să mi se strângă, ştiind exact cum este să-ți doreşti să te integrezi, chiar dacă îți dai seama că nu ai cum s-o faci cu adevărat. Dar după ce ai fugit şi ai cunoscut-o pe Lina, care, că veni vorba, *nu* este bunica ta adevărată – bunicii tăi *adevărați* au murit – mă uit iar la el, curioasă dacă e surprins că ştiu, dar nu lasă să se vadă nimic. În orice caz, ea te-a adăpostit, te-a hrănit, te-a îmbrăcat, te-a...

- Mi-a salvat viața – oftează, lăsându-se pe spate în scaun, frecându-se la ochi cu degetele-i lungi şi bronzate. În mai multe feluri. Eram atât de rătăcit şi ea...

- Te-a acceptat aşa cum erai cu *adevărat*. Dau din cap, *văzând* întreaga poveste înaintea ochilor, ca şi cum aş fi fost de față.

- Şi cum eram? mă întreabă el, ținându-şi mâinile pe genunchi, cu ochii fixați asupra mea. Cine sunt eu *cu adevărat*?

Mă uit la el şi spun dintr-o suflare:

- Un tip atât de deştept că ai terminat liceul în clasa a zecea. Un tip cu abilități de medium atât de fantastice că ai ajutat sute de oameni, cerând foarte puțin în schimb. Şi totuşi, în ciuda acestor lucruri, eşti şi un tip care – mă uit la el, cu buzele ridicate la colțuri – în fine, aveam de gând să spun *leneş*, dar pentru că vreau cu adevărat serviciul acesta, o să spun *comod*. Râd, uşurată când văd că râde şi el cu mine. Şi dacă ți se va da şansa, n-ai mai munci nici măcar o zi. Ți-ai petrece restul eternității în căutarea valului perfect.

- Asta e o metaforă? mă întreabă el cu un zâmbet răutăcios pe chip.

- În cazul tău, nu. Ridic din umeri. În cazul tău, e un fapt.

Dă din cap aprobator, lăsându-se pe spate şi îmi aruncă o privire care face să-mi tresalte stomacul. Se apleacă din nou în față, îşi lasă picioarele pe podea şi îmi spune:

- Vinovat. Privirea plină de nostalgie o caută pe a mea. Şi acum, dacă tot nu mai sunt secrete, de vreme ce mi-ai privit până în adâncul sufletului – trebuie să te întreb – ceva despre viitorul meu? Poate vreo blondă anume?

Mă foiesc în scaun, pregătindu-mă să-i răspund, când mă opreşte.

- Mă refer la viitorul *apropiat*, cum ar fi, de exemplu, vinerea asta. Crezi că Stacia va fi *vreodată* de acord să iasă cu mine?

- Stacia?   Vocea mi se frânge şi ochii îmi ies practic din orbite. S-a dus fața imobilă cu care mă lăudam.

Îl văd cum închide ochii şi clatină din cap, dreadlock-urile aurii contrastând minunat cu superbul lui ten arămiu.

- Anastasia Pappas, cunoscută ca Stacia, spune el, fără a-şi da seama de faptul că răsuflu uşurată, încântată să ştiu că e altă oribilă Stacia şi nu aceea pe care o cunosc eu.

Intru în armonie cu energia din jurul numelui ei şi îmi dau seama imediat că nu se va întâmpla – cel puțin nu în felul în care-şi imaginează el.

- Chiar vrei să ştii? îl întreb, ştiind că l-aş scuti de un efort inutil dacă i-aş spune pe loc, dar plină de îndoială că vrea cu adevărat să ştie adevărul, după cum susține. Adică, n-ar fi mai bine să aştepți şi să vezi ce iese? Mă uit la el, în speranța că va fi de acord.

- Asta ai de gând să le spui şi clienților? mă întreabă el, revenind la afaceri.

Dau din cap că nu, uitându-mă direct la el.

- Măi, dacă ei sunt suficient de nebuni să mă întrebe, atunci sunt şi eu suficient de nebună încât să le răspund.   Zâmbesc. Aşa că întrebarea e, de fapt, cât de nebun eşti tu?

Ezită atât de mult încât mă întreb dacă nu cumva am mers prea departe. Dar imediat după aceea zâmbeşte, întinde mâna dreaptă şi se ridică de pe scaun.

- Sunt destul de nebun încât să te angajez. Acum ştiu de ce nu ai vrut să dăm mâna la început. Îşi înclină capul şi îmi strânge mâna cu câteva clipe mai mult decât s-ar cuveni. E una dintre cele mai grozave interpretări care mi s-au oferit.

- *Una dintre cele mai*? Ridic din sprânceană, prefăcându-mă jignită, întind mâna după geantă şi merg cu el.

Râde, îndreptându-se spre uşă, se uită la mine şi îmi spune:

- Ce-ar fi să vii mâine dimineață, să zicem, în jur de ora 10?

Mă opresc, ştiind că în nici un caz nu pot face asta.

- Ce e? Preferi să dormi până mai târziu? Bine-ai venit în club! Ridică din umeri. Dar crede-mă, dacă pot *eu,* o să reuşeşti şi *tu.*

- Nu e vorba de asta – mă opresc, întrebându-mă de ce ezit atâta să îi spun. Adică, dacă tot am obținut slujba, ce mă interesează ce crede?

Se uită la mine, aşteptând.

- Doar că... am cursuri. Ridic din umeri, gândindu-mă că termenul *cursuri* sună mult mai matur decât *şcoală*, ca şi cum aş fi la facultate, de exemplu.

Se uită din nou la mine de sus până jos.

- Unde?

- Ăăă, la Bay View, mormăi, străduindu-mă să nu tresar, când o spun cu voce tare.

- *Liceul*? Ochii i se îngustează

- Wow, chiar că eşti medium. Râd, ştiind că sună nervos şi prosteşte şi mărturisesc, adăugând – tocmai termin clasa a unsprezecea.

Se uită o clipă la mine – un pic cam lungă clipa aceasta – apoi se întoarce şi deschide uşa.

- Pari mai matură, spune el, în cuvinte atât de abstracte că nu ştiu dacă sunt pentru sine sau îmi sunt adresate. Vino când poți. O să-ți arăt cum funcționează casa de marcat şi încă vreo câteva lucruri pe aici.

- Vrei să şi vând produsele? Credeam că vrei numai să fac interpretări. – Sunt uimită să aflu că atribuțiile mele se extind atât de repede.

- Când n-ai să faci interpretări, ai să fii şi vânzătoare. E vreo problemă?

Dau din cap că nu, în timp ce el ține uşa deschisă.

- Încă ceva. Îmi muşc buza de jos, neştiind cum să continui. De fapt, încă două chestiuni. În primul rând, te superi dacă folosesc alt nume? Ştii tu, pentru interpretări şi chestii de-astea? Locuiesc cu mătuşa mea şi, chiar dacă e bestială, ea nu ştie de capacitățile mele şi...

- N-ai decât să fii cine vrei. Ridică din umeri. Nici o problemă. Dar fiindcă trebuie să încep să fac programări, cum vrei să-ți spui?

Ezit un pic, nu m-am gândit la asta până acum. Mă întreb dacă să aleg *Rachel*, după numele prietenei celei mai bune din Oregon, sau ceva mai banal, ca Anne sau Jenny sau ceva de genul ăsta. Dar cum ştiu că oamenii se aşteaptă ca

mediumul să fie cât de se poate de departe de normal, mă uit înspre plajă şi aleg cel de-al treilea lucru pe care îl văd, trec de *Copac* şi *Teren de baschet* şi spun:

- Avalon. – Îmi dau seama pe loc că îmi place cum sună. – Ştii, ca oraşul de pe Insula Catalina?

Dă din cap că a înțeles, mă urmează afară, apoi spune:

- Şi al doilea lucru?

Mă întorc, trag adânc aer în piept şi, sperând că mă va asculta, îi spun:

- Poți să ai ceva mai bun decât Stacia.

Se uită la mine, privirea i se plimbă pe figura mea, în mod evident resemnat cu adevărul, chiar dacă nu deosebit de încântat de ceea ce aude.

- Ai ditamai istoricul de îndrăgostiri de fete nepotrivite. – Clatin din cap – Eşti conştient de asta, da?

Aştept un răspuns, o recunoaştere a lucrurilor pe care le-am spus, dar el ridică din umeri şi îmi face semn să plec. Încă se uită la mine în timp ce mă îndrept spre maşină, neavând habar că îl *aud* când se gândeşte: *Şi cât de conştient sunt.*

şaisprezece

În clipa în care bag în viteză, mă sună Sabine pe mobil, spunându-mi să îmi comand o pizza pentru cină, pentru că ea va lucra până târziu. Şi chiar dacă sunt tentată să-i povestesc despre noul meu loc de muncă, n-o fac. Adică, evident că va trebui să-i aduc la cunoştință, dacă nu pentru altceva, măcar ca să mă scutească de ce şi-a pus în cap, totuşi, sub nici o formă nu voi recunoaşte că mi-am luat *această* slujbă. I se va părea ciudat. Chiar dacă sar peste partea că voi fi plătită să ofer interpretări (şi credeti-mă, nici n-am visat să pomenesc de asta), tot va crede că e ciudat să lucrez la o librărie cu cărți metafizice. Sau poate că va crede că e stupid? Cine ştie?

Sabine este mult prea rezonabilă şi rațională ca să vadă ce e în spatele unui asemenea lucru. Preferă să trăiască într-o lume stabilă, care are sens, spre deosebire de cea *adevărată*, care e oricum, numai aşa nu. Şi chiar dacă urăsc s-o mint, chiar nu văd ce altă posibilitate am. Pur şi simplu nu se poate ca ea să afle adevărul despre mine, ca să nu mai menționez de faptul că voi oferi interpretări sub numele de cod Avalon.

O să-i spun doar că mi-am găsit o slujbă la un magazin local, ceva normal, poate chiar la Starbucks, eventual. Şi apoi, bineînțeles, va trebui să găsesc ceva să-mi susțină povestea, dacă îi trece cumva prin cap să verifice.

Duc maşina în garaj şi apuc pe scări, îmi arunc geanta pe pat, fără să mă uit măcar, apoi mă îndrept spre dulap şi arunc de pe mine tricoul. Tocmai când mă pregăteam să mă deschei la blugi, îl aud pe Damen:

- Nu mă băga în seamă, stau aici cuminte şi admir priveliştea.

Îmi acopăr pieptul cu mâinile, inima îmi bate de trei ori mai repede, în timp ce Damen scoate un fluierat uşurel şi dulce şi îmi zâmbeşte.

- Nici măcar nu *te-am văzut*. Nici măcar nu *ți-am simțit prezența*, de altfel, spun, întinzând mâna după tricou.

- Bănuiesc că erai prea distrasă. Zâmbeşte si bate cu palma locul de lângă el, cu fața strâmbându-i-se de râs când vede că îmi pun mai întâi tricoul.

- Ce faci aici? îl întreb, prea puțin interesată, de alfel, de răspuns, bucuroasă numai să fiu iar lângă el.

- M-am gândit că dacă Sabine tot lucrează până târziu...

- De unde... ? Dar imediat clatin din cap şi încep să râd. Normal că ştie. Poate citi gândurile oricui, chiar şi pe ale mele, dar numai dacă îi dau eu voie. Şi chiar dacă de obicei las garda jos, lăsându-mi gândurile descoperite pentru el, în secunda asta pur şi simplu nu pot. Simt că e cazul să îi explic, să-i spun varianta mea, înainte ca el să apuce să se uite în mintea mea şi să tragă propriile concluzii.

- Şi dacă tot n-ai trecut pe la mine după ore... se apleacă spre mine, ochii lui îi caută pe ai mei.

- Voiam să-ți las ceva timp liber să stai cu gemenele. Iau o pernă în brațe şi urmăresc cusătura cu degetul. Ştii tu, să vă puteți obişnui unii cu alții şi... de-astea. Ridic din umeri întâlnindu-i privirea, conştientă că nu înghite găluşca nici pentru o clipă.

- A, dar suntem obişnuiți unii cu alții. Râde. Poți să fii sigură de asta. Clatină din cap. A fost o zi... foarte aglomerată şi foarte...*interesantă*, în lipsa unui cuvânt mai bun. Dar ne-a fost dor de tine. Zâmbeşte, îşi trece ochii peste părul meu, peste fața mea, peste buzele mele, ca un sărut lung şi dulce. Ar fi fost mult mai bine dacă erai şi tu acolo.

Mă uit în altă parte, pentru că mă îndoiesc că este câtuşi de puțin adevărat. Mormăi în barbă:

- Pun pariu.

Îmi atinge bărbia, forțându-mă să mă întorc spre el. Fața îi este plină de griji când mă întreabă:

- Hei, care-i faza?

Strâng din buze şi mă uit în altă parte, strângând perna cu atâta putere că e gata să se spargă. Îmi doresc să-mi fi ținut gura, pentru că acum trebuie să mă explic.

- Faza e – dau din cap – faza e că nu cred că gemenele sunt de acord cu tine. Ridic din umeri. Ele mă cam învinovățesc pentru *tot*. Şi nu că n-ar avea dreptate. Adică...

Dar înainte să apuc să termin, îmi dau seama de ceva: Damen *mă atinge.*

Adică *mă atinge* efectiv.

De - adevăratelea.

Fără mănuşi, fără îmbrățişări telepatice, numai bunul şi bătrânul contact piele pe piele – sau, cel puțin, un fel de contact.

- Cum ai...? Mă uit la el, ochii îi strălucesc de veselie când mă suprinde uitându-mă la mâna lui neînmănuşată.

- Îți place? zâmbeşte, apucându-mă de braț şi ridicându-l. Putem vedea amândoi vălul subțire de energie, singurul lucru care separa pielea mea de a lui, pulsând între noi doi. Am muncit toată ziua la asta. Nimic nu o să mă țină departe de tine, Ever. *Nimic.* Dă din cap şi privirile noastre se întâlnesc.

Mă uit la el în timp ce mintea mea cercetează posibilitățile, ce pot însemna toate acestea. Îmi place că *aproape* simt pielea lui, separați numai de cel mai subțire văl de energie pură, vibrantă, invizibilă pentru oricine în afară de noi. Şi chiar dacă tempereazǎ pe undeva explozia obişnuită de furnicături şi fierbințeală şi chiar de nu se compară cu senzația reală, mi-e atât de dor de el – să fiu cu el – încât mă voi mulțumi cu ceea ce mi se oferă.

Mă aplec spre el şi văd cum vălul se întinde până când ajunge de la capetele la vârful picioarelor noastre. Ne permite să ne întindem unul lângă celălalt, aşa cum făceam odinioară – sau, cel puțin, *aproape* la fel cum făceam odinioară.

- Mult mai bine. Mâinile mele i se plimbă pe față, pe brațe, pe piept. Ca să nu mai zic că nu mai e aşa jenant ca mănuşa aia de piele neagră.

- *Jenant?* Se smulge şi se uită la mine, simulând furia.

- Să fim serioşi. Izbucnesc în râs. Până şi tu trebuie să fii de acord că a fost un eşec al modei. Credeam că Miles o să aibă un atac de fiecare dată când o vedea – murmur, inspirând parfumul lui cald, minunat, de mosc, în timp ce-mi îngrop fața

în gâtul lui. Deci, cum ai făcut? Buzele mele trec uşor peste pielea lui, dorind să guste fiecare centimetru. Cum ai atras magia de pe Tărâmul Verii şi ai adus-o aici?

- N-are nici o legătură cu Tărâmul Verii, şopteşte el cu buzele pe curbura urechii mele. Este numai magia energiei. Pe lângă asta, ar trebui să ştii deja că aproape tot ce poţi să faci acolo, se poate face şi aici.

Mă uit la el, aducându-mi aminte de Ava şi de toate bijuteriile sofisticate din aur şi hainele de firmă pe care le materializa acolo şi de cât de supărată a fost când a văzut că nu au supraviețuit drumului spre casă.

Dar înainte de a aduce vorba, el îmi spune:

- Chiar dacă este adevărat că lucrurile materializate acolo nu pot fi transferate aici, dacă înțelegi cum funcționează magia, dacă te prinzi cu adevărat că totul este alcătuit, de fapt şi de drept, numai din energie, atunci nu există nici un motiv să nu le poţi materializa şi aici. Cum e cazul cu Lamborghini-ul tău, de pildă.

- N-aş putea să-i spun Lamborghini-ul *meu*, răspund, cu obrajii arzând, cu toate că nu a trecut chiar atât de mult timp de când era şi el la fel de pasionat de maşini exotice. În clipa în care am terminat cu el, l-am trimis înapoi. Nu-i ca şi cum l-aş fi *păstrat*.

El zâmbeşte, îşi afundă mâna în părul meu şi îmi mângâie vârfurile cu degetele.

- L-am perfecționat în timp ce materializam diverse lucruri pentru gemene.

- Ce fel de lucruri? întreb eu, schimbându-mi poziția ca să-l pot vedea mai bine. Sunt pe loc distrasă de vederea buzelor lui, amintindu-mi cât de calde şi de mătăsoase le simțeam pe buzele mele şi întrebându-mă dacă acest nou scut de energie ne permite să retrăim şi această experiență.

- Totul a început de la televizorul cu ecran plat. Oftează. Sau, mai bine zis, televizoarele, pentru că au ajuns să ceară câte unul pentru fiecare cameră, plus încă două în cuibuşorul pe care îl împart. Şi nu după multă vreme, le-a prins complet, s-au aşezat să se uite şi n-a durat mai mult de cinci minute până când au fost inundate de lucruri fără de care n-ar putea trăi.

Arunc o privire rapidă, uimită de ceea ce aud, din moment ce gemenele nu păreau atât de interesate de aspectele materiale pe Tărâmul Verii, dar poate că asta se întâmpla pentru că lucrurile materiale îşi cam pierd valoarea odată ce poţi să materializezi orice ți-ai dori. Cred că faptul că şi-au pierdut magia le face să fie exact ca oricine altcineva – să-şi doreasca tot ceea ce nu pot obține.

- Crede-mă, sunt visul oricărui expert în advertising. Zâmbeşte şi clatină din cap. Intră la fix în categoria aceea râvnită, de piață pentru tineret de la treisprezece la treizeci de ani.

- Exceptând, bineînțeles, faptul că tu n-ai *cumpărat* nimic din toate lucrurile acelea, nu-i aşa? Doar ai închis ochii şi le-ai făcut să *apară*. Cu greu se poate compara cu mersul la magazin şi cu debitarea cardului de credit. De fapt, ai măcar un card de credit? Nu l-am văzut vreodată să aibă la el un portofel, cu atât mai puțin un teanc de bucățele de plastic.

- N-am nevoie. Râde, îşi trece degetul peste nasul meu, apoi buzele îi ating vârful. Dar chiar dacă n-am ieşit să *cumpăr* toate lucrurile acelea, după cum cu atâta amabilitate ai scos în evidență... Surâde. Asta nu face reclamele mai puțin eficiente, iar eu la asta mă refeream.

Mă trag înapoi, ştiind că se aşteaptă să râd sau măcar să răspund ceva vesel, dar nu pot. Şi chiar dacă urăsc să-l dezamăgesc, tot dau din cap că nu şi îi spun:

- În orice caz, trebuie să fii atent. Mă răscucesc în aşa fel încât să îl pot privi în ochi. N-ar trebui să le răsfeți prea mult sau să le faci să se simtă atât de bine încât să nu mai vrea să plece. Îmi aruncă o privire, în mod evident fără să înțeleagă ce vreau să zic, aşa că mă grăbesc să-i explic: Vreau să spun că nu trebuie să uiți că faptul că locuiesc la tine este *temporar*. Țelul nostru principal este să avem grijă de ele până când le reîntoarcem puterile magice şi le trimitem înapoi pe Tărâmul Verii, unde este locul lor.

Se întoarce pe spate şi priveşte fix în tavan. Apoi se întoarce spre mine şi spune:

- În legătură cu asta.

Îmi țin răsuflarea şi mă uit la el, stomacul îmi tresaltă uşor.

- Mă gândeam... Îmi aruncă o privire. Cine spune că Tărâmul Verii este locul lor?

Mă pregătesc să-l contrazic, un argument mi se urcă pe buze, dar el ridică un deget şi îl opreşte acolo.

- Ever, în chestiunea întoarcerii lor acolo, ei bine, nu crezi că ar trebui să decidă ele singure? Nu sunt sigur că noi suntem cei care trebuie să ia această hotărâre.

- Dar nu *hotărâm* noi, răspund cu o voce stridentă, nesigură. Ele vor aşa. Sau, cel puțin, aşa spuneau în noaptea în care le-am găsit. Erau furioase pe mine, dădeau vina pe mine că şi-au pierdut puterile magice, că le-am blocat aici - sau cel

puțin Rayne era furioasă, Romy, ei bine, Romy era ca de obicei. Ridic din umeri. În fine. Vrei să spui că s-au răzgândit?

Închide ochii pentru o clipă, înainte de a-şi fixa privirea asupra mea.

- Nu sunt sigur că măcar ele ştiu ce-şi doresc acum, spune el. Deocamdată sunt puțin copleşite, entuziasmate de posibilitățile pe care le au fiind aici şi încă mult prea îngrozite să facă un pas afară. Cred numai că trebuie să le lăsăm un pic de spațiu şi timp şi să rămânem deschişi la posibilitatea ca ele să stea ceva mai mult decât planificasem. Sau cel puțin până când se acomodează complet şi pot lua singure o hotărâre. Pe lângă asta, le sunt dator, măcar atâta lucru pot să fac. Nu uita că ele m-au ajutat să te găsesc.

Înghit greu şi îmi feresc privirea, sfâşiată între dorința de a face ceea ce este mai bine pentru gemene şi îngrijorarea cu privire la impactul pe care îl poate avea acest lucru asupra mea şi a lui Damen. Adică, ele sunt aici de mai puțin de o zi şi eu deja plâng după accesul meu la el, iar acesta este un mod complet egoist de a privi doi oameni la nevoie. Totuşi, nu cred că trebuie să fii medium ca să îți dai seamă că avându-le pe ele două în preajmă, cu nevoia lor de a fi ajutate, momente ca acesta – în care sunt numai cu Damen – se vor rări serios.

- Asta a fost prima oară când v-ați cunoscut? Pe Tărâmul Verii? întreb eu, cu senzația că Rayne a spus că Damen le-a ajutat pe ele, nu invers.

Damen dă din cap că nu, cu ochii la mine, şi îmi spune:

- Nu, atunci doar le-am revăzut, după multă vreme. De fapt, noi ne ştim demult, de pe timpul Salemului.

Mă uit la el cu gura căscată, întrebându-mă dacă a fost acolo în perioada proceselor, dar el îmi risipeşte pe dată ideile.

- A fost chiar înainte să înceapă problemele şi eu eram numai în trecere. Intraseră într-un soi de încurcătură şi nu reuşeau să ajungă acasă – aşa că le-am dus cu trăsura mea, iar mătuşa lor n-a fost niciodată prea înțeleaptă. Râde.

Şi tocmai când mă pregătesc să fac un comentariu neplăcut, ceva legat de faptul că le-a răsfățat din primul moment, el continuă:

- Au trăit o viață extraordinar de grea – au pierdut de la o vârstă fragedă tot ceea ce cunoscuseră şi iubiseră – cu siguranță poți să înțelegi asta. Eu, unul, pot.

Oftez, simțindu-mă mică şi egoistă şi jenată că a trebuit să mi se amintească acest lucru. Sunt hotărâtă, însă, să rămân practică, aşa că îi spun:

- Dar cine o să le crească? Sper că o să pară că îngrijorarea mea le priveşte pe ele, nu pe mine. Vreau să spun, cu toată ciudățenia lor prea puțin disimulată, ca

să nu mai spun de istoria lor complet bizară, unde or să se ducă? Cine ar fi în stare să aibă grijă de ele?

- *Noi* o să avem grijă de ele. Damen se întoarce pe o parte şi mă face să mă uit din nou direct la el. *Tu* şi cu *mine.* Împreună. Suntem singurii care pot face asta.

Oftez, dorind să mă întorc, dar sunt atrasă de căldura privirii lui atotcuprinzătoare.

- Nu sunt foarte sigură că suntem potriviți ca părinți. Ridic din umeri, cu mâna pe umărul lui, pierzându-mă în buclele lui. Sau modele de urmat sau tutori sau mai ştiu eu ce. Suntem prea tineri! adaug, imaginându-mi că e un argument destul de bun. Mă aşteptam la orice reacție, numai la râsul care a urmat, nu.

- Prea *tineri*? Clatină din cap. Vorbeşte pentru tine. Eu *sunt* pe aici de ceva ani, ştii? Destul de mulți cât să pot fi considerat un tutore potrivit pentru cele două gemene. În plus – zâmbeşte – cât poate fi de greu?

Închid ochii şi clatin din cap, amintindu-mi de încercările mele anemice de a o educa pe Riley, atât în formă umană, cât şi ca spectru şi de felul lamentabil în care am eşuat. Şi, ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că sunt pregătită din nou să fac aşa ceva.

- Habar nu ai în ce te bagi, îi spun. Nu-ți poți imagina măcar cum e să educi două copilițe încăpățânate de treisprezece ani. E ca şi cum ai duce pisicile la păscut – practic imposibil.

- Ever, îmi spune el cu o voce joasă, răguşită, hotărât să-mi aline grijile şi să alunge norii cei întunecați. Ştiu că te deranjează, pe cuvânt că ştiu. Dar sunt numai cinci ani până când vor împlini optsprezece ani şi vor fi pe picioarele lor si atunci vom fi liberi să facem ce vrem. Ce înseamnă cinci ani când avem eternitatea în față?

Dar eu clatin din nou din cap, nedorind să mă las influențată.

- *Dacă* se pun pe picioarele lor, spun. *Dacă*. Crede-mă, sunt destui puşti care rămân acasă mult timp după acea vârstă.

- Da, dar deosebirea constă în faptul că noi doi nu o să le lăsăm. Surâde, ochii lui mă imploră, practic, să mă luminez la față şi să zâmbesc şi eu. O să le învățăm toată magia de care au nevoie ca să-şi câştige independența şi să reuşească singure. Apoi o să le trimitem de aici, urându-le noroc şi vom merge unde vom dori.

Iar felul în care îmi zâmbeşte, felul în care mă priveşte în ochi şi îmi dă la o parte părul de pe față, nu mă lasă să rămân furioasă, nu-mi permit să mai pierd vremea cu subiectul acesta, când trupul lui este atât de aproape de al meu.

- Cinci ani nu înseamnă nimic când ai trăit deja şase sute, şopteşte el cu buzele pe gâtul meu, pe urechea mea, pe obrajii mei.

Mă lipesc strâns de el, ştiind că are dreptate, în ciuda faptul că perspectiva mea este uşor diferită de a lui. Netrăind niciodată mai mult de două decenii într-o încarnare, face ca aceşti cinci ani în care trebuie să le dădăcesc pe gemene să mi se pară o eternitate.

Mă trage spre el, cu brațele strânse în jurul meu, mângâindu-mă într-un fel care aş vrea să se prelungească la infinit.

- Este totul în regulă? îmi şopteşte. Am terminat cu povestea asta?

Încuviințez, strângându-i trupul, nu mai e nevoie de cuvinte. Singurul lucru pe care mi-l doresc acum, singurul lucru care m-ar face să mă simt mai bine ar fi să-i simt buzele.

Îmi răsucesc trupul în aşa fel încât să-l acopăr pe al lui, făcându-l una cu scobitura pieptului lui, cu valea torsului lui, cu coapsele lui. Inimile noastre bat într-un ritm perfect. Vag conştientă de vălul subțire de energie ce pulsează între noi, îmi aplec gura înspre a lui şi apăs şi presez şi frământ – săptămâni de dor răzbat la suprafață – până în clipa în care tot ceea ce îmi doresc este să-mi umplu trupul cu trupul lui.

Geme, un sunet primar jos, venit din interior, cu mâinile strânse pe talia mea, mă aduce şi mai aproape, până când între noi nu mai sunt decât două rânduri de haine care trebuie aruncate.

Bâjbâi la şlițul lui, în timp ce el trage de tricoul meu, respirația ni se uneşte în reprize scurte, în timp ce degetele noastre se grăbesc cât pot, inacapabile să-şi facă treaba atât de repede încât să ne satisfacă dorința.

Şi abia ce i-am desfăcut blugii şi am început să-i trag în jos, că îmi dau seama că ne-am apropiat prea tare şi că vălul de energie a fost dat deoparte.

- Damen, icnesc pe nerăsuflate, în timp ce el face un salt din pat, cu respirația atât de rapidă şi de grea încât finalul cuvintelor lui este retezat.

- Ever – îmi - Clatină din cap. Îmi pare rău – am crezut că e sigur – nu mi-am dat seama.

Întind mâna după tricou şi mă acopăr, cu obrajii în flăcări, arzând şi pe interior, dar conştientă că are dreptate, că nu *putem* risca – nu ne putem permite să ne lăsăm prinşi în felul acesta.

- Şi mie îmi pare rău – cred – cred că eu l-am dat deoparte. Îmi aplec capul şi îmi las părul să-mi acopere fața, simțindu-mă măruntă, cu siguranță că e vina mea.

Salteaua se lasă când el se aşează din nou lângă mine, cu vălul de energie complet restabilit. Îmi ridică bărbia şi mă face să mă uit la el.

- Nu este vina ta – eu – eu am pierdut concentrarea – am fost atât de prins de tine că nu am mai putut să o mențin.

- E în regulă. Pe bune, spun eu.

- Nu, nu este. Sunt mai în vârstă decât tine, ar fi trebuit să mă controlez mai bine. Clatină din cap şi priveşte în gol, spre perete, cu fălcile încleştate. Deodată privirea i se îngustează, se întoarce spre mine şi mă întreabă:

- Ever, cum putem şti dacă măcar e adevărat?

Mă uit repede la el, neînțelegând ce vrea să spună.

- Ce dovadă avem? Cum putem şti că Roman nu se joacă pur şi simplu cu noi, că nu se distrează un pic pe socoteala noastră?

Trag adânc aer în piept şi ridic din umeri, pentru că îmi dau seama că nu am, de fapt, nici o dovadă. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui în timp ce derulez din nou scena din ziua aceea, până la capăt, când mi-am adăugat sângele în poțiune şi l-am obligat pe Damen să bea. Îmi dau seama că singura dovadă ar fi vorbele lui Roman, în care nu se poate avea încredere absolut deloc.

- Cine poate spune că e aşa? Ochii i se lărgesc, în timp ce o idee începe să capete formă. Roman este un mincinos, nu avem nici un motiv să ne încredem în vorbele lui.

- Da, numai că nu putem proba. Ce vreau eu să spun e că dacă nu e doar un joc? Dacă e pe bune? Nu putem să ne asumăm riscul, *nu-i aşa*?

Damen surâde, se ridică din pat şi se duce la biroul meu, unde închide ochii şi materializează o lumânare albă, lungă, într-un suport sofisticat din aur, un pumnal ascuțit din argint, cu lama fină, cu mânerul încrustat cu pietre prețioase şi cristale şi o oglindă cu o ramă de aur pe care o aşează lângă el. Mă îndeamnă să vin lângă el, apoi îmi spune:

- În mod normal, aş spune „domnişoarele întâi”, dar în cazul acesta...

Ține mâna deasupra geamului şi ridică pumnalul, punându-şi muchia în palmă şi urmând linia vieții, văzându-şi sângele picurând pe oglindă, coagulându-se, înainte de a închide ochii şi a aprinde lumânarea. Rana s-a vindecat deja când el trece lama prin flacară, purificând-o, înainte de a-mi întinde pumnalul, cerându-mi să fac acelaşi lucru.

Mă aplec spre el, trag adânc aer în piept, în timp ce îmi tai cu rapiditate carnea. La început, tresar la durerea ascuțită, apoi privesc fascinată cum sângele îmi picură din palmă pe oglindă, unde se contopeşte cu al lui încetişor.

Stăm amândoi, cu trupurile nemişcate, respirația întretăiată, privind cum cele două pete de rubin se întâlnesc, se amestecă, se întrepătrund – întruchiparea perfectă a construcției noastre genetice unindu-se ca una – exact ceea ce Roman ne-a spus să nu facem.

Aşteptăm să se întâmple ceva, un fel de pedeapsă catastrofală pentru ce am făcut – dar nu se întâmplă nimic – absolut nici o reacție.

- Măi, să fiu al naibii – spune Damen, cu ochii în ochii mei. E bine. Perfect...

Vorbele îi sunt întrerupte de scântei şi trosnituri bruşte, în timp ce sângele nostru începe să clocotească, generând atât de multă căldură încât un fir gros de fum țâşneşte din oglindă şi umple aerul, pocnind şi stropind până când sângele se evaporă complet. Lasă în urmă numai o pojghiță fină de praf pe o oglindă arsă.

Exact ce i s-ar întâmpla lui Damen dacă ADN-urile noastre s-ar uni.

Rămânem cu gurile căscate, amuțiți, nesiguri ce să spunem. Dar cuvintele sunt de prisos, înțelesul e clar.

Roman nu se joacă. Avertismentul lui a fost real.

Damen şi cu mine nu vom putea fi împreună niciodată.

Decât dacă plătesc prețul pe care îl cere.

- Ei bine, Damen dă din cap, străduindu-se să pară calm, cu toate că figura lui este în mod evident cuprinsă de spaimă. Cred că Roman nu este chiar atât de mincinos precum îl acuzam mai devreme – cel puțin nu în privința asta.

- Ceea ce înseamnă şi că are antidotul – şi nu trebuie decât să...

Dar nu apuc să termin, pentru că Damen mă întrerupe.

- Ever, te rog, nici măcar nu aduce vorba. Fă-mi plăcerea şi stai departe de Roman. E periculos şi instabil şi nu vreau să fii în apropierea lui, bine? Doar – clatină din cap şi îşi trece mâna prin păr, nedorind să văd cât este de înnebunit de

durere de fapt şi, îndreptându-se spre uşă, mai adaugă: Lasă-mi puțin timp să văd cum pot îndrepta lucrurile. Voi găsi eu o cale.

Mă priveşte, atât de zguduit de evenimentele recente, încât doreşte să păstreze distanța. Materializează o lalea roşie, în palma mea abia vindecată, în loc de un sărut, înainte de a apuca pe scări şi a ieşi pe uşa din față.

şaptesprezece

A doua zi, când mă întorc de la şcoală, o găsesc pe treptele mele pe Haven, cu ochii mânjiți de rimel, şuvițele albastre atârnându-i pe față, strângând o pătură în brațe.

- Ştiu că trebuia să sun. Se mişcă de pe un picior pe altul, roşie şi umflată la față, stăpânindu-şi lacrimile. Cred că efectiv nu am ştiut ce să fac, de aceea am venit încoace. Rearanjează pătura, arătându-mi o pisică neagră mare, cu nişte ochi verzi fantastici, care pare foarte slăbită.

- E al tău? Mă uit de la Haven la pisică, observând că aurele lor sunt slabe şi zdrențuite.

- Este o *ea.* – Haven dă din cap, frământând pătura pe care o strânge din nou la piept.

- Nu ştiam că ai pisică. Îi arunc o privire, dornică să o ajut, dar fără să fiu foarte sigură ce am de făcut. Tata era alergic, aşa că noi am avut întotdeauna numai câini. De asta n-ai fost astăzi la şcoală?

Încuviințează, apoi mă urmează în bucătărie, unde pun mâna pe o sticlă cu apă şi torn puțin într-un castron.

- De când o ai? întreb eu, în timp ce ea îşi aşează pisica în poală şi îi aduce castronul aproape. Dar pisica nu este deloc interesată şi se întoarce.

- De câteva luni. Ridică din umeri, lăsând apa deoparte şi mângâind pisica pe cap. Nu ştie nimeni. Mă rog, în afară de Josh, Austin şi menajeră, care a jurat să-şi țină gura, în rest, nimeni. Mama ar lua-o razna. Doamne-fereşte ca vreo *ființă vie* să-i strice schema de aranjament interior făcută de un designer. Clatină din cap. Stă la mine în cameră, de obicei sub pat. Dar las fereastra întredeschisă, aşa că poate ieşi să hoinărească din când în când. Adică, ştiu că se presupune că trăiesc mai mult dacă le ții numai în casă, dar ce viață mai e şi asta? Se uită la mine, aura ei, de obicei strălucitoare, s-a făcut gri de îngrijorare.

- Cum o cheamă? Mă uit la pisică, continuând să şoptesc, pentru că încerc să-mi maschez îngrijorarea. Din câte văd eu, nu mai e destinată lumii acesteia pentru prea multă vreme.

- Charm[1]. – Colțurile buzelor i se ridică imperceptibil, în timp ce se uită la noi. I-am spus aşa pentru că este o *norocoasă*, sau, cel puțin, aşa părea la momentul acela. Am găsit-o lângă fereastra mea prima oară când m-am sărutat cu Josh. Mi s-a părut atât de romantic. Ridică din umeri. Ca un semn bun. Dar acum... Clatină din cap şi se uită în altă parte.

- Poate pot să te ajut, spun, începând să îmi formulez în minte o idee. Una despre care nu sunt convinsă că o să meargă, totuşi, din ce *văd*, nu avem nimic de pierdut.

- Nu este chiar o pisicuță, este o doamnă în etate. Veterinarul mi-a spus să-i asigur un trai confortabil, atât cât se mai poate. Şi aş fi ținut-o acasă, fără îndoială, pentru că ei chiar îi place la mine sub pat, dar mama s-a hotărât să redecoreze toate dormitoarele, chiar dacă tata amenință că vinde casa şi acum decoratorul e acolo, împreună cu un agent imobiliar şi toată lumea se ceartă şi toată casa e un dezastru. Şi pentru că Josh are o audiție pentru o trupă nouă şi Miles se pregateşte pentru spectacolul de diseară, m-am gândit să vin încoace. Se uită la mine. N-aş vrea să înțelegi că erai ultima variantă, sau ceva. Dă înapoi, dându-şi seama ce a spus. Doar că tu eşti mereu atât de ocupată cu Damen şi nu am vrut să te deranjez. Dar dacă ai treabă, eu pot să plec. Adică dacă vine încoace sau ceva, eu pot să...

- Crede-mă, ma aplec înspre ea, clatinând din cap – Damen – mă uit pe pereți, neştiind cum să formulez – Damen e cam ocupat zilele astea. Aşa că mă îndoiesc că apare prea curând.

Mă uit de la ea la Charm, citindu-i aura. Îmi dau seama că e mai speriată decât vrea să lase să se vadă. Şi chiar dacă ştiu că nu e corect, etic sau mai ştiu eu cum, chiar dacă ştiu că acesta este ciclul vieții şi că nu ar trebui să intervin, nu suport să-mi văd prietena suferind în halul acesta, nu când am o jumătate de sticluță de elixir în geantă.

- Sunt... pur şi simplu *tristă*. Oftează şi o scarpină pe Charm sub bărbiță. Adică, da, e clar, a avut o viață bună şi aşa mai departe, totuşi. De ce trebuie să fie atât de trist la final?

---

[1] Farmec. (n.tr.)

Ridic din umeri, abia dacă o ascult, mintea îmi țiuie la promisiunea unei nou idei.

- Este atât de ciudat cum într-o clipă totul e bine şi frumos – sau poate nu chiar atât de bine, dar, mă rog, măcar eşti *aici.* Şi în clipa următoare te-ai dus. Ca Evangeline. Ca să nu te mai vadă sau audă nimeni, niciodată.

Bat cu degetele în blatul din granit, ştiind că nu este chiar aşa. Totuşi, nu doresc să o contrazic.

- Cred că efectiv nu înțeleg ideea. Adică, de ce te-ai mai deranja să te ataşezi de orice dacă: A) oricum n-o să dureze şi B) te doare al dracului de tare când se termină? Clatină din cap. Pentru că dacă totul este finit, totul are un început, un mijloc şi un sfârşit clar stabilite, de ce mai începe totul? Care e ideea, de vreme ce totul converge spre *Sfârşit*?

Îşi sufla şuvițele din ochi şi se uită la mine.

- Şi nu mă refer numai la *moarte* – dă din cap înspre pisică. Deşi acolo se termină pentru noi toți – oricât ne-am împotrivi.

Mă uit de la ea la Charm, încuviințând, de parcă aş fi în situația aceasta. De parcă aş fi ca toți ceilalți, obligată să-mi aştept rândul la o coadă morbidă.

- Mă refer la moarte într-un mod mai *metaforic.* Într-un fel de *nimic nu e veşnic*, înțelegi? Pentru că este adevărat, nimic nu este durat ca să reziste. Nimic. *Absolut nimic.*

- Dar, Haven, încep eu, dar mă opresc pe dată, pentru că îmi aruncă o privire menită să mă facă să tac.

- Ascultă, înainte de a încerca să-mi bagi pe gât toată porcăria aia strălucitoare pe care văd că mori să mi-o reciți, numeşte *un singur* lucru care nu are sfârşit. Îşi îngustează privirea într-un fel care mă stresează, care face să mă întreb dacă ştie ceva despre mine, dacă încearcă să mă prindă, cumva, cu ocaua mică. Dar când trag adânc aer în piept şi mă uit din nou la ea, îmi dau seama că se luptă cu propria ei gaşcă de demoni, nu cu mine.

- Nu poți, nu? Clatină din cap. Doar dacă nu aveai de gând să-mi spui *Dumnezeu* sau *iubirea universală* sau mai ştiu eu ce, dar oricum, nu la asta mă refeream. Adică, uite, Charm e pe moarte, părinții mei sunt gata să divorțeze şi, să privim lucrurile în față, şi relația mea cu Josh se va termina la un moment dat. Şi dacă e pur şi simplu inevitabil, atunci – Dă din cap şi îşi şterge nasul. – Atunci, ei bine, pot foarte bine să iau problema în mâini şi să fiu aceea care hotărăşte când. Să-l rănesc, înainte să mă rănească el pe mine. Pentru că două lucruri sunt clare:

A) o să se termine şi B) cineva trebuie să sufere. Şi de ce să fiu eu acest cineva? – Se uită în altă parte, îi curge nasul, are gura strâmbă. Ascultă-mă bine, din clipa asta sunt ca teflonul, totul curge pe lângă mine, nimic nu se lipeşte.

Mă uit la ea, simțind că nu e chiar povestea completă, dar dorind să o cred pe cuvânt.

- Ştii ceva? Ai dreptate. Ai perfectă dreptate, îi spun şi o văd că se uită la mine suprinsă. Totul *este* finit. *Totul în afară de Damen, de Roman şi de mine.* Şi ai dreptate şi în privința faptul că relația ta cu Josh se va termina la un moment dat, şi asta nu doar pentru că totul are un *sfârşit*, aşa cum spuneai tu, ci pentru că aşa se întâmplă. Cele mai multe relații din timpul liceului nu rezistă după absolvire.

- Aşa vezi relația ta cu Damen? Piguleşte scamele de pe pătura lui Charm, în timp ce se uită la mine. Că nu veți trece de noaptea banchetului?

Strâng din buze şi îi evit privirea, ştiind că sunt cam cea mai mare mincinoasă din lume când îi răspund:

- Eu... eu încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Dar ceea ce am vrut să spun este că, doar pentru că ceva ia sfârşit, nu înseamnă că e neapărat un lucru *rău* sau că trebuie musai să sufere cineva sau că n-ar fi trebuit să se întâmple încă de la început sau alte asemenea. Pentru că, dacă fiecare pas ne poartă spre următorul, cum vom reuşi să ajungem undeva, cum putem creşte dacă evităm orice ne-ar putea răni?

Se uită la mine, dând încetişor din cap, ca şi cum ar înțelege ceea ce îi spun, fără a fi, totuşi, complet de acord.

- Deci practic nu prea avem ce face, decât să mergem mai departe, sperând la mai bine. Şi, cine ştie, am putea chiar să învățăm câte ceva pe drum. Mă uit la ea, conştientă că n-am convins-o pe deplin, aşa că adaug: Cred că ceea ce încerc să spun este faptul că nu poți să fugi numai pentru că lucrurile nu rezistă. Trebuie să rezişti acolo, să laşi viața să curgă. E singura modalitate prin care vei evolua. – Ridic din umeri, mi-aş dori să fiu puțin mai elocventă, dar asta este. Gândeşte-te, dacă nu salvai pisica, dacă nu spuneai *da* când te-a invitat Josh în oraş – ei bine, o grămadă de momente minunate s-ar fi pierdut.

Se uită la mine, încă dorind să mă contrazică, dar nu spune nimic.

- Josh e un tip foarte dulce şi e înnebunit după tine. Nu cred că ar trebui să-i faci vânt aşa curând. Pe lângă asta, mai spun, ştiind că mă aude, deşi nu ascultă cu adevărat, n-ar trebui să iei astfel de hotărâri când eşti atât de stresată.

- Atunci, ce zici de mutare? E un motiv destul de bun?

- Se mută Josh? Îi arunc o privire pe furiş, nu mă aşteptam la asta.

Dă din cap, scărpinând-o pe Charm pe pata dintre urechi şi îmi răspunde:

- Nu Josh. Eu. Tata tot spune că o să vândă casa, dar al naibii să fie dacă discută cu mine sau cu Austin.

Mă uit la ea, sunt tentată să arunc o privire în mintea ei, să văd cu ochii mei, dar rămân la promisiunea făcută mai devreme, de a respecta intimitatea prietenei mele.

- Tot ce ştiu cu siguranţă este că expresia *valoare estimată* apare tot timpul în discuţii. Clatină din cap, cu ochii la mine şi continuă: Dar ştii ce înseamnă asta de fapt, dacă chiar este adevărat? Înseamnă că nu o să mai pot merge la Liceul Bay View la anul. Nu voi absolvi împreună cu clasa mea. N-am să merg la *nici un* liceu din Orange County, dacă stau să mă gândesc.

- N-am să permit asta, îi spun, privind-o fix în ochi. Nu se poate să pleci. Trebuie să absolvim cu toţii...

- Mda, e foarte drăguţ din partea ta, ce să zic. Ridică din umeri. Dar nu sunt prea sigură că poţi tu să împiedici asta. Te cam depăşeşte, nu crezi?

Mă uit de la ea la pisica ei, ştiind foarte clar că nu mă *depăşeşte* chiar deloc. Să fac rost de antidotul pentru Damen? Posibil. Să-mi ajut prietena să rămână pe strada ei şi să-i salvez pisica? Nu chiar. Pot să fac destule. *Destule*. Mă mulţumesc să mă uit la ea şi să-i spun:

- Rezolvăm noi cumva. Ai încredere în mine, bine? Poate poţi să te muţi cu mine şi cu Sabine? Dau din cap ca şi cum aş vorbi serios, deşi Sabine n-ar primi-o niciodată. Totuşi, trebuie să-i ofer ceva, să o alin într-un fel, de vreme ce nu pot să spun cu voce tare ce sper să fac.

- Ai face tu asta? – se uită la mine. Pe bune?

- Bineînţeles, răspund eu, ridicând din umeri. Tot ce e necesar.

Înghite cu dificultate şi priveşte în jur, clatină din cap şi îmi spune:

- Ştii ceva, nu ţi-aş cere să mi-o dovedeşti, totuşi, e plăcut să ştiu că, în ciuda momentelor mai dificile, încă eşti prietena mea cea mai bună.

O privesc suprinsă, mă gândeam că Miles este prietenul ei cel mai bun, nu eu.

- Bine, tu *şi* Miles. Râde. Vreau să spun, am voie să am doi *cei mai buni prieteni* – unul de drept şi încă unul de rezervă, cum s-ar spune. Îşi şterge din nou nasul, clătinând din cap şi adaugă: Pun pariu că arăt ca dracu', nu-i aşa? Dă-i drumul, spune-mi, pot să suport.

- Nu arăți ca dracu', îi răspund, întrebându-mă de ce s-o fi concentrând dintr-odată pe felul în care arată. Se vede că eşti tristă. Este cu totul altceva. În plus, contează?

- Contează, dacă te gândeşti dacă să mă angajezi sau nu. Ridică din umeri. Am un interviu pentru o slujbă, dar sub nici o formă nu mă pot duce în halul acesta. Şi nici nu pot s-o iau pe Charm cu mine.

Mă uit la pisică şi văd cum energia dătătoare de viață se scurge încetişor. Ştiu că trebuie să mă mişc repede, înainte de a fi prea târziu.

- Am eu grijă de ea. Oricum nu mergeam nicăieri.

Se uită la mine, întrebându-se dacă să-şi lase biata pisică muribundă în grija mea sau nu. Dar eu dau din cap, vin pe partea ei, îi iau pisica din brațe şi îi spun:

- Serios. Du-te şi fă-ți treaba, am eu grijă de ea. Zâmbesc, îndemnând-o să accepte.

Ezită, uitându-se de la mine la Charm, apoi scormoneşte prin geanta ei supradimensionată şi scoate o oglinjoară, apoi îşi umezeşte degetul şi îşi şterge urmele de rimel de pe obraji.

- N-o să dureze mult. Apucă un creion dermatograf negru şi trage o dungă groasă în jurul fiecărui ochi. Poate vreo oră? Cel mult, două. Se uită la mine, lasă creionul şi ia pensula. Trebuie numai să o ții în brațe şi să-i dai puțină apă, dacă vrea. Dar probabil că nu vrea. Nu prea mai vrea nimic acum. Îşi acoperă buzele cu un strat de gloss şi îşi rearanjează şuvițele, apoi îşi aruncă geanta pe umăr şi se îndreaptă spre uşă. În timp ce se urcă în maşină, se întoarce spre mine şi îmi spune: Merci. Am nevoie de slujba asta mai mult decât ți-ai imagina. Trebuie să încep să pun bani deoparte, să pot fi şi eu independentă, ca Damen. M-am săturat de toate mizeriile.

Mă uit la ea, neştiind ce să zic. Situația lui Damen e unică. Nu e deloc aşa cum pare.

- Şi da, ştiu, probabil că nu voi fi în stare să mă întrețin în stilul în care o face Damen, totuşi, mai degrabă aş locui într-o garsonieră nenorocită pe undeva, decât să fiu supusă deciziilor impulsive şi toanelor părinților mei. În fine, eşti sigură că n-ai nimic împotrivă?

Dau din cap, strângând-o mai tare în brațe pe Charm, îndemnând-o mental să reziste, încă puțintel, până când voi putea să o ajut.

Haven bagă cheia în contact, motorul porneşte, iar ea îmi spune:

- I-am promis lui Roman că n-o să întârzii. Şi dacă mă grăbesc, s-ar putea să ajung la timp. Îşi verifică aspectul în oglinda retrovizoare, în timp ce dă în marşarier.

- Roman? Îngheț, expresia mea denotă panică, dar nu reuşesc să mă controlez.

Ridică din umeri şi iese de pe alee strigând:

- El mi-a aranjat interviul. Face cu mâna şi dispare în josul străzii, lăsându-mă cu o pisică muribundă în brațe şi fără posibilitatea de a o avertiza în vreun fel.

optsprezece

- Nu se poate, îmi spune, abia crăpând uşa, în timp ce dă deja din cap că nu.

- Nici măcar nu ştii de ce am venit. Mă încrunt, o țin strâns pe Charm la pieptul meu şi îmi pare deja rău că am venit încoace.

- Pisica e pe moarte şi vrei să ştii dacă e în regulă să o salvezi şi eu îți spun că nu. Nu poți să faci asta. Citeşte situația şi nu mintea mea, pe care am blocat-o intenționat, ca să nu afle de vizita mea la Roman, care l-ar scoate cu adevărat din minți.

- Vrei să spui că *nu pot* adică *nu e cu putință*? Adică elixirul n-ar merge pentru o felină? Sau *nu pot* în sens moral, adică *nu te juca de-a Dumnezeu, Ever*?

- Contează? Îşi ridică o sprânceană şi se dă deoparte, lăsându-mă să intru.

- Bineînțeles că da, şoptesc eu, în timp ce zgomote de televizor vin de sus, unde gemenele îşi iau doza zilnică de *reality show*-uri.

Merge în cameră, se trânteşte pe canapea şi bate cu palma locul de lângă el. Şi chiar dacă mă enervează felul în care se comportă, faptul că nu îmi dă nici o şansă să-i explic, tot mă aşez lângă el, rearanjez pătura, în speranța că o privire aruncată lui Charm îl va convinge.

- Nu cred că trebuie să te grăbeşti să tragi concluzii, îi spun, întorcându-mă cu fața la el. Nu e atât de simplu cum crezi tu, lucrurile nu sunt numai în alb şi negru, ba chiar sunt mai mult gri.

Se apleacă spre mine, cu privirea mai înmuiată, în timp ce-şi mişcă degetul mare în sus şi în jos pe boticul cu mustăți al lui Charm.

- Îmi pare rău, Ever. Sincer. Se uită la mine, apoi se trage înapoi. Dar chiar dacă elixirul ar funcționa, ceea ce, apropo, nu ştiu, de vreme ce nu l-am testat niciodată pe vreun animal, dar chiar dacă ar funcționa...

- Pe bune? Mă uit la el, suprinsă de ce aud. N-ai avut niciodată un animăluț de care să nu poți suporta să te desparți? Ochii mei se plimbă pe tot corpul lui, cercetându-l.

- Nici unul pe care să nu pot suporta să-l pierd, nu. Clatină din cap.

Fac ochii mici, nesigură de reacția pe care ar trebui să o am.

- Ever, pe vremea mea nu creşteam animalele ca astăzi. Şi după ce am băut elixirul, nu m-a interesat să dețin ceva care m-ar ține pe loc.

Dau din cap, suprinzând privirea pe care i-o aruncă lui Charm şi sperând că este încă loc de negociere.

- OK, am înțeles. N-ai avut animale de companie, îi spun. Dar înțelegi că o persoană se poate ataşa atât de mult de pisicuța ei încât să nu suporte să-şi ia rămas bun?

- Mă întrebi dacă ştiu ce înseamnă ataşamentul? Se uită drept la mine cu o privire fixă, grea. Dacă ştiu ce înseamnă dragostea şi insuportabila jale care vine atunci când o pierzi?

Mă uit în poală, simțindu-mă prostuță, ca o adolescentă. Trebuia să mă gândesc că va urma asta.

- Sunt mai multe în joc decât salvarea unei pisicuțe şi oferirea de viață eternă acesteia – dacă există aşa ceva în regatul animalelor. Întrebarea este, de fapt, cum îi vei explica lui Haven? Ce o să-i spui când o să se întoarcă şi o să vadă că pisica muribundă pe care a lăsat-o în grija ta s-a vindecat în mod miraculos – sau poate că a devenit din nou puiuț, cine ştie? Cum poți să-i explici?

Oftez, la asta nu m-am gândit. Nici nu am luat în considerare faptul că, dacă merge, Charm nu va fi numai vindecată, ci şi complet transformată din punct de vedere psihic.

- Nu-i vorba că nu merge, habar nu am, drept să-ți spun. Şi nu e vorba nici de dreptul tău de a o face pe Dumnezeu – şi tu şi eu ştim că sunt ultima persoană care ar avea dreptul să judece aşa ceva. E vorba, în special, de păstrarea secretelor noastre. Şi chiar dacă ştiu că ai în suflet cele mai bune intenții, dacă îți ajuți prietena, nu vei face decât să-i alimentezi suspiciunile. Să dai naştere unor întrebări la care nu se poate răspunde simplu şi logic fără a spune prea mult. Pe lângă asta,

Haven s-a prins de noi sau, mă rog, s-a prins de ceva. Deci acum, mai mult ca niciodată, este foarte important să ţinem capul la cutie.

Strâng din buze şi înghit pe lângă nodul care mi s-a pus în gât. Urăsc faptul că am atâtea posibilităţi fantastice la dispoziţie, toate aceste puteri magice, dar nu le pot folosi să îi ajut pe cei la care ţin.

- Îmi pare rău, îmi spune el, punându-şi mâna peste a mea, dar ezitând să mă atingă până când nu apare vălul. Dar, oricât de trist ar părea, este numai ciclul natural al evenimentelor. Şi crede-mă, animalele acceptă asta mult mai uşor ca oamenii.

Mă las pe umărul lui, în atingerea lui, uluită de puterea lui de a mă alina, indiferent cât de rea este situaţia.

- Îmi pare atât de rău de ea, părinţii ei se ceartă tot timpul – s-ar putea să fie obligată să se mute – o face să-şi pună întrebări cu privire la sensul tuturor lucrurilor. Cam cum am făcut şi eu când lumea mea s-a dărâmat.

- Ever, începe el, cu privirea blândă şi buzele atât de aproape încât nu mă pot abţine să le apăs de ale mele – momentul se întrerupe când gemenele coboară ţipând pe scări.

- Damen, Romy nu mă lasă – Rayne se opreşte în faţa noastră, cu ochii ei întunecaţi mai mari ca de obicei, apoi spune: OMG, aia-i o pisică?

Arunc o privire către Damen. *De când foloseşte Rayne expresii ca OMG?*

Dar el clatină din cap şi râde.

- Nu te apropia. Se uită de la una la alta. Şi vorbeşte mai încet. Este o pisică foarte bolnavă. Mă tem că nu mai are mult de trăit.

- Atunci de ce n-o salvezi? întreabă Rayne, făcând-o pe Romy să dea din cap aprobator. Toate trei ne uităm rugător la Damen, cu ochi mari.

- Pentru că nu procedăm aşa, spune el cu o voce fermă, părintească. Nu se face aşa.

- Dar pe Ever ai salvat-o şi ea nu e nici pe jumătate la fel de dulce, spune Rayne, îngenunchiind lângă mine, până când faţa ei ajunge la nivelul lui Charm.

- Rayne, începe Damen.

Dar ea râde, uitându-se de la unul la celălalt şi spune:

- Glumeam. Ştiţi că glumeam, nu?

Mă uit la ea, ştiind că nu glumea deloc, dar nu vreau să insist. Sunt gata să mă ridic, vreau s-o duc pe Charm înapoi până nu vine Haven, când Romy se

aşează în genunchi lângă mine, îşi pune mâinile pe capul lui Charm şi începe să îngâne nişte cuvinte imposibil de înțeles.

- Fără magie, o ceartă Damen. Nu în cazul ăsta.

Romy oftează şi se ridică din nou în picioare.

- Oricum nu merge, spune ea, continuând să o privească fix pe Charm. Arată exact ca Jinx la vârsta aceea, nu-i aşa?

- A câta oară? chicoteşte Rayne, înghiontind-o pe sora ei, în timp ce amândoua pufnesc în râs.

- Cred că i-am prelungit viața de câteva ori, spune Romy, roşie la față, în timp ce ne priveşte pe rând, silindu-mă să mă uit la Damen şi să mă gândesc: *Vezi?*

Dar el se mulțumeşte să clatine din cap. *Te mai întreb o dată: Haven?*

- Putem să ne luăm o pisică? întreabă Romy. O pisicuță neagră ca asta? – Îl trage de mânecă în timp ce îi aruncă o privire căreia i-ar fi oricui greu să-i reziste. – Reprezintă o companie excelentă şi sunt foarte bune pe lângă casă. Ce zici? Putem? Te rugăăăm!

- O să ne ajute să ne recăpătăm puterile magice, intervine şi Rayne, dând din cap.

Mă uit la Damen, citindu-i expresia de pe chip şi îmi dau seama că e ca şi făcut. Orice şi-ar dori gemenele, obțin. Este atât de simplu.

- Vorbim mai târziu, spune Damen, încercând să-şi compună o mină fermă, dar gestul e lipsit de semnificație şi o ştie toată lumea, în afară de el.

Mă ridic de pe canapea şi mă îndrept spre uşă, pentru că trebuie s-o duc pe Charm acasă înainte să se întoarcă Haven.

- Eşti supărată pe mine? – Damen mă ia de mână şi mă conduce la maşină.

Dau din cap că nu şi zâmbesc. Mi-e peste putință să fiu supărată pe el, cel puțin nu pentru prea mult timp.

- N-am să-ți ascund că speram să fii de partea mea. Ridic din umeri şi o aşez pe Charm în paneraşul ei, înainte de a mă apleca peste portieră, să-l trag înspre mine. Dar nu e vorba că n-aş înțelege punctul tău de vedere. Voiam numai să o ajut pe Haven, asta-i tot.

- Mulțumeşte-te să fii alături de ea. Dă din cap, cu privirea întunecată ațintită asupra mea. Oricum, e singurul lucru pe care îl vrea de la tine.

Se apleacă să mă sărute, strângându-mă în brațe, mâinile lui se plimbă peste trupul meu şi îmi strecoară o căldură până în străfunduri. Apoi se dă înapoi şi se uită la mine cu ochii aceia adânci, în care i se oglindeşte sufletul, partenerul

meu pentru eternitate, sufletul meu pereche, ale cărui intenții sunt atât de neclintite şi de bune încât sper că nu va afla niciodată de trădarea mea, de încălcarea promisiunii de a nu-l vizita pe Roman la câteva minute după ce am spus că n-am s-o fac.

Îmi cuprinde fața cu palmele şi se uită drept în ochii mei. Îmi simte stările care se schimbă ca şi cum ar fi proprii lui ochi.

Îi evit privirea şi mă gândesc la Haven, la Roman, la pisică, la vraful de greşeli pe care se pare că nu mă pot opri să le fac. Apoi îmi curăț gândurile şi clatin din cap, nedorind să mă îndrept în direcția aceea şi îl întreb:

- Ne vedem mâine? – Abia am terminat propoziția că el se apleacă şi mă sărută din nou, un firicel de energie pulsând între buzele noastre.

Prelungim momentul cât putem de mult, nici unul din noi nu vrea să se desfacă din îmbrățişare, până când un cor îngemănat de „Uh, scârbos, chiar trebuie să vedem aşa ceva?” ajunge până la noi de la fereastra de la etaj.

- Pe mâine, zâmbeşte Damen, văzându-mă că pornesc în siguranță, înainte de a intra înapoi în casă.

nouăsprezece

Totul a început bine. La fel de bine şi de normal ca în orice altă zi. M-am trezit, am făcut duş, m-am îmbrăcat, am dat o raită prin bucătărie să arunc în canal nişte cereale şi să agit în pahar nişte suc de portocale, rutina mea zilnică menită să o facă pe Sabine să creadă că am mâncat micul dejun pe care mi l-a pregătit.

Pe drumul spre şcoală dau din cap şi zâmbesc în timp ce Miles îi dă înainte cu Holt sau cu Florența sau cu Holt şi Florența. Eu stau lângă el, opresc, bag în viteză, accelerez, încetinesc, urmăresc semaforul, aşteptând clipa în care voi fi din nou alături de Damen. Ştiu că simpla lui apariție va transforma întunericul în lumină, chiar dacă efectul nu este de durată.

Dar în clipa în care trag în parcare, primul lucru pe care îl văd este un SUV de mărimea unui mamut parcat exact lângă locul pe care Damen îl păstrează pentru mine. Şi când zic *mamut*, să se înțeleagă mare *şi* urât. Şi ceva din imaginea lui Damen aplecat asupra huidumei de maşină mă umple de griji.

- Ce *naiba*? cască Miles gura la el. Ai renunțat să mai *mergi* cu autobuzul ca să poți *conduce* un autobuz?

Ies din Miata mea, uitându-mă de la Mare-Şi-Urât la Damen, abia crezând ce-mi aud urechile atunci când el începe să citeze o mulțime de statistici despre siguranța maşinii şi nivelul ridicat de confort al locurilor din spate. Vreau să spun că nu-mi aduc aminte să-l fi preocupat vreodată siguranța când mă plimba pe mine.

Asta pentru că tu eşti nemuritoare, se gândeşte el, percepându-mi gândurile în timp ce intrăm pe poartă. *Dar permite-mi să-ți reamintesc că gemenele nu sunt şi, din moment ce se află în grija mea, e treaba mea să le feresc de accidente.*

Clatin din cap cu privirea îngustată, căutând o replică răutăcioasă. Gândurile îmi sunt întrerupte de Haven, care spune:

- Iar faceți aşa. Îşi încrucişează brațele şi se uită de la unul la altul. Ştiți voi, toată aiureala aia pseudo-telepatică.

- Cui îi pasă de chestia asta? scrâşneşte Miles. Damen conduce un autobuz! Îşi aruncă degetul mare peste umăr, indicând monstruozitatea mare şi neagră şi dându-se înapoi la vederea ei.

- E un autobuz sau o dubiță de familie? Haven priveşte pe sub gene, ferindu-se de soare. Se uită la noi doi. Orice ar fi, oricum, e groaznic de specific vârstei a doua.

Miles dă din cap aprobator, incitat de subiect.

- Mai întâi mănuşa şi acum *asta*? Se încruntă la Damen, cu dezamăgirea întunecându-i chipul. Nu ştiu ce ți-ai pus în cap dar, tipule, o iei razna la modul cel mai serios. Nu eşti nici măcar pe aproape de starul rock care erai când ai venit la noi la şcoală.

Mă uit pe furiş la el, cu ochii micşorați într-o aprobare mută. Dar Damen se mulțumeşte să râdă, prea preocupat să aibă grijă şi să le hrănească aşa cum trebuie pe gemene ca să-l mai intereseze ce cred alții – inclusiv eu. Şi chiar dacă asta este în mod evident modul corect, bun în care trebuie să gândească un părinte, ceva în toată treaba asta mă calcă pe nervi.

Miles şi Haven continuă să-l tachineze pe Damen în legătură cu noul lui stil încărcat şi grosolan, în timp ce eu mă țin după el. O şuviță de energie pulsează între noi. Mă ia de mână şi îmi transmite: *Ce s-a întâmplat? De ce te porți aşa? Din cauza pisicii? Am crezut că ai înțeles?*

Mă uit drept înainte, cu privirea fixată pe Haven şi Miles, oftând zgomotos în timp ce îi răspund mental: *N-are treabă cu pisica. Am rezolvat asta ieri. Am*

dus-o înapoi la Haven, să-şi trăiască ultimele zile. Numai că – în fine, uită-te la mine cum mă chinui să caut o soluție să putem fi împreună şi pe tine tot ce te pare să te preocupe e să materializezi televizoare HD şi cea mai urâtă maşină din lume cu protecție pentru bebeluşi ca să le poți plimba pe gemene. Clatin din cap ştiind că este cazul să mă opresc, înainte de a spune mai multe şi a avea de ce să-mi pară rău.

- Totul se schimbă, spun eu, fără să-mi dau seama că am vorbit, până când cuvintele nu-mi răsună în urechi. Şi îmi pare rău dacă mă port ca o răsfățată, dar sunt frustrată că nu putem fi împreună aşa cum ne dorim. Şi mi-e dor de tine. Mi-e atât de dor de tine că nu mai suport! Mă opresc, ochii mă ustură, gâtul mi se strânge şi îmi arde, amenințând să nu mai scoată un sunet. Şi acum, că gemenele locuiesc cu tine şi cu noul meu loc de muncă şi restul, ei bine, e ca şi cum ne-am înghesuit dintr-odată într-o viață teribil de stresantă a unor adulți de vârstă mijlocie. Şi crede-mă că să văd şi maşina asta n-a fost chiar de mare ajutor. Mă uit la el, gândindu-mă că în nici un caz n-am să merg cu chestia aia. Mă ruşinez pe dată când îl văd că mă priveşte cu atâta dragoste şi compasiune. Cred că mă aşteptam ca vara aceasta să fie minunată, înțelegi? Speram că ne vom putea distra, numai noi doi. Dar acum nu mai pare aşa grozav. Şi, colac peste pupăză, ți-am spus că Sabine are întâlnire cu Munoz? *Proful meu de istorie?* Vinerea asta, cina la ora 8. Mă încrunt, nu-mi vine să cred că asta este viața unei nemuritoare de dată recentă, prezumtiv plină de puteri, în vârstă de aproape şaptesprezece ani.

- Te-ai angajat? Se opreşte în loc şi ochii lui îi caută pe ai mei.

- Din tot ce-ai spus, numai la asta te poți opri? Clatin din cap şi râd, deşi nu am nici un chef.

Dar el se uită fix la mine şi mă întreabă:

- Unde?

- La *Mistic şi Raze de lună*. Ridic din umeri. Miles şi Haven ne fac cu mâna, intră în hol şi se îndreaptă spre sala de clasă.

- Ce să faci acolo? mă întreabă, nedorind să lase lucrurile aşa.

- Păi chestii de vânzare, în principal. Mă uit drept la el. Ştii tu, să mă ocup de casa de marcat, să reaprovizionez rafturile, să ofer interpretări, de-astea. Ridic din umeri, sperând că nu va da atenție ultimei părți.

Interpretări ca de medium? Rămâne cu gura căscată şi se opreşte chiar lângă uşa clasei noastre.

Dau din cap afirmativ, privind nostalgic la colegii noştri care se preling pe uşă, aş prefera să mă alătur lor decât să trebuiască să termin ce am început aici.

- Crezi că e o idee înțeleaptă? Să atragi aşa atenția asupra ta? Începem din nou să vorbim, acum că s-a golit holul.

- Probabil că nu. Ridic din umeri, conştientă că sigur nu este o idee bună. Dar Sabine insistă că disciplina şi stabilitatea or să-mi fie de folos. Sau, cel puțin, aşa spune ea. Vrea să stea cu ochii pe mine. Şi, în afară de instalarea unei camere video, asta e varianta cel mai puțin intruzivă. Avea chiar şi un aranjament oribil, numai bun să scoată sufletul din mine, de la 9 la 5, gata pregătit, aşa că atunci când Jude a zis că ar avea nevoie de un ajutor la magazin, ei bine, n-am prea avut altă posibilitate decât să – *ce este?*- Mă opresc, văzându-i expresia de pe față, ochii feriți, greu de citit.

- *Jude*? Ochii i se îngustează atât de mult încât aproape că nu-i mai pot vedea. Mi s-a părut că ai spus că magazinul este al unei persoane care se numeşte *Lina*.

- Lina *chiar este* proprietara, Jude este nepotul ei, răspund eu, numai că nu este tocmai adevărat. Mă rog, nu este nepotul ei adevărat, mai degrabă ea are grijă de el. L-a ajutat şi l-a crescut de când a fugit de la orfelinat sau ceva de genul ăsta. Clatin din cap, ultimul lucru de care am nevoie este să încep o discuție despre Jude, mai ales după felul în care Damen a intrat în alertă. Mă gândeam că ne-ar putea fi de ajutor, ştii, că am acces complet la cărți şi la alte lucruri care se pot dovedi utile. În plus, nu lucrez acolo sub numele real, folosesc un pseudonim.

- Lasă-mă să ghicesc. Se uită adânc în ochii mei şi vede răspunsul în mintea mea. Avalon. Drăguț. Zâmbeşte scurt, apoi redevine serios. Dar ştii cum funcționează asta, nu? Nu e ca un confesional în care eşti protejată de o cortină. Oamenii se aşteaptă la contact față în față. Vor să *te* vadă, ca să îşi dea seama dacă pot să aibă sau nu încredere în tine. Deci ce ai de gând să faci dacă o persoană pe care o cunoşti intră din întâmplare pentru o citire de tarot improvizată? Te-ai gândit la posibilitatea asta?

Mă încrunt, întrebându-mă de ce trebuie să ia ceea ce eu consideram a fi o idee bună şi să o transforme într-o problemă. Şi tocmai când mă pregăteam să-i dau repede un răspuns, să-i spun ceva de genul: *Hei, dar sunt medium, o să ştiu înainte de a intra pe uşă*, când apare Roman.

Roman şi – încă cineva – cineva care îmi pare cunoscut vag – cineva care se numeşte Marco şi pe care l-am văzut ultima oară plecând într-un Jaguar de colecție.

Păşesc unul lângă altul, mişcându-se rapid, cu ochii la mine. Privirea lui Roman este zeflemitoare, batjocoritoare, pentru că este mândrul posesor al micului meu secret murdar.

Damen se mişcă să mă protejeze, cu ochii la Roman şi îmi transmite telepatic: *Rămâi calmă. Nu face nimic. Mă ocup eu.*

Peste umărul lui văd cum Roman şi Marco înaintează către noi ca un tren care intră în gară. Se uită la mine cu ochii aceia atât de adânci, atât de albaştri, încât totul se încețoşează, mai puțin buzele lui umede rânjind şi strălucitorul tatuaj cu şarpele Uroborus. Şi ultimul lucru la care mă mai pot gândi, înainte de a fi complet atrasă în vraja lui este că e numai vina mea. Dacă îmi respectam promisiunea făcută lui Damen şi păstram distanța, nu mă aflam acum în această situație.

Energia lui se învolburează înspre mine, trăgându-mă, atrăgându-mă înspre el sorbindu-mă într-o spirală de întuneric. Mă bombardează cu imagini – Damen – antidotul blestemat – vizita mea neinsipirată – Haven – Miles – Florența – gemenele – toate atât de repede că abia reuşesc să le disting. Dar imaginile individuale în sine nu au importanță – el vrea *să văd* întregul. Totul e menit să ilustreze un singur lucru: Roman trage sforile acum, noi, ceilalți suntem doar marionete în mâinile lui.

- Neața, lume!

Cântă, eliberându-mă din gheara lui. Trupul meu cade moale peste al lui Damen. Dar, în ciuda şoaptelor lui dulci, în timp ce mă îndepărtează de Roman şi mă conduce în clasă, în ciuda asigurărilor liniştitoare, convins că am evitat un glonț şi că totul s-a terminat, se întâmplă ca eu să ştiu că abia a început.

Mai urmează şi altele.

N-am nici o îndoială.

Următoarea țintă a lui Roman sunt eu şi numai eu.

douăzeci

După-amiază, mă duc la *Mistic şi Raze de Lună*. Sunt dornică să-mi încep instructajul la locul de muncă, sperând că se va dovedi o distragere bună a atenției de la dezastrul cunoscut şi sub numele de viața mea.

A fost destul de rău că Damen tot dispărea în pauze să vadă ce fac gemenele, dar la ora prânzului, când l-am asigurat că mă simt bine, că Roman nu mă deranjează şi că poate să rămână acasă, m-am indreptat spre masa noastră doar ca să aflu ca Haven a intrat în tabăra lui Roman. Ciugulind dintr-o brioşă cu glazură de vanilie, se tot entuziasma de *rolul esențial* pe care l-a jucat el în angajarea ei la magazinul de antichități, în ciuda faptului că a întârziat zece minute la interviu.

Şi tot ce am putut face a fost să murmur câte un cuvânt dezaprobator, ceea ce nu a mers prea bine. Deci după cea de-a treia rundă insuportabilă de dat ochii peste cap, după ce mi-a spus să *mă calmez şi să nu mai fiu aşa încordată* pentru a nu ştiu câta oară, mi-am aruncat sandvişul neterminat şi m-am îndreptat spre poartă, jurând să stau cu ochii pe ea, să fac orice mi-ar sta în putere să îi împiedic să fie împreună. Încă ceva pe lista cu lucruri de făcut, care se tot măreşte.

Trag în alee şi parchez pe unul din cele două locuri din spatele magazinului, apoi mă îndrept spre uşa din față, aşteptându-mă pe undeva să o găsesc încuiată, la gândul că Jude n-a putut să reziste chemării valurilor bestiale într-o zi aşa frumoasă. Sunt suprinsă să văd ca este larg deschisă. Jude este în spatele casei, înregistrează o vânzare.

- A, uite-o şi pe Avalon. Dă din cap. Tocmai îi povesteam lui Susan despre noul nostru medium şi ți-ai făcut intrarea în scenă ca la un semn.

Susan se întoarce, se uită stăruitor la mine, mă analizează, îşi reface calculele din cap. Sigură că a rezolvat magistral ecuația, mă întreabă:

- Nu eşti cam *tinerică* să faci interpretări? Îmi aruncă o privire arogantă.

Eu zâmbesc, de fapt îmi strâmb buzele într-un fel ciudat, mă uit de la unul la altul şi nu ştiu ce să-i răspund, mai ales după felul în care mă priveşte Jude.

- A fi medium este un *dar*, murmur eu, aproape înecându-mă cu vorbele. -Îmi aduc aminte de o perioadă, nu cu mult timp în urmă, când îmi băteam joc de ideea aceasta, convinsă că e oricum, numai aşa nu. Nu are nici o legătură cu vârsta, adaug şi îi observ aura sclipind. Îmi dau seama că nu am reuşit să o conving. Ori îl ai, ori nu-l ai. Ridic din umeri şi mă ascund în cea mai adâncă gaură.

- Deci, îți fac o programare? o întreabă Jude cu un zâmbet irezistibil.

Dar nu şi pentru Susan. Dă din cap că nu, îşi pune geanta pe umăr şi se îndreaptă spre uşă, spunând:

- Sună-mă când se întoarce Ava.

Clopoțelul sună zgomotos când uşa se închide în urma ei.

- Ei, hai că a fost bine, ridic eu din umeri şi mă întorc spre Jude, care tocmai se pregăteşte să înregistreze chitanța, apoi adaug: Crezi că vârsta mea va fi o problemă?

- Ai şaişpe ani? mă întreabă, abia aruncându-mi o privire.

Strâng din buze şi încuviințez.

- Atunci, eşti destul de mare să lucrezi aici. Susan este dependentă de medium, n-are să reziste mult. O să se înscrie pe lista ta înainte să ştii ce-i cu tine.

- Dependentă de medium? Ce mai e şi asta? Un soi de *groupie*? Mă duc după el în birou şi observ că poartă aceiaşi pantaloni şi tricou cu semnul păcii ca şi data trecută.

- Nu poate să facă o mişcare fără să consulte astrele, să-şi dea în cărți, ce vrei tu. Clatină din cap. Deşi îmi imaginez că ți-ai format o bază de clienți fideli în alte ocazii în care ai oferit interpretări. Aruncă o privire peste umăr, deschide uşa. Şi-a îngustat privirea şi o ştie, într-un fel pe care nu-l poți rata.

- În legătură cu asta... încep eu, gândindu-mă că aş putea foarte bine să mărturisesc, de vreme ce tot e clar că s-a cam prins.

Dar el se întoarce, cu mâna ridicată, hotărât să mă oprească şi spune:

- Te rog, fără confesiuni. Surâde şi clatină din cap. Dacă există vreo şansă să mă pot bucura de valurile acelea uriaşe de acolo, nu îmi permit luxul de a-mi regreta decizia. Deşi poate vrei să te mai gândeşti un pic la faza cu *darul*.

Mă uit la surprinsă să îl aud spunând asta, pentru că toate persoanele cu abilități de medium pe care le cunosc care, mă rog, constau practic doar în Ava, dar oricum, majoritatea consideră că e cu siguranță ceva înnăscut.

- Mă gândesc să introduc şi nişte prelegeri în program, dezvoltare psihică şi alte de-astea, poate amestec şi nişte Wicca şi crede-mă, or să se înscrie o grămadă dacă se conving că pot avea o şansă.

- Dar crezi că au? îl întreb, în timp ce el se îndreaptă către un birou teribil de dezordonat şi scotoceşte printr-un vraf de hârtii de pe margine.

- Sigur că da. Dă din cap, alege o foaie, se uită scurt peste conținut, apoi clatină din cap şi trece la următoarea. Orice om are potențial, este doar o

problemă de educare a acestuia. La unii merge uşor, nu pot ignora nici dacă se străduiesc, iar alții – trebuie să sape mai adânc să-şi descopere capacitățile. Tu? Când ți-ai dat seama?

Se uită la mine - ochii aceia verzi ca marea îi întâlnesc pe ai mei într-un fel care-mi face stomacul să freamăte. Adică, o clipă vorbeşte la modul general, scotocind printre hârtii, de parcă abia daca i-ar păsa de ceea ce spune, apoi imediat totul se opreşte, privirea lui se fixează pe mine şi timpul pare că stă pe loc.

Înghit cu dificultate, nu sunt sigură ce să spun, o parte din mine ar dori să mărturisească, pentru că ştiu că este unul dintre puținii care ar înțelege, dar cealaltă parte se opune cu îndârjire – Damen este singurul care îmi cunoaşte povestea şi simt că ar fi bine ca lucrurile să rămână aşa.

- Cred că aşa m-am născut. Îmi îndrept umerii, tresărind la tonul ascuțit pe care îl are vocea mea la sfârşit. Ochii mei se învârt prin cameră, sper să evit atât discuția, cât şi privirea lui şi adaug:

- Deci, prelegeri. Şi cine o să predea?

Ridică din umeri şi îşi înclină capul într-un fel care face să-i vină dreadlock-urile în față.

- Cred că eu, spune, lăsându-le pe spate şi dând la iveală cicatricea de pe sprânceană. Oricum voiam să fac asta demult, dar Lina s-a împotrivit mereu. M-am gândit că aş putea profita de absența ei să văd dacă ar merge.

- De ce se împotriveşte? întreb eu, în timp ce stomacul mi se linişteşte când el se lasă pe spate şi îşi aşează picioarele pe birou.

- Preferă să nu se complice – cărți, muzică, figurine cu îngeraşi şi interpretări, dar numai ocazionale. Sigur. Inofensiv. Misticism la modă, care să nu ofenseze pe nimeni.

- Şi în felul tău? E cineva ofensat? Îl studiez, încercând să-mi dau seama ce anume mă scoate din minți la el.

- Sub nici o formă. Țelul meu este să dau oamenilor putere, să-i ajut să trăiască bine, să aibă vieți mai împlinite, prin accesarea propriei lor intuiții, atâta tot.

Se uită la mine, ochii lui verzi mă surprind holbându-mă, ceea ce îmi face, din nou, stomacul să aibă o reacție ciudată.

- Şi Lina nu vrea să dea oamenilor putere? întreb, neliniştită complet de privirea lui.

- Puterea vine odată cu cunoaşterea. Şi pentru că puterea are tendința să corupă, ea consideră că riscul e prea mare. Chiar dacă nu am nici un plan să mă apropii de magia neagră, ea e sigură că se va strecura cumva, că prelegerile pe care le voi ține vor duce la chestiuni mai grele, mai întunecate.

Dau din cap, cu gândul la Roman şi Drina – cu siguranță înțeleg punctul de vedere al Linei. Puterea în mâini nepotrivite este, într-adevăr, periculoasă.

- În fine, te-ar interesa? Surâde.

Ochii noştri se întâlnesc, nu sunt sigură ce vrea să spună.

- Să predau un curs?

Ezit, întrebându-mă dacă glumeşte sau vorbeşte serios, apoi îmi dau seama că nu e vorba nici de una, nici de cealaltă, a zis şi el aşa.

- Crede-mă, nu cunosc bazele Wicca – de fapt nu ştiu nimic, să spun drept. Habar nu am cum funcționează. Mai bine să ofer numai interpretări ocazionale şi, eventual, să încerc să fac ordine în debandada asta de aici. Arăt spre birou, spre rafturi, spre practic fiecare bucățică de loc îngropat sub mormane de hârtii şi gunoaie.

- Speram să spui asta. Râde. A, şi ca să ştii, programul meu se încheie în clipa în care intri pe uşă. Am plecat la surf, dacă mă caută cineva. Se ridică şi se îndreaptă înspre placa de surf sprijinită de peretele cel mai îndepărtat. Nu mă aştept să pui totul în ordine, dezastrul este mult prea mare. Dar dacă poți să pui lucrurile măcar cât de cât la locul lor, atunci... Dă din cap cu ochii la mine. Nu ştiu, o să primeşti o steluță din aur.

- Aş prefera o plăcuță, zic eu, prefăcându-mă că vorbesc serios. Ceva drăguț, să-l pot agăța pe perete. Sau chiar o statuetă. Sau un trofeu, da, un trofeu ar fi perfect.

- Ce zici de propriul tău loc de parcare în spate? Cred că asta aş putea să fac.

- Crede-mă, ai făcut asta deja, râd eu.

- Da, dar ăsta va avea numele tău inscripționat. Rezervat numai pentru tine. Nu va avea voie nimeni altcineva să parcheze acolo, nici măcar în orele în care eşti liberă. Voi afişa o pancartă uriaşă pe care va scrie: *ATENȚIE! REZERVAT EXCLUSIV PENTRU AVALON. CEILALȚI VOR FI TRACTAȚI PE CHELTUIALA LOR!*

- Ai face tu asta? Pe bune? Râd, iar ochii noştri se întâlnesc.

Îşi ia placa, degetele apucă de margine, în timp ce o aşează sub braț.

- Tu fă curat aici iar răsplata ta va fi nelimitată. Astăzi, Angajatul Lunii, mâine... Ridică din umeri, dându-şi dread-urile de pe faţă şi arătându-şi chipul incredibil de drăgălaş.

Privirile noastre se întâlnesc şi ştiu că m-a prins din nou – că m-a prins uitându-mă¸ minunându-mă, gândindu-mă că e drăguț. Aşa că mă uit repede în altă parte, mă scarpin pe mână, mă joc cu mâneca, orice să pot trece de la momentul acesta la unul mai puțin jenant.

- Vezi că e o cameră de monitorizare aici, în colț. Arată cu un gest peretele cel mai îndepărtat, s-a întors la afaceri. *Aceasta*, împreună cu clopoțelul de la uşă, ar trebui să te avertizeze că a intrat cineva când lucrezi în spate.

- *Aceasta*, clopoțelul de la uşă şi faptul că sunt *medium*, îi răspund eu, încercând să sune vesel, cu toate că vocea îmi tremură puțin, pentru că nu mi-am revenit complet din momentul penibil de mai devreme.

- Tot aşa cum ți-ai folosit puterile când am dat peste tine? mă întreabă, cu un zâmbet larg, deşi privirea e ezitantă.

- Aia a fost altceva, ridic eu din umeri. E clar că ştii cum să-ți protejezi energia. Cei mai mulți nu ştiu.

- Iar *tu* ştii să-ți protejezi aura. Îmi aruncă o privire scurtă, cu capul într-o parte, cu şuvițele acelea aurii căzându-i până la jumătatea brațului. Se concentrează în partea mea dreaptă. Dar ajungem noi şi acolo mai încolo.

Înghit cu dificultate, prefăcându-mă că nu observ că aura lui galbenă, strălucitoare, a căpătat nuanțe de roz pe margini.

- Oricum, tot ce e aici se cam explică de la sine. Dosarele trebuie aranjate în ordine alfabetică, iar dac-ai putea să le catologhezi după subiect, ar fi bestial. A, şi nu te deranja să pui etichete pe cristale sau ierburi dacă nu le cunoşti bine, m-aş supăra dacă s-ar amesteca. Deşi, dacă le cunoşti... Surâde şi ridică din sprânceană în aşa fel că mă apuc din nou să mă scarpin pe braț.

Arunc o privire la grămezile strălucitoare de cristale – recunosc o parte din elixirurile pe care le-am preparat şi din amuleta pe care o am la gât, dar majoritatea sunt atât de străine că nu mi se par cunoscute nici măcar vag.

- Ai vreo carte, ceva? îl întreb, sperând că are, pentru că mi-aş dori să aflu mai multe despre capacitățile lor extraordinare. Ştii tu ca să.... *pot să găsesc o cale să fac dragoste cu iubitul meu cel superb într-o bună zi -* ca să pot să le etichetez corect şi... de-astea. Dau din cap, sperând să îi par o muncitoare devotată şi nu o pierde-vară cu motive personale, cum sunt în realitate. Îl văd că lasă jos placa, se

duce la birou, scotoceşte printr-un teanc de cărți şi scoate la iveală o cărțulie mică, groasă şi zdrențuită. O întoarce, citeşte pe spate şi îmi spune:

- Asta le are pe toate. Dacă un cristal nu apare în cartea asta, atunci nu există. E plină de fotografii, ca să le poți identifica. În orice caz, ar trebui să-ți fie de ajutor, adaugă el şi mi-o aruncă.

O prind în palme, paginile vibrează de viață, în timp ce conținutul ei trece prin mine. Întreaga carte e acum imprimată în mintea mea, aşa că zâmbesc şi îi spun:

- Crede-mă, mi-a fost deja de ajutor.

douăzeci şi unu

Mă uit la camera de supraveghere să mă asigur că Jude a plecat, apoi iau loc pe scaunul din spatele biroului şi privesc grămada de cristale. Ştiu că numai cartea nu este suficientă – trebuie să le țin în mână ca să le pot înțelege. Dar cum întind mâna după o rocă mare şi roşie, cu filon galben, genunchiul meu se izbeşte de marginea biroului şi corpul începe să mi se încălzească şi să mă furnice, un semn clar că există ceva ce ar trebui să-mi rețină atenția.

Împing scanul şi mă aplec în față, mă uit pe sub birou şi observ că senzația se amplifică pe măsură ce cobor. Urmându-mi instinctele, alunec în cele din urmă de pe scaun şi, căzută la podea, bâjbâi după sursă, vârfurile degetelor mele înfierbântându-se până la limita suportabilului în clipa în care ating sertarul din stânga jos.

Mă ridic din nou în picioare, trag cu coada ochiului la încuietoarea de aramă – genul de inhibator menit să-i facă pe oamenii cinstiți să rămână cinstiți şi să-i descumpănească pe aceia care nu ştiu să manevreze energia aşa cum o fac eu – închid ochii şi deschid cu uşurință sertarul, ca să găsesc înăuntru numai un teanc de dosare, un calculator străvechi şi un teanc de chitanțe vechi şi îngălbenite. Tocmai când mă pregăteam să-l închid, simt că fundul este fals.

Scot afară hârtiile şi le arunc deoparte înainte de a ridica trapa, care-mi oferă privirii un tom vechi, zdrențuit, legat în piele, cu paginile încrețite şi fragile, ca un pergament antic şi cu cuvintele *Cartea umbrelor* inscripționate pe copertă. Îl aşez pe birou în fața mea, apoi stau acolo şi mă uit la el. Mă întreb de ce s-ar complica cineva atât de mult să țină cartea aceasta ascunsă – *şi de cine*?

Oare Lina o ascunde de Jude?

Sau invers?

Şi pentru că nu există decât o modalitate să aflu, închid ochii şi îmi apăs palma pe copertă, având de gând să o citesc în felul meu obişnuit, dar sunt plesnită de un val de energie atât de intens, de puternic, de haotic, o plesnitură de îmi pocnesc oasele.

Sunt azvârlită în spate, scaunul se izbeşte de perete cu atâta forță că lasă un semn destul de mare. Rămăşițe pâlpâinde ale unor imagini oarecare încă vibrează în fața mea. Acum ştiu perfect de ce stă ascunsă – este o carte de magie şi vrăjitorie. Divinații şi incantații. Cuprinde puteri atât de mari că ar fi o catastrofă în mâini nepotrivite.

Îmi reglez respirația şi mă uit fix la copertă, liniştindu-mă înainte de a încerca să o răsfoiesc. Degetele îmi zvâcnesc, îi ating numai marginile, în timp ce mă uit la un scris cu caractere italice atât de mici încât sunt practic imposibil de descifrat. Majoritatea paginilor sunt inscripționate cu tot felul de simboluri, care îmi amintesc de jurnalele de alchimist pe care le ținea tatăl lui Damen – scrise codificat cu mare grijă, pentru a proteja secretele dinăuntru.

Răsfoiesc până la mijloc, observând o schiță delicată, detaliată a unui grup de oameni ce dansează sub clar de lună, urmate de alte schițe ale unor oameni asemănători, implicați în ritualuri complicate. Degetele mele stăruie pe hârtia veche şi aspră şi, dintr-odată, ştiu din toată ființa mea că nu e nici o greşeală. Era menit ca eu să găsesc această carte.

Întocmai cum Roman mi-a hipnotizat colegii de clasă şi i-a prins în vraja lui, tot ce am de făcut este să țes incantația potrivită ca să îl fac să-mi dezvăluie informațiile de care am nevoie.

Dau pagina, nerăbdătoare să o găsesc, dar chiar atunci se aude clopoțelul de la intrare. Arunc o privire la camera de supraveghere să mă conving. N-am chef să mă clintesc până când nu voi fi sigură că nu se întorc şi pleacă, că au într-adevăr de gând să stea. Văd o siluetă micuță, subțirică, în alb şi negru care îşi croieşte drum prin încăpere, privind nervoasă peste umăr, ca şi cum s-ar aştepta să fie cineva acolo. Şi tocmai când speram că pleacă, se duce direct la tejghea, îşi aşează brațele pe geam şi aşteaptă răbdătoare.

Minunat. Mă ridic de la birou. *Fix ce-mi lipsea - o clientă.* Strig „pot să vă fiu de folos cu ceva?” înainte de a avea ocazia să dau colțul şi să văd că este Honor.

În clipa în care mă vede, înlemneşte, rămâne cu gura căscată, cu ochii mari, părând aproape ... *îngrozită* ?! Ne uităm una la cealaltă, neştiind cum să depăşim momentul.

- A, ai nevoie de ceva? o întreb cu o voce care mă face să par mai sigură pe mine decât sunt de fapt, cu toate că practic sunt pe teren propriu aici. Îi observ părul lung şi negru, cu mai noile şuvițe arămii sclipind în lumină şi îmi dau seama că nu am mai văzut-o niciodată până acum singură. Nu ne-am confruntat niciodată numai noi două, fără Stacia sau Craig.

Mintea mea fuge înapoi la cartea din spate, cea pe care am lăsat-o pe birou, cea la care trebuie să mă întorc imediat. Sper că orice ar vrea, o să meargă uşor şi repede.

- Poate nu am nimerit bine. Ridică din umeri şi îşi tot răsuceşte un inel de argint pe deget, în vreme ce obrajii i se aprind, într-o nuanță intensă de roz. –Cred că... Înghite cu dificultate şi aruncă priviri pe furiş înspre uşă, mişcându-se stângaci, în timp ce continuă: Cred că am făcut o greşeală, aşa că... mai bine plec.

Mă uit la ea cum se întoarce, aura îi tremură într-o nuanță timidă de gri în timp ce se indreaptă spre uşă. Şi chiar dacă nu vreau, de fapt, s-o fac, chiar dacă în spate mă aşteaptă o carte care îmi poate schimba viața şi îmi poate rezolva problemele, îi spun:

- Nu e nici o greşeală. Se opreşte, cu umerii cocoşați, părând atât de micuță, chiar miniaturală fără sprijinul prietenei ei celei bătăuşe. Vorbesc serios, adaug eu. Ai vrut să vii încoace. Şi, cine ştie, poate chiar pot să îți fiu de ajutor.

Trage adânc aer în piept, făcând o pauză atât de lungă că mă pregătesc să vorbesc din nou când, în sfârşit, spune:

- E tipul ăsta... Trage de tivul pantalonilor scurți în timp ce se uită la mine.

- Jude. Am simțit răspunsul fără să fie nevoie să îi citesc gândurile sau să îi ating pielea, pur şi simplu am ştiut din clipa în care ochii noştri s-au întâlnit.

- Ăă, da, aşa cred.. în fine.. eu. Clatină din cap şi o ia de la capăt. În regulă, mă întrebam dacă e pe aici. Mi-a dat asta. Scoate din portofel o bucățică de hârtie mototolită şi o netezeşte pe geamul tejghelei, îndreptând încrețiturile, cu ochii la mine.

- Nu-i aici, murmur eu, trecând cu ochii peste fluturaşul care prezintă Cursul lui de Dezvoltare Psihică, nivelul 1. N-a pierdut vremea. Vrei să-i laşi un mesaj? Sau să te înscrii? O studiez cu luare-aminte, nu am văzut-o niciodată până acum

atât de timidă şi nesigură – cu învârtitul inelului, cu ochii care privesc în lături, cu genunchii care zvâcnesc – şi toate acestea din pricina mea.

Ridică din umeri şi priveşte în jos, la tejghea, de parcă ar fi fascinată din bijuteriile de acolo.

- Nu, nu-i spune nimic. Mă întorc eu altădată. Respiră adânc şi îşi îndreaptă umerii, încercând să recapete măcar ceva din repulsia care mi-este dedicată numai mie, fără să reuşească, însă.

Şi chiar dacă o parte din mine şi-ar dori să o calmeze, să o liniştească, să o convingă de faptul că nu are de ce să se poarte în felul acesta, nu fac nimic. Mă uit la ea cum pleacă, mă asigur că uşa s-a închis în urma ei şi mă întorc la carte.

douăzeci şi doi

- Şi, cum a fost prima zi de muncă?

Mă las să cad pe canapea, îmi arunc pantofii din picioare şi îmi proptesc picioarele pe măsuța de cafea sculptată, închizând ochii şi oftând dramatic, în timp ce răspund:

- De fapt, mult mai uşor decât ți-ai putea închipui.

Damen râde şi se afundă în canapea lângă mine. Îmi dă la o parte părul de pe față şi îmi spune:

- Atunci ce-i cu oboseala şi cu dramatismul?

Ridic din umeri şi mă afund şi mai adânc în pernele burduşite de pluş, încă ținându-mi ochii închişi când îi răspund:

- Nu ştiu. S-ar putea să aibă legătură cu cartea pe care am găsit-o. Mi-a lăsat o senzație de ... *sfărâmare*. Sau, tot aşa, ar putea să aibă legătură cu vizita supriză...

- Ai citit o carte? Buzele lui alunecă pe toată lungimea gâtului meu, umplându-mi trupul de fierbinţeală şi furnicături. Adică, în modul *tradițional*?

Mă trag mai aproape, îmi arunc picioarele peste el şi mă cuibăresc, dorind să îi *aproape* simt pielea.

- Crede-mă, am vrut să merg pe varianta simplă şi să o *percep* pur şi simplu, dar a fost... nu ştiu cum să spun, a fost cea mai stranie experiență cu putință. Mă uit la el, dorindu-mi ca ochii noştri să se întâlnească, dar ei rămân închişi, în timp ce el îşi îngroapă fața în părul meu. A fost ca şi cum... ca şi cum

cunoaşterea pe care o cuprindea era prea puternică să fie citită astfel, înțelegi? Şi mi-a dat un şoc electric groaznic, mi-a zgâlțâit oasele. Ceea ce m-a făcut şi mai curioasă, aşa că am încercat să o citesc normal. Numai că nu am ajuns prea departe.

- Te-ai dezobişnuit? Surâde, cu buzele lipite de urechea mea.

- Mai degrabă, nu am înțeles. Ridic din umeri. În cea mai mare parte, e codificată. Şi părțile care sunt în engleză, mă rog, e engleza veche, mai degrabă. Ştii, cam cum vorbeai tu. Mă trag în spate şi mă uit la el, zâmbind când îi văd expresia prefăcută de indignare de pe chip. Ca să nu mai zic că textul era tipărit foarte mărunt şi era plin de tot felul de schițe şi simboluri care alcătuiau vrăji şi invocații, chestii de genul ăsta. Ce e? Ce te uiți aşa la mine? Mă opresc, simțind o modificare importantă de energie, în timp ce trupul lui se crispează.

- Cum se numeşte cartea? mă întreabă, cu ochii ațintiți asupra mea.

Mă uit la el pe furiş, zâmbesc larg, încercând să-mi aduc aminte ce stătea scris cu sofisticatele litere de aur.

- Cartea... nu mai ştiu cui. Dau din cap, simțindu-mă mai obosită şi mai terminată decât las să se vadă, mai ales după ce i-am sesizat îngrijorarea de pe față.

- *Umbrelor*. Dă din cap, încruntat. *Cartea umbrelor*, nu-i aşa?

- A, deci o ştii? Mă întorc, poziționându-mi corpul în aşa fel încât să stăm față în față. Privirea lui e fixă, serioasă, ca şi cum ar cumpăni dacă să-mi spună sau nu despre ce este vorba.

- Am auzit de ea. Îmi studiază fața. Numai după reputație. Nu am avut ocazia să o citesc eu însumi. Dar, Ever, dacă este tomul care cred eu că este. – Clatină din cap, tulburarea îi întunecă fața. Ei bine, conține nişte elemente foarte puternice de magie, magie care trebuie folosită cu cea mai mare atenție. Magie care cu siguranță nu e de joacă, mă înțelegi?

- Deci înțeleg că vrei să-mi spui că funcționează, zâmbesc eu, sperând că voi destinde atmosfera, dar ştiind că nu am reuşit din clipa în care văd că nu îmi întoarce zâmbetul.

- Nu este ca magia pe care o folosim noi. S-ar putea să pară asemănătoare la început, şi cred că, în esență, e alcătuită cam din aceleaşi lucruri. Dar atunci când *noi* evocăm energia universului pentru a materializa diverse lucruri, noi invocăm lumina cea mai pură şi mai strălucitoare, fără vreo zare de întuneric. Şi chiar dacă majoritatea experților în magie şi a vrăjitoarelor sunt buni, *uneori,*

atunci când oamenii se implică în vrăjitorie, o fac mai mult decât ar fi cazul şi ajung să apuce pe o cale mult mai întunecată şi invocă forțe malefice să le rezolve treburile.

Rămân cu gura căscată, este pentru prima oară când îl aud recunoscând existența unor forțe ale întunericului.

- Tot ceea ce facem noi se bazează pe existența binelui suprem sau pe binele nostru propriu. Nu facem niciodată nimic ca să rănim.

- N-aş spune chiar *niciodată*, murmur eu, amintindu-mi de momentele în care am bătut-o pe Stacia cu propriile-i arme... sau, cel puțin, am încercat.

- Nu mă refer la ciorăvăielile mărunte de curtea şcolii. Îmi alungă aceste gânduri. Ceea ce voiam să spun este că noi manipulăm *materia*, nu *oamenii.* Dar să apelezi la vrăji ca să obții ceea ce îți doreşti. Clatină din cap. Asta e cu totul altă mâncare de peşte. Întreabă-le pe Romy şi Rayne.

Mă uit nedumerită la el.

- Ele sunt vrăjitoare, ştii prea bine. Vrăjitoare bune, desigur, cărora li s-a explicat foarte bine – deşi, din nefericire, procesul lor de învățare a fost întrerupt brusc. Dar uită-te, de exemplu, la Roman, reprezintă exemplul perfect de ceea ce se poate întâmpla atunci când ego-ul, lăcomia şi setea nestinsă de putere şi răzbunare îl călăuzesc înspre partea întunecată. Hipnoza folosită de curând reprezintă un prim exemplu. – Se uită la mine, clătinând din cap. – Spune-mi, te rog, că nu ai găsit cartea aceasta pe un raft, de unde o poate lua oricine.

Îmi încrucişez picioarele şi dau din cap că nu, urmărind cu degetul cusătura cămăşii lui.

- Nu, nu e nimic de genul acesta, îi răspund. Cartea este *veche*. Adică, vreau să spun *extrem de veche.* Ştii tu, fragilă şi antică, ar trebui să stea într-un muzeu, mai degrabă. Crede-mă, cel care o are nu a dorit să ştie nimeni de ea, s-a chinuit o grămadă să o ascundă. Dar ştii că eu nu pot fi oprită. Surâd, sperând că va surâde şi el, dar privirea lui rămâne la fel, nişte ochi îngrijorați uitându-se fix într-ai mei.

- Cine crezi că o foloseşte? Lina sau Jude? mă întreabă, folosindu-le numele atât de lejer încât s-ar putea crede că sunt prieteni de-ai lui.

- Contează? Ridic din umeri.

Mă studiază un pic mai mult decât ar trebui, apoi îşi fereşte privirea. Mintea i se duce intr-un loc de demult, unde eu nu am fost niciodată.

- Deci, asta e, nu? O scurtă întâlnire cu *Cartea Umbrelor* şi eşti complet istovită? mă întreabă, întorcându-se spre mine.

- *Istovită*? Ridic din sprânceană şi clatin din cap. Cuvintele ciudate pe care le alege nu încetează să mă amuze.

- Prea învechit? Buzele i se curbează într-un rânjet.

- Un pic, aprob eu, râzând împreună cu el.

- N-ar trebui să râzi de cei mai în vârstă. E cam nepoliticos, nu crezi? Mă bate jucăuş sub bărbie.

- Destul de, încuviințez eu, liniştită de senzația degetelor lui care rătăcesc pe obrajii mei, în jos pe gât, până la sâni.

Ne odihnim capetele pe perne şi ne uităm unul la altul, în vreme ce mâinile lui se mişcă vioi, cu iscusință, croindu-şi drum prin hainele mele: amândoi ne-am dori să mergem mai departe, dar suntem hotărâți să ne mulțumim cu atât.

- Şi, altceva s-a mai întâmplat la serviciu? şopteşte el, apăsându-şi buzele pe pielea mea, cu vălul mereu plutind între noi.

- Am ordonat, catalogat, aranjat câteva chestii... a, şi apoi a venit Honor.

Se trage înapoi, cu trăsăturile schimbate ca pentru privirea de *ți-am spus eu!*

- Calmează-te, nu venise să i se facă vreo interpretare. Cel puțin nu mi s-a părut.

- Ce voia?

- Pe Jude, bănuiesc. Îmi înalț umerii, cu degetele înaintând treptat pe sub tivul tricoului lui, simțindu-i finețea pielii şi dorind să mă pot strecura acolo cu totul. Totuşi, a fost ciudat să o văd singură. Ştii ce vreau să zic, fără Stacia sau Craig. Parcă era cu totul altă persoană – complet timidă şi stângace, transformată radical.

- Crezi că îi place de Jude? Degetele lui urmează linia claviculei mele, atingerea lui este atât de caldă, de perfectă, uşor umbrită de văl.

Ridic din umeri, îngropându-mi fața în anchiorul tricoului lui şi inhalându-i parfumul călduț de mosc. Sunt hotărâtă să mă prefac că nu am observat cum mi-a tresărit stomacul la vorbele lui. Habar nu am ce înseamnă asta sau dacă ar trebui să mă intereseze dacă lui Honor îi place sau nu de Jude, dar, oricum, prefer să dau totul deoparte.

- De ce? Crezi că ar fi bine să-l avertizez? Ştii tu, să-i spun cum este ea cu adevărat? Buzele mele se împing în golul de la baza gâtului lui, exact lângă şnurul de care este agățată amuleta lui.

Se răsuceşte şi îşi aranjează picioarele, dându-se înapoi, apoi îmi spune:

- Dacă este atât de dăruit pe cât susţii tu, ar trebui să fie în stare să îi citească energia şi să-şi dea singur seama. Se uită la mine, are o voce calmă, studiată, controlată, într-un fel cu care nu sunt obişnuită. În plus, chiar ştim noi cum este ea *cu adevărat*? Din ce mi-ai descris tu, noi o cunoaştem numai sub influenţa Staciei. Poate că singură e chiar drăguţă.

Îi arunc o privire, străduindu-mă să-mi imaginez o versiune mai drăguţă a lui Honor, dar nu reuşesc.

- Totuşi, insist eu, Jude are obiceiul să se îndrăgostească de cine nu trebuie şi – mă opresc, simţindu-i privirea şi dându-mi seama că lucrurile au luat cu siguranţă o turnură greşită, cu toate că nu îmi dau seama de ce. Auzi, ştii ceva? N-are importanţă. E stupid şi plictisitor şi nu merită să ne pierdem timpul. Hai să schimbăm subiectul, bine? Mă aplec spre el cu buzele întinse spre marginea obrazului lui, aşteptându-mă la înţepături în zona aceea. Hai să vorbim despre ceva care nu are legătură cu locul meu de muncă sau cu gemenele sau cu maşina ta nouă şi urâtă. – Sper că s-a amuzat şi că nu s-a simţit jignit. Ceva care să nu mă facă să mă simt atât de *bătrână şi plicticoasă.*

- Vrei să spui că te-ai plictisit? Se uită la mine cu ochi mari, înspăimântaţi.

Îmi înalţ umerii şi îmi muşc buzele, dorind să pot spune altceva, dar nu vreau să-l mint.

- Puţin. Dau din cap. Adică, îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar toată giugiuleala asta pe canapea când copiii dorm sus... Clatin din cap. Una e când eşti babysitter, dar e un pic aiurea când copiii sunt, practic, *ai tăi*. Vreau să spun, îmi dau seama că încă ne acomodăm şi aşa mai departe, dar.. ei bine, ceea ce încerc să spun este că începe să pară rutină. Mă uit la el cu buzele strânse, nesigură de cum o să reacţioneze.

- Dar ştii cum se scapă de rutină, nu-i aşa? Sare în picioare atât de repede că nu văd decât o volbură strălucitoare, dar întunecată.

Clatin din cap, îi recunosc privirea pe care o avea când ne-am cunoscut. Pe vremea când lucrurile erau amuzante, captivante şi cât se poate de imprevizibile.

- Singura scăpare este să te detaşezi, râde el, mă ia de mână şi mă conduce.

douăzeci şi trei

Îl urmez în bucătărie şi apoi afară, prin garaj, curioasă unde vrea să mă ducă, de vreme ce o preafrumoasă excursie pe Tărâmul Verii puteam face şi direct de pe canapea.

- Şi gemenele? şoptesc eu. Dacă se trezesc şi nu ne găsesc?

Damen ridică din umeri, mă conduce la maşină şi îmi spune, privind peste umăr:

- Nu-ți face griji, dorm duse, în plus, cred că vom mai dormi încă o vreme.

- Şi ai ceva de-a face cu asta? îl întreb, aducându-mi aminte de faza când a adormit tot liceul, inclusiv pe profesori şi personalul administrativ – şi încă nu ştiu exact cum a făcut.

Râde şi îmi deschide portiera, îndemnându-mă să urc. Dar dau din cap că nu şi rămân fermă pe pozitii. Sub nici o formă nu am de gând să merg cu maşina aceea de familie – întruchiparea perfectă a rutinei prin care trecem.

Se uită o clipă la mine, apoi clatină din cap şi închide ochii, unindu-şi sprâncenele, în timp ce materializează un Lamborghini roşu-aprins în loc. Exact ca acela pe care îl condusesem cu o zi înainte.

Dar eu continui să dau din cap că nu, pentru că nu am nevoie de o marcă nouă, când cea veche este foarte bună. Aşa că închid ochii şi fac maşina să dispară, înlocuind-o cu o copie perfectă a BMW-ului negru strălucitor pe care îl conducea el înainte.

- Unu la zero. Dă din cap şi îmi face semn să urc, rânjind răutăcios.

Apoi, tot ce ştiu este că gonim pe alee şi în stradă, încetinind numai cât este necesar să se deschidă poarta, înainte de a apuca pe autostradă într-un vârtej nedesluşit de viteză.

Mă uit la el, încercând să-i pătrund în minte şi să *văd* unde mergem, dar el se mulțumeşte să râdă, ridicându-şi intenționat scutul de protecție. E decis să mă suprindă.

Merge în salturi pe autostradă, apoi porneşte sistemul audio, râzând suprins când aude că începe Beatles. „*The White Album*”? Se uită la mine în timp ce conduce cu o viteză aproape de record.

- Orice e necesar să te întorci la maşina aceasta. Surâd, am auzit (de mai multe ori) povestea timpului petrecut în India ca să învețe meditația

transcendentală împreună cu ei, exact pe vremea când John şi Paul[2] scriau aceste cântece. De fapt, dacă am materializat corect, sistemul acesta nu va reda altceva în afară de Beatles de acum încolo.

- Şi cum am să mă adaptez la secolul XXI dacă mă ții ancorat în trecut? – Râde.

- Pe undeva, speram că nu o să te adaptezi, murmur, privind pe geam la o negură de întuneric şi lumină. Schimbarea e supraapreciată, sau, cel puțin, schimbările de dată recentă sunt astfel. Deci, ce părere ai? Merită păstrată? Putem să surghiunim mama-mobilul cel mare şi urât?

Mă întorc spre el şi îl privesc ieşind de pe autostradă şi luând câteva curbe înainte a apuca în sus pe un deal foarte abrupt. Se opreşte în fața unei sculpturi aflate în dreptul unei clădiri uriaşe din calcar.

- Ce este asta? Mă uit pe furiş, îmi dau seama că suntem undeva în Los Angeles după cum arată şi se simte oraşul, dar nu sunt sigură unde, mai exact.

- Muzeul Getty. Zâmbeşte, trage frâna şi sare afară din maşină să-mi deschidă portiera. Ai fost vreodată?

Dau din cap că nu şi îi evit privirea. Un muzeu de artă e cam ultimul loc la care mă aşteptam şi în care voiam să ajung.

- Dar... nu e închis? Mă uit în jur, simțind că suntem complet singuri acolo, cu excepția paznicilor înarmați, care sunt probabil la post înăuntru.

- Închis? Se uită la mine şi clatină din cap. Chiar crezi că aş lăsa ceva atât de lumesc să ne stea în cale? Îşi strecoară brațul în jurul meu şi mă conduce pe treptele de piatră, cu buzele la urechea mea, şoptindu-mi: Ştiu că muzeul n-ar fi fost prima ta opțiune dar, crede-mă, am de gând să-mi dovedesc un punct de vedere foarte viabil. Unul care, din ce spui tu, trebuie în mod evident demonstrat.

- Ce anume? Că te pricepi mai bine decât mine la artă?

Se opreşte în loc şi figura îi redevine serioasă. Spune:

- Am să-ți dovedesc că lumea chiar este toată a noastră. Terenul nostru de joacă. Ce vrem noi să fie. Nu-i cazul să te simți plictisită sau să intri în rutină, o dată ce înțelegi că nu se aplică regulile normale - cel puțin nu în cazul nostru. Noi putem face ce vrem, Ever, absolut orice vrem. Închis, deschis, încuiat, descuiat, bine ați venit, mai bine n-ați fi venit – nimic din toate acestea nu contează, noi facem *ce* vrem, *când* vrem. Nimeni şi nimic n-ar putea să ne oprească.

---

[2] John Lennon şi Paul McCartney. (n.tr.)

Nu este sută la sută adevărat, mă gândesc eu, reflectând chiar la lucrul pe care nu am reuşit să-l facem de patru sute de ani încoace, care, bineînțeles, este şi singurul lucru pe care vreau să îl facem.

Dar el zâmbeşte şi mă sărută pe frunte, înainte de a mă apuca de mână, să mă conducă înăuntru, spunând:

- În plus, este o expoziție aici pe care ardeam de nerăbdare să o văd şi, de vreme ce nu este aglomerat, n-o să dureze mult. Şi îți promit că după aceea mergem unde vrei tu.

Mă la uşile impunătoare încuiate şi blindate cu alarmele cele mai sofisticate, care probabil că sunt conectate la alte alarme şi mai sofisticate, care cu siguranță sunt conectate la nişte paznici dotați cu mitraliere la fel de sofisticate, cu degete care abia se stăpânesc să nu apese pe trăgaci. La naiba, probabil că este şi o cameră ascunsă fixată drept pe noi şi un paznic *nu* foarte amuzat undeva înăuntru, gata să apese butonul de panică de sub biroul lui.

- Serios vrei să încerci să intri prin efracție? Înghit în sec, cu palmele ude, cu inima bătând să-mi sară din piept, încă sperând că glumeşte, deşi e destul de clar că nu.

- Nu, şopteşte el închizând ochii şi îndemnându-mă să îi închid şi eu pe ai mei. Nu vreau să *încerc*, vreau să *reuşesc*. Şi, dacă nu te superi, poți mă ajuți foarte mult dacă închizi ochii şi faci ce îți spun eu. Se apleacă mai aproape, cu buzele lipite de urechea mea şi adaugă: Şi îți promit că nimeni nu va fi prins, rănit sau băgat la închisoare. Serios. Pe cuvântul meu.

Mă uit la el şi mă îmbărbătez spunându-mi că o persoană în vârstă de şase sute de ani a trecut prin destule necazuri. Apoi trag adânc aer în piept şi mă apuc de treabă. Copiez seria de paşi imaginată de el, până când uşa se deschide deodată, senzorii se opresc şi toți paznicii cad într-un somn lung şi adânc. Sper, cel puțin, că va fi lung şi adânc. Aşa ar fi ideal.

- Eşti gata? Se uită la mine cu buzele strâmbate într-un rânjet.

Ezit, mâinile îmi tremură, ochii îmi rătăcesc, gândindu-mă că rutina noastră începe să arate destul de bine. Apoi înghit greu şi păşesc înăuntru. Dau puțin înapoi când tălpile mele de cauciuc ating piatra lustruită de pe podea, generând cel mai strident şi ascuțit sunet.

- Aşadar, ce părere ai? mă întreabă el cu o figură nerăbdătoare, entuziastă, sperând că mă simt la fel de bine ca şi el. Mi-a trecut prin cap să te duc pe Tărâmul

Verii, dar apoi m-am gândit că te aştepți ca eu să fac exact acest lucru. Aşa că m-am hotărât să-ți arăt în schimb magia de aici, de pe pământ.

Încuviințez, încă total lipsită de entuziasm, dar mă străduiesc să nu las să se vadă. Cuprind cu privirea sala imensă, cu tavanele ei infinit de înalte, cu ferestre din sticlă şi o sumedenie de coridoare şi holuri care, probabil, o fac să pară foarte primitoare şi strălucitoare pe timp de zi, dar destul de înspăimântătoare noaptea.

- Locul ăsta este enorm. Ai mai fost aici?

Dă din cap afirmativ şi se îndreaptă către punctul de informații circular din mijloc.

- O dată, chiar înainte de deschiderea oficială. Şi cu toate că ştiu că sunt multe opere importante de văzut, este o expoziție anume care mă interesează în mod special.

Şterpeleşte un ghid pentru vizitatori de pe stand, apăsând cu palma pe el, până când destinația vizată îi apare în minte. Apoi îi dă drumul la loc în cutiuța lui, mă conduce printr-un şir nesfârşit de holuri şi în sus pe nişte scări. Calea noastră este luminată numai de câteva luminițe de securitate şi de strălucirea lunii prin ferestre.

- Asta e? îl întreb, văzând că se opreşte în fața unui tablou plin de lumină intitulat *Madona pe tron, cu Sfântul Matei*. Trupul i-a înțepenit de evlavie, iar expresia i s-a preschimbat într-una binecuvântată.

Încuviințează cu un gest, incapabil să vorbească, în timp ce observă fiecare detaliu. Încearcă să-şi revină, apoi se întoarce spre mine.

- Am călatorit mult. Am trăit în atât multe locuri. Dar când am părăsit Italia, acum patru veacuri, mi-am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Renaşterea se terminase şi viața mea – ei bine – eram mai mult decât gata să merg mai departe. Dar apoi am auzit de această nouă şcoală de pictură, familia Caracci din Bologna, care şi-au învățat meşteşugul de la marii maeştri, inclusiv de la bunul meu prieten, Rafael. Ei au lansat un stil nou de pictură, influențând generații întregi de artişti plastici. Face un pas înspre tabloul din fața noastră, cu o față plină de încântare şi clatină uşor din cap. Uită-te câtă finețe, ce textură. Intensitatea culorilor şi luminozitatea. Este pur şi simplu – clatină din cap – pur şi simplu genial, spune cu o voce care vibrează de respect.

Mă uit de la el la tablou, dorindu-mi să îl văd aşa cum îl vede el. Nu ca pe o pictură veche, neprețuită, extrem de apreciată care atârnă în fața mea, dar ca pe ideea de frumusețe pură, întruchiparea gloriei, un fel de minune.

Mă conduce la următorul, stăm mână în mână în timp ce ne minunăm în fața unui tablou ce-l înfățişează pe Sfântul Sebastian, cu bietul lui trup palid străpuns de săgeți – toate părând atât de reale încât mă înfior.

Şi în clipa aceea îmi dau seama. Pentru prima oară pot să văd şi eu ceea ce vede Damen. Înțeleg, în cele din urmă, că adevărata călătorie în lumea artelor este o experiență privată şi nu doar să o păstrezi sau să o interpretezi, dar şi să o *împărtăşeşti* pentru totdeauna.

- Cred că te simți atât de... Clatin din cap şi strâng din buze, căutând cuvântul potrivit. Nu ştiu – atât de *atotputernic*, cred. Să fii în stare să creezi ceva atât de minunat. Mă uit la el, ştiind că poate crea cu uşurință o operă de artă la fel de frumoasă şi plină de semnificații ca acestea expuse aici.

Dar el se mulțumeşte să ridice din umeri, trecând la următoarea, în timp ce comentează:

- Dacă nu punem la socoteală orele de desen de la şcoală, n-am mai pictat de ani de zile. Cred că sunt mai mult un entuziast al artei decât un creator.

- Dar de ce? De ce ai întoarce spatele unui asemenea talent? Adică, este talent, nu-i aşa? Nu se pune problema să fie o calitate intrinsecă oricărui nemuritor, doar ai văzut ce iese dacă încerc *eu* să pictez.

Surâde şi mă duce în partea opusă a sălii, unde se opreşte în fața unei alte transpuneri artistice magnifice, care se numeşte *Joseph şi soția lui Potifar*. Privirea lui scrutează fiecare centimetru de pânză, în timp ce-mi spune:

- Sincer? *Atotputernic* nu descrie nici pe departe felul în care mă simt atunci când țin pensula în mână, când am în fața mea pânza goală şi o paletă de culori alături. De şase sute de ani sunt invincibil, moştenitorul elixirului pe care îl caută întreaga omenire. Clatină din cap. Şi totuşi, nimic nu poate rivaliza cu impulsul incredibil pe care mi-l oferă actul creației. Actul de a făuri ceva ce ştii că e menit să dăinuiască peste timp. Se întoarce cu mine şi îmi cuprinde obrajii cu palmele. Cel puțin, asta credeam până să ajung să te întâlnesc pe tine. Pentru că atunci când te-am văzut întâia oară – Clatină din cap, privindu-mă drept în ochi. – Nimic nu se poate compara cu acea primă străfulgerare a dragostei noastre.

- Nu ai renunțat la pictură pentru mine, *nu-i aşa?* Îmi țin răsuflarea, sperând că nu am fost cauza morții lui ca artist.

Dă din cap că nu şi se întoarce din nou către tabloul din fața lui, în timp ce gândurile îi zboară departe.

- N-a avut nimic de-a face cu tine. Doar că, ei bine, la un moment dat, m-a izbit realitatea situației mele.

Îi arunc o privire, nu înțeleg nici ce înseamnă toate acestea, nici la ce ar putea să facă aluzie.

- O realitate crudă, pe care, poate, ar fi trebuit să ți-o împărtăşesc mai demult. – Oftează, uitându-se la mine.

Mă uit la el, stomacul îmi freamătă de îngrijorare, nici măcar nu sunt sigură că vreau să aud răspunsul la întrebarea „ce vrei să spui?”, simțind din privirea din ochii lui cât de dramatică îi e lupta.

- Realitatea de a trăi pe vecie, îmi răspunde, cu ochii mari, negri şi trişti ațintiți asupra mea. O realitate care pare incredibil de vastă şi de infinită şi de atotputernică, fără limite la orizont – până când îți dai seama de adevărul ce stă ascuns dincolo de ea – adevărul de a-ți vedea toți prietenii ofilindu-se şi murind în timp ce tu rămâi la fel. Numai că eşti silit să priveşti de la distanță, pentru că o dată ce nedreptatea devine evidentă, nu ai ce să faci decât să te muți şi să o iei de la capăt în altă parte. Iar. Şi iar. Clatină din cap. Toate acestea fac imposibile apropieri reale. Şi ironia este că, în ciuda accesului nostru nelimitat la putere şi magie, tentația de a avea un impact puternic sau de a face o schimbare majoră trebuie evitată cu orice preț. Este singura cale să rămânem ascunşi, să ne putem păstra secretul.

- *Pentru că* – intervin, dorind ca el să nu mai fie atât de criptic şi să treacă odată la subiect. Mă enervează atât de tare când începe să vorbească în felul acesta.

- *Pentru că* dacă atragi aşa atenția asupra ta, numele şi chipul tău vor rămâne garantat în istorie, ceea ce trebuie să ne străduim cu toții să evităm. *Pentru că* toată lumea din jurul tău va îmbătrâni şi va muri, Haven, Miles, Sabine şi, da, chiar şi Stacia şi Craig – în timp ce noi doi rămâne neschimbați. Şi, crede-mă, nu durează prea mult până când lumea începe să observe că nu te-ai schimbat deloc din prima zi când v-ați cunoscut. Nu ne putem asuma riscul să fim recunoscuți peste cincizeci de ani de către o Haven în vârstă de aproape şaptezeci de ani. Nu ne putem permite să ne dezvăluim secretul.

Mă apucă de încheietura mâinii şi se uită la mine cu atâta intensitate încât practic *simt* greutatea celor şase sute de ani ai lui. Şi, ca întotdeauna când este atât de tulburat, singura mea dorință este să îi alung această stare.

- Poți măcar să-ți imaginezi că Sabine sau Miles sau Haven ar afla adevărul despre noi? Poți să-ți imaginezi ce vor simți, ce vor spune, ce vor *face*? De asta

sunt atât de periculoşi oamenii ca Roman şi ca Drina – se afişează, ignorând complet ordinea firească a lucrurilor. Nu te amăgi, Ever, ciclul vieții are un motiv. Şi chiar dacă mi-am bătut joc de el în tinerețe, simțindu-mă destul de important pentru că m-am ridicat deasupra lui, n-o mai fac. Pe lângă toate acestea, până la urmă, nu ai cum să i te împotriveşti. Fie că te reîncarnezi, ca prietenii noştri, fie că rămâi mereu la fel, ca noi, karma te va ajunge din urmă. Şi acum, că am trăit experiența Tărâmului Umbrelor, sunt şi mai convins că viața aşa cum a lăsat-o natura este *singura* cale.

- Dar, dacă asta crezi, cum rămâne cu noi? îl intreb, în timp ce un fior îmi trece peste piele, în ciuda căldurii emanate de mâna lui. Adică, dacă vrei să spui clar, ar trebui să stăm potoliți şi să trăim doar pentru noi înşine, în loc să ne folosim puterile extraordinare pentru a face o schimbare reală. Şi în ce fel îți slujeşti karma dacă nu-ți foloseşti darul ca să-i ajuți pe ceilalți? Mai ales dacă o faci la adăpostul anonimatului? – Mă gândesc la Haven şi la speranțele mele să o pot ajuta.

Dar până să apuc să termin, Damen deja clatină din cap, cu ochii țintă la mine şi îmi răspunde:

- Cum rămâne cu noi? Ca şi până acum. Ridică din umeri. Împreună. Pentru eternitate. Atâta timp cât suntem foarte, foarte atenți şi continuăm să purtăm amuletele, vreau să spun. În ceea ce priveşte folosirea puterilor? Ei bine, mă tem că este puțin mai complicat decât să îndreptăm toate relele. Dacă noi judecăm lucrurile ca fiind bune sau rele, karma *nu face asta*. E numai un simplu ce dai, aceea primeşti, un act suprem de echilibru, nici mai mult, nici mai puțin. Şi dacă ți-ai pus în minte să rezolvi orice situație pe care o consideri *tu* ca fiind rea sau dificilă sau neplăcută în orice fel, atunci jefuieşti persoana respectivă de dreptul ei de a o rezolva, de a învăța ceva din situația respectivă sau, chiar, de a se maturiza. Unele lucruri, oricât ar fi de dureroase, se întâmplă cu un *motiv*. Un motiv pe care eu sau tu s-ar putea să nu-l înțelegem la prima vedere, dacă nu cunoaştem întreaga poveste de viață a persoanei respective – tot trecutul acesteia. Şi să te amesteci şi să intervii, indiferent cât de plină de bune-intenții ai fi, ar însemna aproape să le răpeşti călătoria. Un lucru pe care mai bine nu l-ai face.

- Deci ca să înțeleg clar. Iritarea mi se strecoară în voce şi nici măcar nu mă străduiesc să o ascund. Haven vine la mine şi îmi spune *pisica mea este pe moarte.* Şi chiar dacă sunt destul de sigură că pot să rezolv, nu fac nimic, pentru că ar da naştere la prea multe întrebări la care nu pot răspunde şi aş stârni suspiciuni

inoportune. Bine, înțeleg. Nu îmi face plăcere, dar pot să înțeleg. Dar când îmi spune *s-ar putea ca părinții mei să divorțeze, s-ar putea să fiu obligată să mă mut şi mi se pare că întreaga mea lume se prăbuşeşte* – îmi spune toate acestea fără a avea cea mai vagă idee că am toate posibilitățile să o ajut, poate chiar să *anulez* o parte din lucrurile acestea, nu ştiu. Ridic din umeri, deja cuprinsă de frustrare. Oricum, ideea este că prietenei *noastre* i se întâmplă aşa ceva şi tu îmi spui că nu putem să o ajutăm? Pentru că i-am încurca parcursul sau karma sau ce zici tu acolo? Adică, explică-mi şi mie cum îmi slujesc karma dacă îmi țin darurile numai pentru mine.

- Te sfătuiesc să nu te amesteci, spune el, îndepărtându-se de mine şi întorcându-se spre tablou. Părinții lui Haven vor continua să se certe, orice ai face tu şi, chiar dacă în mod miraculos i-ai achita ipoteca, gândindu-te că o salvezi în felul acesta. Se uită fix la mine peste umăr, simțind că exact asta aveam de gând să fac – ei bine, probabil că tot vor ajunge să o vândă în cele din urmă, ca să-şi împartă profitul şi tot s-ar muta. Oftează, vocea i se înmoaie. Se uită la mine şi mai spune: Îmi pare rău, Ever, nu vreau să par un boşorog blazat, dar poate că exact asta sunt. Am văzut prea multe şi am făcut prea multe greşeli – n-ai idee cât de mult mi-a luat să învăț toate acestea. Dar fiecare lucru la timpul lui, cum se spune. Iar dacă timpul nostru este etern, nu ne putem divulga secretul.

- Şi totuşi, câți pictori vestiți ți-au făcut portretul? Câte cadouri ai primit de la Maria Antoaneta? Clatin din cap. Sunt convinsă că portretele acelea au dăinuit peste timp. Sunt sigură că cineva a ținut un jurnal şi ți-a scris numele în el. Şi cum rămâne cu zilele tale ca manechin la New York? De asta ce mai zici?

- Nu neg nimic. Ridică din umeri. Eram înfumurat, plin de mine, un narcisist ca la carte – şi mamă, ce m-am mai distrat! Râde, figura i se preschimbă în aceea pe care o ştiu şi o iubesc, Damen cel sexy, Damen cel amuzant, atât de diferit de cel ce se stăpâneşte atât. Dar trebuie să înțelegi că toate portretele au fost angajamente particulare şi chiar şi atunci ştiam că nu trebuie expuse în public. Legat de modelling, au fost numai câteva fotografii pentru o campanie publicitară pe termen scurt şi mi-am dat demisia în ziua următoare.

- Şi de ce ai renunțat la pictură? Vreau să spun că mi se pare o modalitate extraordinară de a marca o viață nenatural de lungă. Începe să mi se învârtă capul de la toate acestea.

Clatină din cap.

- Problema a fost că operele mele deveniseră mult prea cunoscute. Eram înflăcărat, crede-mă, eram înflăcărat de înflăcărarea mea. Râde şi dă din cap. Pictam ca un nebun, complet obsedat, fără să mă intereseze nimic altceva. Am adunat o colecție impresionantă, care a atras prea tare atenția asupra mea înainte de a-mi da seama de riscuri şi atunci...

Mă uit la el şi mi se rupe inima când *văd* imaginea derulându-se în mintea lui.

- Şi atunci a avut loc un incendiu, şoptesc eu, *vizualizând* flăcările portocalii violente înălțându-se la cerul întunecat.

- Totul a fost distrus, încuviințează el. Inclusiv eu, cel puțin pentru ochii lumii.

Îmi trag răsuflarea cu ochii la el, neştiind ce să spun.

- Şi înainte ca ei să reuşească să stingă focul, am plecat. Am călătorit prin întreaga Europă, fugind din loc în loc ca un nomad, ca un țigan, un vagabond, schimbându-mi până şi numele de câteva ori, până când a trecut suficient timp şi oamenii începuseră să uite. Până la urmă, m-am stabilit la Paris, unde, după cum bine ştii, ne-am întâlnit întâia oară şi... în fine, restul îl ştii. Dar, Ever – se uită în ochii mei, dorindu-şi să nu fie silit să o spună, dar ştiind că este necesar să o exprime, cu toate că eu ştiu deja ce urmează. Toate acestea vor să spună că, la un moment dat, nu după multă vreme, noi doi va trebui să ne mutăm.

Şi în clipa în care rosteşte acest lucru, nu-mi vine să cred că nici nu m-am gândit până acum la asta. Vreau să spun că este atât de evident, sare în ochi. Şi totuşi, cumva, am fost în stare să ignor, să mă uit în altă parte, prefăcându-mă că pentru mine va fi altfel. Ceea ce demonstrează ce poate face negarea.

- Probabil că nu vei mai înainta foarte mult în vârstă, continuă el, mângâindu-mă pe obraz. Şi, crede-mă, nu va dura prea mult până când prietenii noştri vor începe să-şi dea seama.

- Hai te rog, surâd eu, disperată să adaug puțină veselie spațiului acestuia greu şi întunecat. Îmi permiți să-ți reamintesc că locuim în Orange County? Un loc unde chirurgia plastică este, practic, lege. Nimeni nu îmbătrâneşte aici. Serios! Nimeni. La naiba, o putem duce aşa sute de ani. Râd, dar când mă uit la Damen observ cum privirea lui este ațintită drept în ochii mei, e clar că gravitatea situației bate glumița mea.

Mă îndrept înspre băncuța din mijlocul sălii şi mă trântesc pe ea, în timp ce îmi îngrop fața în palme.

- Ce-am să-i spun Sabinei? şoptesc, în timp ce Damen se aşează lângă mine, strecurându-şi un braț în jurul meu, ca să-mi aline temerile. Adică, nu pot să-mi înscenez moartea. Investigațiile la locul crimei sunt ceva mai evoluate decât erau pe vremea ta.

- O să ne ocupăm de asta când va fi momentul, îmi spune el. Îmi pare rau, trebuia să-ți fi spus dinainte.

Dar când mă uit în ochii lui, îmi dau seama că nu ar fi contat. Nu ar fi schimbat câtuşi de puțin lucrurile. Îmi amintesc ziua în care el a venit prima oară cu ideea nemuririi mele, cu câtă grijă mi-a explicat că nu voi putea niciodată să trec podul, că nu voi putea fi niciodată alături de familia mea. Dar am mers mai departe oricum. Am dat deoparte gândul. Mi-am imaginat că voi găsi o portiță de scăpare, că voi găsi o cale să rezolv – gata să mă las convinsă de absolut orice, atâta timp cât asta însemna să fiu cu el pentru eternitate. Şi nu s-a schimbat nimic.

Şi chiar dacă nu am nici cea mai vagă idee ce o sa-i spun Sabinei sau cum o să încerc măcar să explic de ce am renunțat deodată la prietenii noştri, până la urma, tot ceea ce îmi doresc este să fiu cu *el*. Numai în felul acesta viața mea e completă.

- O să avem o viață frumoasă, Ever, îți promit. Nu-ți va lipsi nimic şi nu te vei mai plictisi niciodată. Nu după ce îți vei da seama ce posibilități fantastice există. Cu toate că, în afară de noi doi, toate legăturile externe vor avea viață scurtă. Nu avem cum să evităm asta, nu există nici o *portiță de scăpare*, cum te gândeşti tu. Este necesitate, pur şi simplu.

Trag adânc aer în piept şi încuviințez, amintindu-mi cum ne-am întâlnit întâia oară şi cum mi-a spus ceva de genul că nu se pricepe să-şi ia rămas-bun. Dar el zâmbeşte şi răspunde gândurilor mele:

- Ştiu, crezi că ție îți va fi mai uşor, nu? Nu e uşor niciodată. De regulă, mi se pare mai simplu să dispar şi să-i evit complet.

- Poate mai simplu pentru tine, deşi nu sunt aşa de sigură că se aplică şi în cazul celor pe care i-ai lăsat în urmă.

Se ridică de pe bancă şi mă trage după el.

- Sunt înfumurat şi egoist, ce pot să spun?

- Nu asta am vrut să spun – clatin din cap – am vrut doar...

- Te rog. Se uită la mine. Nu trebuie să-mi iei apărarea. Ştiu ce sunt, sau, mai bine zis, ce eram până acum.

Mă îndepărtează de tablourile pe care el a venit să le vadă. Numai că eu nu sunt gata de plecare. Încă nu. Oricine a renunțat la cea mai mare pasiune, oricine s-a îndepărtat, pur şi simplu, aşa cum a făcut-o el, merită o a doua şansă.

Îi dau drumul la mână şi închid ochii strâns, materializând o pânză mare, o varietate largă de pensule, o paletă largă de culori şi tot ce ar avea nevoie, înainte ca el să mă poată opri.

- Ce sunt astea? mă întreabă, plimbându-şi privirea de la mine la şevalet.

- Wow, chiar a trecut mult timp dacă nu mai recunoşti ustensilele. Zâmbesc.

Se uită la mine cu o privire intensă, neşovăitoare, dar o întâmpin cu aceeaşi tărie.

- M-am gândit că ar fi plăcut să pictezi alături de prietenii tăi. Ridic din umeri, în timp ce el ia o pensulă de pe masă, întorcând-o în mână. Ai spus că putem face tot ce vrem, nu? Că legile obişnuite nu se aplică în cazul nostru. Nu asta a fost ideea acestei excursii?

Se uită la mine cu o expresie precaută, dar gata să cedeze.

- Şi dacă-i pe aşa, atunci cred că trebuie să pictezi ceva *aici*. Creează ceva frumos, măreț, nemuritor, ce vrei tu. Şi când îl termini, îl vom expune printre tablourile prietenilor tăi. Nesemnat, bineînțeles.

- Am trecut demult de momentele în care simțeam nevoia să-mi fie apreciată munca, spune el, aruncându-mi o privire luminoasă.

- Foarte bine, încuviințez eu şi îl împing spre pânză. Atunci mă aştept să văd opera unui geniu, fără nici un pic de ego. Cu mâna pe umărul lui, îl înghiontesc şi mai spun: Totuşi, cred că ar trebui să te apuci. Spre deosebire de noi, noaptea se sfârşeşte.

douăzeci şi patru

Mă uit de la Damen la tablou, cu palma apăsată pe piept, rămasă fără cuvinte. Ştiu că orice aş spune, nu va fi în stare să descrie ceea ce am în fața ochilor. Cuvintele sunt incapabile.

- Este atât de – mă opresc simțindu-mă neînsemnată, mică, nedemnă de o imagine atât de grandioasă. Este atât de *minunată*, de *transcendentală* şi – clatin din cap - nu se poate să fiu eu!

Râde şi ochii noştri se întâlnesc, în timp ce îmi răspunde:

- O, ba da, eşti chiar tu. Surâde în timp ce priveşte tabloul. De fapt, reprezintă întruchiparea tuturor reîncarnărilor tale. Un fel de compilație a *eu-urilor* tale din ultimii patru sute de ani. Părul de foc şi pielea albă din viața ta din Amsterdam, încrederea şi convingerea din zilele tale ca puritană. Atitudinea umilă şi tăria de caracter – direct din zilele grele trăite la Paris, rochia elegantă şi privirea ghiduşă, din zilele petrecute la Londra, în înalta societate, în timp ce ochii – Ridică din umeri, întorcându-se către mine. – Ei rămân mereu la fel. Neschimbați, eterni, indiferent ce deghizare ai adopta.

- Şi acum? şoptesc eu, cu ochii ațintiți asupra pânzei, cuprinzând cu privirea cea mai radiantă, luminoasă, glorioasă făptură înaripată – o adevărată zeiță coborâtă din ceruri, gata să-şi împartă darurile pe Pământ. Ştiu că e foarte probabil ca aceasta să fie cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o vreodată, dar tot nu înțeleg cum pot fi eu aceea. – Şi din mine, cea de acum, ce parte ai luat? În afară de ochi, bineînțeles.

Surâde.

- Aripile tale de borangic, fireşte.

Mă întorc, presupunând că glumeşte, până când îi văd expresia serioasă de pe chip.

- Ştiu că nu eşti tocmai conştientă de ele. Înclină din cap. Dar crede-mă, le ai. Să te am pe tine în viața mea e un dar de sus, un dar pe care sigur nu îl merit, dar pentru care înalț rugi de mulțumire în fiecare zi.

- Te rog, cu greu se poate spune că sunt atât de bună sau blândă sau minunată, sau măcar pe-aproape de îngerul care crezi tu că sunt. Clatin din cap. Mai ales, nu în ultimul timp şi ştii prea bine asta, adaug eu, dorindu-mi să-l pot agăța la mine pe perete, să-l văd în fiecare zi. Ştiu însă că este mult mai important să-l las exact aici.

- Eşti sigură? Privirea lui se mută de la superbul tablou nesemnat la cele ale prietenilor lui.

- Absolut, dau eu din cap. Imaginează-ți ce haos va urma când îl vor găsi înrămat profesionist şi expus pe perete. Mă refer la o formă pozitivă de haos, bineînțeles. În plus, gândeşte-te numai câți oameni vor fi solicitați să-l studieze, să încerce să-şi dea seama de unde provine, cum a ajuns aici şi cine ar fi putut să-l realizeze.

Dă din cap aprobator, aruncându-i o ultimă privire înainte de a se îndepărta. Dar eu îl iau de mână şi îl trag înapoi, spunându-i:

- Hei, nu te grăbi. Nu crezi că ar trebui să-i dăm un nume? Ştii tu, să plasăm o plăcuță de bronz, cum au şi celelalte.

Se uită la ceas, mai mult decât distras.

- Nu m-am priceput niciodată prea bine să dau titluri tablourilor, mereu am mers pe varianta cea mai la îndemână. Ştii tu, *Coş cu fructe* sau *Lalele roşii într-o vază albastră*.

- Ei bine, cred că nu ar fi bine să-i spunem *Ever Înaripata*, *Ever cea angelică* sau nimic pe-aproape. Ştii tu, în cazul în care m-ar recunoaşte cineva. Dar ce ai spune de ceva puțin mai – cum să spun – *ca din poveşti*. Mai puțin literal, mai figurat. – Înclin capul şi mă uit la el, hotărâtă să îl conving.

- Ai vreo idee? – Se uită scurt la mine, apooi privirea lui continuă să rătăcească.

- Ce-ai spune de vrajă sau – vrăjită – sau nu ştiu, ceva de genul ăsta? – Strâng din buze.

- Vrajă să fie. – Dă din cap, redevenind realist. – Dar trebuie să facem repede plăcuța, mă tem că...

Dau din cap, închid ochii şi îmi imaginez plăcuța, şoptind:

- Ce trecem la autor? Anonim sau necunoscut?

- Oricare, răspunde el cu o voce grăbită, nerăbdătoare, dorind să plecăm mai repede.

Aleg necunoscut, pentru că îmi place cum sună şi mă aplec să-mi studiez opera, în timp ce îl întreb:

- Ei, ce crezi?

- Cred că ar trebui s-o-ntindem!

Mă ia de mână şi mă trage după el, mişcându-se cu atâta viteză încât picioarele mele nici nu mai ating pământul. Alergăm prin şirurile nesfârşite de săli, trecând peste scări ca şi cum nici nu ar fi acolo. De îndată ce ne apare în fața ochilor uşa de la intrare, însă, întreaga încăpere se luminează şi se declanşează alarmele.

- OMG! țip eu, cuprinsă de panică, în timp ce el măreşte ritmul.

Îmi spune cu o voce răguşită, oprindu-se drept în fața uşii, în timp ce coboară cuşca de oțel:

- Nu aveam de gând să stăm atât de mult... n-am... n-am ştiut.

Mă întorc spre el, cu inima gata să-mi sară din piept, pielea lucind de sudoare, pe deplin conştientă de paşii şi de strigătele ce se aud în urma noastră. Stau amuțită lângă el, incapabilă să mă mişc, incapabilă să țip. Ochii lui sunt închişi, concentrându-se din răsputeri să facă sistemul complex de alarmă să se liniştească.

Dar este mult prea târziu. Au ajuns deja aici. Aşa că ridic brațele, în semn că mă predau, gata să-mi accept soarta, în timp ce cuşca de oțel se ridică şi sunt azvârlită pe uşă afară şi aruncată drept pe câmpiile înflorite ale Tărâmului Verii.

Sau, cel puțin, eu mi-am imaginat Tărâmul Verii.

Damen şi-a imaginat că suntem bine-mersi la el în maşină, îndreptându-ne spre casă.

Aşa că ne trezim în mijlocul unei autostrăzi aglomerate – o grămadă de maşini claxonând şi punând frână, iar noi ne mişcăm în grabă mare până pe trotuar, uitându-ne de jur împrejur şi trăgându-ne sufletul, în timp ce încercăm să ne dăm seama unde ne aflăm.

- Nu cred că ăsta este Tărâmul Verii, spun, uitându-mă la Damen, care izbucneşte într-un hohot de râs atât de molipsitor că mă apucă şi pe mine. Noi doi, strângându-ne unul în altul pe marginea unei autostrăzi aglomerate, într-un loc necunoscut, în al nouălea cer.

- Ce zici de *această* ieşire din rutină? rosteşte el pe nerăsuflate, cu umerii cutremurându-se de râs.

- Era să am un atac de cord acolo – am crezut că sigur vom fi – îmi trag sufletul şi clatin din cap.

- Ei, gata. Mă trage lângă el. Nu ți-am promis că o să am mereu grijă de tine şi că o să te feresc de rele?

Dau din cap aprobator, amintindu-mi cuvintele lui, dar, din păcate, ultimele minute îmi sunt încă întipărite adânc în minte.

- Atunci, ce zici de o maşină? O maşină ar fi numai bună acum, nu crezi?

Închide ochii, mutând BMW-ul de *acolo, aici.* Sau poate că a materializat altul, nou-nouț, mi-e imposibil să-mi dau seama, de vreme ce arată exact la fel.

- Îți dai seama ce-o fi fost în mintea paznicilor când ne-au văzut mai întâi pe *noi* dispărând şi acum şi *maşina*? Îmi ține portiera şi îmi face semn să urc, în timp ce adaugă: Ah, camerele de supraveghere! Închide ochii şi rezolvă şi această problemă.

Mă uit la el cum se angajează în trafic, cu un rânjet larg pe faţă. Îmi dau seama că el chiar se distrează. Că acele ultime minute de pericol i-au făcut chiar mai mare plăcere decât tabloul.

- A trecut ceva timp de când nu m-am mai grăbit în asemenea hal. Dar eşti parţial responsabilă. Până la urmă, tu m-ai convins să zăbovesc acolo.

Mă uit la el, privirea mea trece peste faţa lui, observând fiecare amănunt. Şi chiar dacă bătăile inimii nu îmi vor mai reveni vreodată la normal, a trecut prea mult timp de când nu l-am mai văzut aşa – aşa de fericit, aşa de *nepăsător* – aşa de *periculos*, în felul acela care m-a atras la el de la început.

- Acum ce facem? Face slalom printre maşini, cu mâna pe genunchiul meu.

- A, mergem acasă? Mă uit la el, întrebându-mă cum am putea face mai mult decât o asemenea ieşire.

Se uită la mine, evident cu chef de mai mult.

- Eşti sigură? Pentru că putem sta pe afară cât de mult ai chef, nu vreau să te plictiseşti din nou.

- Cred că am subestimat *plictiseala*, râd eu. Acum încep să înţeleg că-şi are rostul ei.

Damen încuviinţează, se apleacă şi îşi lipeşte buzele de obrazul meu, aproape izbind din spate un Cadillac Escalade în clipa în care îşi ia ochii de la drum.

Râd, împingându-l înapoi la locul lui.

- Pe bune, acum, cred că ne-am forţat norocul suficient pentru o singură noapte.

- Cum doreşti. – Surâde, îmi strânge genunchiul cu mâna şi îşi întoarce din nou privirea la drum, concentrându-se să ajungem acasă.

douăzeci şi cinci

Chiar dacă speram să fiu deja plecată când va veni Munoz să o ia pe Sabine, în clipa în care ajung pe aleea casei, arunc o privire în oglinda retrovizoare, ca să-l văd chiar în spatele meu.

Mai devreme.

Cu zece minute, chiar.

Aceleaşi zece minute pe care mi le alocasem să vin în mare grabă acasă de la serviciu şi să schimb în ceva mai sobru, înainte de a o întinde către curtea din față a lui Haven, unde o să aibă loc serviciul funerar pentru Charm.

- Ever? – iese din maşina lui Toyota Prius, argintiu strălucitor, jucându-se cu cheile şi uitându-se pe furiş la mine. Ce cauți aici? Îşi lasă capul în jos în timp ce se apropie de mine, învăluindu-mă într-un nor de deodorant Axe.

Îmi pun geanta pe umăr, trântind portiera mai tare decât îmi propusesem.

- Ca să vedeți ce amuzant, practic, ăăă... aici *locuiesc*.

Se uită la mine cu o figură atât de imobilă încât mă întreb dacă m-a auzit, până când clatină din cap şi repetă după mine:

- Aici *locuieşti*?

Încuviințez, nedorind să mai adaug nimic.

- Dar – se uită în jur, observând fațada de piatră, treptele din față, gazonul tuns recent, straturile de flori gata să înflorească. Dar asta e casa Sabinei, *nu-i aşa*?

Mă opresc o clipă, tentată să-i spun că *nu,* acest conac pseudo-toscan din Laguna Beach nu este deloc casa Sabinei. Că a făcut în mod clar o greşeală şi a nimerit la mine acasă.

Dar chiar când mă pregăteam, Sabine trage chiar lângă noi. Sare cu prea mult entuziasm din maşină şi exclamă:

- Vai, Paul! Îmi pare atât de rău că am întârziat – a fost o nebunie la birou şi ori de câte ori voiam să plec, mai apărea câte ceva! Clatină din cap, uitându-se la el într-un fel mult prea familiar pentru o primă întâlnire. Dar dacă mă aştepți numai un minuțel, o să fug sus să mă schimb, ca să putem pleca. N-ar trebui să dureze prea mult.

Paul?

Mă uit de la unul la altul, remarcând tonul ei încântat, săltăreț, ca de cântecel. Nu-mi place cum sună, nu, nu, nu îmi place absolut deloc. Prea intim. Prea direct. Ar trebui să fie obligată să-i spună domnul Munoz, cum îi spunem noi la şcoală. Cel puțin până când se termină această seară, după care, normal, vor hotărî să meargă fiecare pe drumul lui...

El zâmbeşte şi îşi trece mâna prin părul castaniu lunguț şi ondulat, cel mai groaznic mod de a te da mare. Adică, vreau să zic, doar pentru că are un păr nemaipomenit pentru un profesor, nu înseamnă că trebuie să şi-l afişeze aşa.

- Am ajuns eu mai devreme, spune el, cu ochii la ea. Deci, te rog, stai cât ai nevoie. Eu sunt bine, stau aici de vorbă cu Ever.

- Deci aţi făcut cunoştinţă? Sabine îşi sprijină servieta burduşită de şold, uitându-se de la unul la celălalt,

- Nu! scap eu porumbelul, înainte de a mă putea opri. Nu sunt sigură dacă am răspuns cu *nu* întrebării ei sau dacă a fost un *nu* pentru toată această situaţie. Şi totuşi este un nu complet lipsit de echivoc, pe care nu am de gând să-l revoc. Adică, mda, am făcut cunoştinţă şi aşa mai departe dar... chiar acum. Mă opresc, privirile lor se îngustează – nici ei nu ştiu mai bine ca mine ce-o să iasă de aici. Vreau să spun... că nu ne cunoşteam *dinainte* sau ceva. Mă uit la ei şi îmi dau seama că i-am zăpăcit şi mai tare. Oricum, are dreptate, ar trebui să te duci sus şi să te schimbi şi – arăt cu degetul înspre Munoz, din moment ce sub nici o formă nu-i pot spune *Paul*, sub nici o formă nu-i pot spune în nici un fel. Iar noi o să pierdem vremea pe aici, până când eşti tu gata. Zâmbesc, sperând să-l pot ţine afară, în alee, departe de living-room.

Din păcate, manierele Sabinei sunt cu mult mai bune decât ale mele. Şi abia ce mi-am terminat propoziţia că dă din cap dezaprobator şi spune:

- Nu te prosti! Haideţi înăuntru şi faceţi-vă comozi. Şi, Ever, ce-ar fi să-ţi comanzi o pizza sau ceva? N-am avut timp să trec pe la magazin.

O urmez, rămânând în spate cât de mult se poate fără a-mi târî efectiv picioarele. Pe jumătate în semn de protest şi pe jumătate pentru că nu pot risca să mă izbesc în vreunul dintre ei, nu am încredere că mă voi putea abţine să nu arunc o privire la întâlnirea lor.

Sabine descuie uşa din faţă, se uită peste umăr şi mă întreabă:

- Ever? Deci, e OK cu pizza?

Ridic din umeri, amintindu-mi de cele două felii de pizza vegetariană pe care mi le-a lăsat Jude, pe care m-am apucat să le fac bucăţele mici şi să le arunc în toaletă cum a plecat.

- E în regulă, am înghiţit ceva la muncă. Îi întâlnesc privirea uimită, gândidu-mă că e momentul perfect să îi spun. Cu Munoz (*Paul!)* lângă ea, n-o să facă scandal.

- Ţi-ai luat o *slujbă*?   Rămâne cu gura cascată şi cu ochii mari lângă uşa de la intrare.

- Mmm, mdea. Îmi îndrept umerii şi încep să mă scarpin pe mână, cu toate că nici măcar nu mă mănâncă. Credeam că ţi-am spus. Sau nu?

- *Nu!* Îmi aruncă o privire încărcată de semnificaţii – nici una pozitivă. Cu siguranţă, ai omis să menţionezi.

Ridic din umeri, trăgând de marginea tricoului, într-o încercare de a părea neafectată.

- A, bine atunci, îți zic acum. Sunt angajată în mod oficial. Însoțesc cuvintele cu un râs care îmi sună fals până şi mie.

- Şi cam pe unde ai obținut slujba asta? întreabă ea cu o voce scăzută, urmărindu-l cu privirea pe Munoz, care se îndreaptă spre living, dornic să evite tot ghinionul pe care l-am declanşat eu cu atâta iscusință.

- În centru. Într-un loc unde se vând cărți şi... alte chestii.

Îmi aruncă o privire.

- Ascultă, îi spun eu, n-ai vrea să discutăm mai târziu? N-aş vrea să întârziați sau ceva – fac un semn spre living, unde Munoz s-a chircit pe canapea.

Se uită şi ea înspre living, cu o privire mânioasă şi îmi răspunde cu o voce scăzută şi nerăbdătoare:

- Mă bucur că ți-ai găsit un loc de muncă, Ever, nu mă înțelege greşit. Doar că mi-aş fi dorit să-mi spus, atâta tot. Va trebui să-ți găsim un înlocuitor la mine la serviciu acum şi – Clatină din cap. În sfârşit, vorbim mai târziu. În seara asta. Când mă întorc.

Şi chiar dacă sunt *încântată* să aud că planurile ei cu Munoz *nu* se întind până dimineață, tot mă uit la ea şi îi spun:

- Hm, uite care-i faza. A murit pisica lui Haven şi ea ține un fel de slujbă de înmormântare şi e foarte, foarte amărâtă, ceea ce înseamnă că s-ar putea să dureze şi... Ridic din umeri, fără a mă mai obosi să termin fraza, permițându-i ei să umple spațiile goale.

- Atunci, mâine. Se întoarce. Acum du-te şi stai de vorbă cu Paul cât mă schimb eu.

O ia în sus pe scări, legănând servieta şi pocnind cu tocurile, în timp ce eu trag adânc aer în piept şi mă îndrept spre living, aşezându-mă în spatele unui fotoliu mare şi solid. Nu-mi vine să cred că s-a ajuns la asta.

- Ca să ştiți de la început, n-am să vă spun Paul, îi spun, în timp ce îi observ blugii de firmă, cămaşa largă, ceasul şmecheresc şi pantofii mult prea mişto pentru un profesor.

- E o uşurare. Surâde, cu o privire deschisă şi relaxată, care poposeşte pe fața mea. Ar putea deveni cam stânjenitor la şcoală.

Înghit greu, bătând cu degetele în spătarul scaunului, nesigură ce să spun mai departe. Pentru că viața mea e şi aşa suficient de ciudată, în mod

incontestabil. Dar să port discuții haioase cu profu' meu de istorie care îmi cunoaşte unul dintre cele mai mari secrete e deja cu totul altceva.

Dar se pare că eu sunt singura pe aici care se simte stânjenită. Munoz este foarte relaxat, stă pe canapea, picior peste picior, imaginea perfectă a dezinvolturii.

- Deci, mai exact, care este legătura dintre tine şi Sabine? mă întreabă, întinzând brațele de-a lungul pernelor.

- Este mătuşa mea. Mă uit la el cu atenție, aşteptând un semn de neîncredere, confuzie, uluire, dar nu observ decât o privire plină de interes. A devenit tutorele meu legal de când au decedat părinții mei. Îmi îndrept umerii şi mă uit direct la el.

- Îmi pare foarte rău, nu aveam nici cea mai vagă idee. Fața i se strânge şi vocea i se stinge. Atmosfera se umple de tristețe.

- Şi sora mea a murit. Dau din cap, complet prinsă acum. Şi Buttercup – era cățelul nostru.

- Ever – Dă din cap aşa cum fac oamenii când nu vor măcar să-şi imagineze cum e să fii în situația mea. Îmi....

- Şi eu am murit, adaug, înainte de a-şi termina ideea. Nu vreau să aud condoleanțele lui stângace, să-l văd cum se chinuie să găsească exact cuvintele potrivite pentru că adevărul este că aceste cuvinte nici nu există. Am murit odată cu ei, dar apoi am fost... *adusă înapoi la viață, înviată, mi s-a oferit elixirul vieții eterne...* Clatin din cap. Mă rog, apoi m-am trezit. Ridic din umeri, întrebându-mă de ce îi mărturisesc toate acestea.

- Atunci ai devenit medium? Privirea lui e neclintită.

Arunc repede o privire spre scară, să mă conving că Sabine nu este, cumva, prin apropiere, apoi mă uir la el şi încuviințez tăcut.

- Se întâmplă, îmi spune el, nici suprins şi nici cu un ton critic, mai degrabă ca fapt divers. Am citit câte ceva despre asta. Se întâmplă mai des decât ți-ai închipui. O mulțime de oameni s-au întors din morți schimbați întrucâtva.

Mă uit în jos la scaun, plimbându-mi degetele pe marginea tapiseriei, bucuroasă să aflu acest lucru, dar neştiind ce să răspund.

- Şi după cum te vânzoleşti şi te uiți la scări din cinci în cinci secunde, îmi dau seama că Sabine nu ştie, nu-i aşa?

Ma uit la el, încercând să detensionez atmosfera şi îl întreb:

- Cine e medium dintre noi, acum? Eu sau dumneavoastră?

Dar el se mulțumeşte să surâdă, privindu-mă cu o nouă înțelegere care, slavă Domnului, şterge expresia plină de compasiune de mai devreme.

Şi stăm aşa, el uitându-se la mine, eu, în jos, la scaun, tăcerea stăruie atât de mult, până când clatin din cap şi spun:

- Vă rog să mă credeți, Sabine nu ar înțelege. Ar... – îmi afund degetele de la picioare în țesătura groasă a covorului, neştiind cum să continui, dar conştientă că trebuie neapărat să lămuresc lucrurile. Adică, nu mă înțelegeți greşit, este o persoană minunată, foarte inteligentă şi o avocată de mare succes şi aşa mai departe, dar este... Clatin din nou din cap. Ei bine, hai să spunem că e o persoană care preferă lucrurile în alb şi negru. Nu prea îi plac tonurile de gri. Strâng din buze şi mă uit în altă parte, ştiind că am spus destule, dar mă hotărăsc să mai pun la punct ceva. Dar vă rog frumos să nu-i spuneți despre mine, da? N-o să faceți asta, nu-i aşa?

Mă uit la el ținându-mi răsuflarea în timp ce se gândeşte, fără grabă. În timpul acesta, Sabine începe să coboare scările. Şi chiar când mă gândeam că nu mai suport nici o secundă în plus, îmi spune:

- Facem un târg. Tu nu mai chiuleşti şi eu nu scot o vorbă. Cum ți se pare?

Cum mi se pare? Face mişto de mine? Mă şantajează pur şi simplu!

Adică... îmi dau seama că nu mă aflu chiar în cea mai bună poziție – în special pentru că sunt singura care are ceva de pierdut, totuşi. Mă uit peste umăr şi văd că Sabine se opreşte în fața oglinzii, verificându-şi din nou dinții, să nu aibă vreo urmă de ruj, apoi mă întorc spre el şi îi şoptesc:

- De ce contează? Mai este doar o săptămână. Şi apoi, ştim amândoi că o să iau 10.

Încuviințează cu o mişcare a capului, se ridică în picioare, cu un zâmbet larg pe față când o vede pe Sabine, deşi cuvintele lui îmi sunt adresate mie.

- Tocmai de aceea nu ai nici un motiv să *nu* fii prezentă, corect?

- Unde să nu fie prezentă? întreabă Sabine. E mult prea frumoasă cu fardul acela fumuriu, cu părul ei moale şi blond şi cu o ținută pentru care Stacia Miller şi-ar vinde un rinichi, dacă ar fi cu douăzeci de ani mai în vârstă.

Dau să vorbesc, neavând încredere în Munoz, că nu-mi va distruge acoperirea, dar el mi-o ia înainte şi mă acoperă cu vocea lui:

- Tocmai îi spuneam lui Ever să-şi vadă de planurile ei. Nu e cazul să stea pe aici să mă întrețină pe mine.

Sabine se uită de la mine la altul, până când privirea ei rămâne fixată pe *Paul*. Şi chiar dacă îmi face plăcere să o văd atât de relaxată şi fericită şi gata să-şi înceapă întâlnirea, în clipa în care el îi pune mâna pe spate şi o conduce către uşă, abia mă abțin să nu mă reped după ei.

douăzeci şi şase

Când ajung la Haven, toată lumea e deja adunată, privind la Haven, care stă lipită de fereastra lângă care şi-a găsit pisica. Rosteşte câteva cuvinte în amintirea lui Charm, în timp ce strânge la piept o urnă micuță.

- Hei, şoptesc, strecurându-mă lângă Damen, cu ochii la gemene. Ce-am pierdut?

Surâde, uitându-se la mine, în timp ce îmi transmite: *S-au vărsat lacrimi, s-au citit poezii.* Ridică din umeri. *Deşi sunt convins că o să te ierte că ai întârziat, odată şi odată.*

Dau din cap aprobator, hotărâtă să îi arăt lui Damen motivul întârzierii mele, prezentându-i întregul dezastru în toată gloria tehnicolor. O văd pe Haven că împrăştie cenuşa lui Charm pe pământ, în timp ce imaginile de acum câteva minute sunt transferate din mintea mea într-a lui.

Îşi strecoară brațul în jurul meu, alinându-mă cum nu se poate mai bine – îmi lasă scurt în brațe un buchet întreg de lalele roşii – are grijă să-l facă să apară şi sa dispară înainte de a apuca altcineva să îl vadă.

Chiar atât de rău a fost? Se uită la mine, în timp ce Haven îi înmânează urna frățiorului ei, Austin, care strâmbă din nas şi aruncă o privire înăuntru.

Mai rău. Clatin din cap, continuând să mă întreb de ce, dintre toți oamenii, am decis să am încredere în Munoz.

Mă dau mai aproape, lăsându-mi capul pe umărul lui şi adaug: *Şi gemenele? Ce caută aici? Credeam că le e frică să iasă din casă.*

Stau lângă Haven, două fețe identice, cu ochii lor întunecați privind solemn, cu bretoanele lor filate cu lama – dar aici se sfârşesc asemănările – au renunțat la uniformele de la şcoala particulară, alegându-şi fiecare altceva. În timp ce Romy încearcă să obțină utilitatea specific americană cu un model de catalog J.Crew, Rayne pare să descindă direct din standurile magazinului Hot Topic, cu rochița ei scurtă şi neagră, dresurile negre şi pantofii cu platformă Mary Jane. Deşi

mă îndoiesc că au fost la cumpărături prin magazinele acestea. Nu când Damen poate materializa ceea ce îşi doresc.

Clatină din cap şi braţul i se întăreşte în jurul meu, în timp ce-mi răspunde: *Nu, aici greşeşti. Se aventurează afară. Sunt nerăbdătoare să exploreze lumea de dincolo de televizoare, reviste şi comunitatea mea închisă de la Crystal Cove.* Zâmbeşte. *Crezi sau nu, şi-au ales singure hainele. Le-au şi plătit. Cu banii daţi de mine, evident.* Se uită la mine. *Ia gândeşte-te, ieri la mall, astăzi la înmormântarea unei pisici, mâine – cine ştie?* Se întoarce, cu un zâmbet care îi luminează faţa, în timp ce Haven mai spune un adio final pisicii pe care, practic, nu o cunoscuse nimeni.

- N-ar fi trebuit să aducem ceva? întreb. Ştiu şi eu, flori sau ceva?

- Am adus. Damen dă din cap, cu buzele atingându-mi urechea în timp ce îmi şopteşte. Nu doar că am adus florile de acolo – arată înspre un buchet uriaş, făcut din flori de primăvară în multe culori, dar am făcut şi o donaţie generoasă, deşi *anonimă* la Asociaţia Americană pentru Prevenirea Cruzimii faţă de Animale, în amintirea lui Charm.

- Ajuţi oamenii *anonim*? Mă holbez la el, observându-i încruntarea sprâncenei şi curba buzelor, pe care le-aş dori apăsate peste ale mele. Credeam că nu eşti de acord cu astfel de practici.

Se uită la mine, cu siguranţă a înţeles greşit ceea ce eu intenţionasem să fie o glumă. Dar tocmai când mă pregătesc să îi explic, Josh vine înspre noi.

Se uită la Haven, asigurându-se că nu îl aude, apoi se întoarce spre noi şi spune:

- Uitaţi ce e, am nevoie de ajutorul vostru, am făcut o boacănă.

- Cum aşa? îi arunc o privire şi răspunsul apare pe loc în mintea mea.

Îşi înfige mâinile adânc în buzunare. Părul negru vopsit îi intră în ochi. Îmi răspunde:

- I-am luat o pisicuţă. Un tip de la mine din trupă – mă rog, pisica prietenei lui are puiuţi şi m-am gândit că i-ar fi de ajutor să treacă peste pierderea lui Charm, aşa că am luat-o pe cea neagră – dar acum nu vrea nici să vorbească cu mine. Zice că n-o înţeleg. E supărată rău de tot.

- Sunt convinsă că-şi va reveni, las-o puţin şi o să...

Dar el dă deja din cap că nu.

- Faci mişto de mine? N-ai auzit-o? Se uită de la unul la celălalt. Cum a zis şi a tot zis despre Charm, că era unică şi că este de neînlocuit. Clatină din cap şi se uită în altă parte. Aia a fost pentru *mine*, poţi să fii sigură.

- Toată lumea simte acelaşi lucru după ce pierde un animal. Sunt convinsă că dacă tu – mă opresc, văzând că are o privire atât de înfrântă pe care ştiu că nu o pot atenua.

- Sub nici o formă. Îşi îndreaptă umerii, uitându-se la ea, cu pierderea clar întipărită pe faţa lui. A vorbit serios. E tristă din cauza lui Charm, supărată pe mine şi acum am şi pisicuţa asta pe scaunul din spate de la maşină şi habar nu am ce să fac cu ea. Nu pot s-o duc la mine, mama m-ar ucide, şi Miles nu poate să o ia din cauza chestiei cu plecarea în Italia, aşa că m-am gândit că poate o vreţi voi. Privirea lui rătăceşte de la unul la altul, tăcută şi rugătoare.

Trag aer în piept şi mă uit la gemene, ştiind că nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să aibă propriul lor animăluţ, mai ales după felul în care au reacţionat când au văzut-o pe Charm. Dar ce se va întâmpla cu ea odată ce-şi recapătă puterile magice şi pleacă înapoi pe Tărâmul Verii? Oare ar putea s-o ia cu ele? Sau va deveni responsabilitatea noastră?

Dar când se întorc şi se uită la mine, Romy cu o faţă zâmbitoare, dar Rayne încruntată, îmi dau seama că am nevoie de mult ajutor în ceea ce le priveşte şi că o pisicuţă drăgălaşă poate fi un început bun.

Mă uit la Damen şi îmi dau seama dintr-o privire că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Ne îndreptăm spre maşina lui Josh, în timp ce Damen spune:

- Hai s-o vedem!

- OMG!!! Vorbeşti serios? Pe bune, e a noastră? Pe bune? – Romy leagănă pisicuţa neagră şi se uită de la unul la altul.

- E numai a voastră, râde Damen. Dar trebuie să-i mulţumiţi lui Ever, nu mie. Ea a fost cu ideea.

Romy se uită la mine, un zâmbet i se lăţeşte pe faţă, în timp ce Rayne strâmbă gura, împingându-şi buzele într-un fel care arată clar că ştie că este manipulată.

- Cum să îi spunem? Romy se uită la fiecare dintre noi, apoi se concentrează exclusiv pe Rayne. Şi să nu-mi spui Jinx al doilea sau Jinx la pătrat sau ceva în genul ăsta, pentru că pisicuţa asta merită să aibă un nume doar al ei. Strânge

pisicuța la piept şi o pupă în creştetul capului ei micuț şi negru. Şi merită şi o soartă mai bună decât aceea pe care a avut-o Jinx.

Mă uit la ele, gata să întreb ce s-a întâmplat, când Rayne spune:

- A trecut. Dar Romy are dreptate, trebuie să-i găsim numele perfect. Ceva mistic şi puternic, ceva demn de o pisicuță ca ea.

Stăm toți patru tolăniți pe diverse fotolii şi canapele, în livingul supradimensionat al lui Damen. Eu şi Damen împărțim o pernă, cu picioarele încolăcite, în timp ce trecem prin sită liste întregi de nume potrivite, până când îmi dreg vocea şi spun:

- Ce părere aveți de *Luna*? – Mă uit la ele, sperând că le va plăcea la fel de mult pe cât îmi place mie. – Ştiți, numele latin al astrului nopții?[3]

- Te rog frumos. Rayne, dându-şi ochii peste cap. Ştim ce înseamnă Luna. De fapt, sunt relativ convinsă că ştim mai multă latină ca tine.

Dau din cap, străduindu-mă să îmi păstrez vocea calmă, n-aş vrea să muşc momeala ei. Adug:

- Ei bine, mă gândeam că de vreme ce pisicile sunt asociate cu luna şi aşa mai departe... Mă opresc, îi arunc o privire scurtă şi îmi dau seama că nu are rost să continui, e chitită să refuze.

- Ştii că se spunea că pisicile sunt copiii lunii? spune Damen, hotărât nu doar să mă scoată din încurcătură, ci şi să le dovedească, o dată pentru totdeauna, că sunt demnă de respectul lor. Pentru că, întocmai ca şi luna, ele se trezesc la viață noaptea.

-Atunci poate că ar trebui să-i spunem Moon Child[4], spune Rayne. Dă din cap şi adaugă: Asta-i! Moon Child! Sună mult mai bine decât Luna!

- Ba nu sună! Romy se uită în jos la pisica adormită din brațele ei, mângâind-o între urechi. Moon Child nu e bine deloc. Nesatisfăcător. Prea mult. Un nume trebuie să fie alcătuit *dintr-un singur* cuvânt. Şi, în ceea ce mă priveşte, pisicuța aceasta este, în mod clar, o *Luna*. Luna. Atunci, aşa îi spunem?

Se uită la noi toți, obținând două încuviințări şi un cap care nu se clinteşte, doar ca să-mi facă mie în ciudă.

- Îmi pare rău, Rayne. Damen îmi strânge mâna, un firicel de energie este singurul lucru ce separă palmele noastre. Mă tem că majoritatea decide în acest caz. Dă din cap, închide ochii şi materializează o zgardă superbă din catifea

---

[3] În original, moon = lună. (n.tr.)

[4] Copilul Lunii (n.tr.)

purpurie, care apare instantaneu la gâtul Lunei. Romy şi Rayne rămân mute, cu ochii strălucind de încântare, când el mai transformă în realitate şi un culcuş de catifea asortat. Poate că ar trebui să o aşezi aici, spune el.

- Dar stăm atât de bine amândouă, se smiorcăie Romy, nedorind să se despartă de pisică.

- Da, dar avem şi teme de făcut, nu-i aşa?

Gemenele se uită una la alta, sar în picioare amândouă odată, o aşează cu grijă pe Luna în noul ei pătuț, apoi mai zăbovesc un pic, să se convingă că stă bine, înainte să se întoarcă înspre Damen, pregătite să înceapă. Se aşează pe scaunele din fața lui, cu gleznele încrucişate, cu mâinile strânse în poală, mai ascultătoare decât le-am văzut vreodată. Complet pregătite pentru orice le-ar fi pregătit Damen.

Despre ce-i vorba? Mă răsucesc, în timp ce ne desfacem picioarele.

- Magie. Dă din cap, uitându-se la ele două. Trebuie să exersăm zilnic, în caz că le revin puterile magice.

- Şi cum exersați? Mă uit la ei, curioasă dacă va fi cam în genul în care plănuieşte Jude să-şi țină cursurile. Adică, sunt exerciții şi lucrări de control, ca la şcoală?

Damen ridică din umeri.

- Mai degrabă, o serie de meditații şi vizualizări – deşi mult mai intense şi de durată mai mare decât acelea prin care te-am pus pe tine să treci în prima noastră călătorie pe Tărâmul Verii, dar, pe de altă parte, tu nici nu aveai nevoie de atât de mult. Chiar dacă gemenele se trag dintr-o linie lungă de vrăjitoare foarte talentate, mă tem că în momentul acesta, se află din nou la nivelul unu. Deşi sper că îşi vor recăpăta puterile într-un timp rezonabil, prin practică susținută.

- Şi cât înseamnă *rezonabil*? întreb eu, când ceea ce vreau să spun, de fapt, este *când revenim la viața noastră normală*?

Damen ridică din umeri.

- Câteva luni. Poate ceva mai mult.

- N-ar fi oare de ajutor *Cartea Umbrelor*? Imediat ce rostesc cuvintele, îmi dau seama că n-ar fi trebuit s-o fac. Expresia lui Damen nu e tocmai fericită, cu toate că gemenele s-au mutat mai la marginea scaunelor.

- Ai *tu* Cartea Umbrelor? mă întreabă Rayne, în timp ce Romy priveşte cu gura căscată.

Trag cu coada ochiului la Damen, văzând că nu e mulțumit deloc, dar, de vreme ce cartea poate să le ajute în aceeaşi măsură în care sper că mă va ajuta şi pe mine, îi răspund:

- Ei bine, nu o *am* efectiv, dar am acces la ea.

- Adică pe bune? O Carte a Umbrelor *adevărată*? – Rayne formulează interogativ, deşi ochii ei îmi spun că e convinsă că avem de-a face cu un fals.

- Nu ştiu. – Ridic din umeri. – Sunt mai multe?

Se uită la Romy dându-şi ochii peste cap, dar apoi Damen spune:

- Eu nu am văzut-o, dar, după descrierea lui Ever, sunt convins că este cea adevărată. Şi că este destul de puternică. Mult prea puternică pentru voi în momentul acesta. Dar, poate mai târziu, după ce vom mai avansa cu meditațiile, vom putea să...

Dar Rayne şi Romy nu-l mai ascultă, atenția lor se concentrează exclusiv asupra mea. Se ridică de la locurile lor şi spun:

- Du-ne acolo. Te rugăm. Trebuie să o vedem.

douăzeci şi şapte

- Cum intri? şopteşte Romy, făcându-şi loc lângă mine şi uitându-se la uşă, cu o expresie precaută.

- Mare brânză! Rayne clatină din cap. E foarte simplu pentru ei. Trebuie doar să descuie uşa cu puterea minții.

- Corect, zâmbesc eu. Deşi şi să ai o cheie e destul de comod. Agit cheile să le vadă, apoi introduc una în yală. Am grijă să-i evit privirea lui Damen, deşi nu e nevoie să văd efectiv dezaprobarea lui.

- Deci aici lucrezi tu, spune Romy păşind înăuntru şi privind de jur împrejur. Se mişcă încet, cu delicatețe, de parcă s-ar teme să nu strice ceva.

Încuviințez şi îmi duc un deget la buze, semnul internațional pentru *şşşt*, în timp ce le conduc în camera din spate.

- Dar dacă magazinul este închis şi suntem numai noi aici, de ce trebuie să şşşşt? întreabă Rayne şi vocea ei stridentă se izbeşte practic de pereți. Vrea să ştiu clar că, deşi e încântată că sunt pe cale să îi arăt *Cartea Umbrelor*, plăcerea ei nu merge mai departe de atât.

Deschid uşa de la biroul din spate şi le fac semn să intre şi să ia loc, în timp ce eu rămân cu Damen pe hol, să discutăm.

- Nu îmi place chestia asta, spune el, cu ochii cei întunecați ațintiți asupra mea.

Încuviințez, pe deplin conştientă de acest lucru, dar hotărâtă să mă țin tare.

- Ever, vorbesc serios. N-ai idee în ce te bagi. Cartea este foarte puternică – şi, pe mâini nepotrivite, e şi periculoasă.

Clatin din cap şi îi spun:

- Uite ce e, gemenele sunt obişnuite cu ramura aceasta a magiei, mult mai mult decât noi doi. Şi dacă ele nu sunt îngrijorate, cât poate fi de rău?

Se uită la mine, refuzând să se clintească din loc.

- Există căi mai bune.

Oftez, dorind să începem odată şi de frustrare că am de-a face cu asta.

- Te porți de parcă le-aş învăța vrăji malefice sau le-aş transforma în vrăjitoare rele cu negi şi coifuri negre, când vreau exact acelaşi lucru ca şi tine – să-şi recapete puterile. Am grijă să-mi protejez mintea, ca să nu vadă şi partea nerostită, adevărul adevărat din spatele acestei vizite – că mi-am petrecut toată ziua de ieri chinuindu-mă fără nici un folos să înțeleg ceva din cartea aceasta, că am nevoie de ajutor dacă există cea mai mică şansă să îl conving pe Roman să-mi dea antidotul. Ştiu că mai bine rămân nerostite aceste lucruri, Damen nu ar fi deloc de acord.

- Există modalități mai bune să facem asta, spune el cu o voce răbdătoare, dar fermă. Am planificat lecțiile şi dacă mi-ai da timp să...

- Cât timp? Săptămâni, luni, un an? Dau din cap că nu. Poate că nu ne permitem să irosim atâta timp, te-ai gândit la asta?

- Nu *ne* permitem? Îşi uneşte sprâncenele şi mă studiază cu atenție, în ochii lui începând să licărească o zare de înțelegere.

- Noi, ele, tot aia, ridic eu din umeri, ştiind că ar fi bine să trecem mai departe. Lasă-mă să le arăt cartea, să ştim măcar dacă e cea adevărată. Adică... nici nu ştim dacă funcționează, poate că reacția mea a fost... ei bine, poate că a fost vina *mea*. Hai, Damen, te rog. Ce se poate întâmpla?

Se uită la mine, convins că se pot întâmpla destule.

- Ne uităm numai puțin, cât să ne dăm seama dacă e adevărată sau nu. Apoi mergem direct acasă şi vă apucați de lecțiile voastre, bine?

Dar nu mai spune nimic. Dă din cap şi îmi face semn să intru.

Mă îndrept spre scaunul de la birou, mă aşez şi, tocmai când mă pregăteam să trag sertarul, o aud pe Rayne:

- Să ştiți că am auzit *tot*. Avem un auz excepțional. Poate că ar fi mai bine să rămâneți la telepatie.

Hotărâtă să nu o bag în seamă, îmi pun mâna pe încuietoare, închid ochii şi o deschid mental, aruncându-i o privire scurtă lui Damen în timp ce încep să controbăi. Scormonesc prin teancul de hârtii şi dosare, arunc deoparte calculatorul înainte de a ajunge la fundul fals, de a pune mâna pe carte şi a o trânti pe birou. Mă mănâncă degetele şi îmi țiuie urechile din cauza energiei pe care o degajă.

Gemenele se avântă înainte, uitându-se la vechiul tom cu o reverență pe care nu am mai văzut-o la ele până acum.

- Deci? Ce credeți? Este adevărată? Privirea mea rătăceşte de la una la alta şi sunt atât de lipsită de suflu încât abia reuşesc să rostesc cuvintele.

Romy lasă capul în jos, cu o expresie ironică, până când Raybe întinde mâna şi deschide la prima pagină. Amândouă gâfâie, amândouă trag adânc aer în piept, în timp ce ochii li se măresc, să vadă tot.

Rayne se cocoață pe marginea biroului şi întoarce cartea în aşa fel încât să o poată vedea şi ea şi sora ei, în timp ce Romy se apleacă, plimbându-şi degetele peste nişte simboluri – mâzgăleli complet indescifrabile, în ceea ce mă priveşte – deşi, după felul în care-şi mişcă buzele, pentru ele sunt absolut clare.

Trag cu ochiul la Damen, care stă în picioare chiar în spatele lor. Fața lui nu trădează nici o emoție în timp ce le priveşte pe gemene cum bâiguie şi chicotesc, dându-şi coate cu încântare, pe măsură ce rasfoiesc mai departe.

- Deci? întreb eu, incapabilă să mai suoprt suspansul şi dorind un da sau un ba.

- Autentică. Rayne dă din cap, încă uitându-se în carte. Cine a scris astea aici, ştia ce vorbeşte.

- Vrei să spui că există mai multe? Mă uit la ele pe furiş, abia dacă reuşesc să le suprind privirile sub bretoanele bogate, crestate cu lama.

- Sigur că da, încuviințează Romy. Sunt mii. Cartea Umbrelor reprezintă numai un nume generic pentru orice carte de vrăji. Se crede că numele provine din faptul că aceste cărți trebuiau ținute ascunse, în umbră, ca să zic aşa, din cauza conținutului lor.

- Da, intervine Raybe, da' se mai spune şi că de obicei erau scrise şi citite la lumina lumânării, care, după cum ştii, face umbre.

Romy ridică din umeri.

- Oricum ar fi, erau scrise într-un cod, pentru a se evita să ajungă pe mâini nepotrivite. Dar cele cu adevărat puternice – cum e asta de aici – împunge pagina cu degetul arătător, care e proaspăt dat cu ojă roz – bombon – sunt foarte rare şi greu de găsit. Sunt ascunse exact din acelaşi motiv.

- Aşadar, este puternică? Şi *autentică*? repet eu, dorind încă o confirmare.

Rayne se uită la mine şi clatină din cap de parcă aş fi de o prostie incredibilă, în timp ce sora ei încuviinţează şi adaugă:

- Se poate *simţi* efectiv energia cuvintelor scrise. Te asigur că este destul de puternică.

- Deci, credeţi că poate fi de ajutor? Credeţi că ne poate ajuta – pe voi adică – pentru ceea ce aveţi voi nevoie? Ochii se mută de la una la cealaltă, sperând că vor spune *da*, în timp ce am grijă să-i evit privirea lui Damen.

- Nu prea mai suntem în formă – începe Romy – aşa că nu putem spune cu certitudine...

- Vorbeşte în numele tău, spune Rayne, răsfoind în grabă paginile, până când găseşte ceea ce dorea. Repetă un şuvoi de cuvinte pe care nici nu apuc să încep să le înţeleg, ca şi cum ar fi limba ei maternă. Ai văzut? Flutură mâna în aer, râzând când vede că lumina se stinge şi se aprinde. N-aş spune tocmai *ieşite din formă*.

- Da, numai că, din moment ce trebuiau să ia foc, încă mai ai de lucru, spune Romy cu braţele încrucişate şi cu sprâncenele ridicate.

- Să luăm foc? Arunc o privire înspre Damen. A avut dreptate, cartea e periculoasă în mâini nepotrivite – în mâinile lor.

Dar Romy şi Rayne râd în hohote, prăbuşindu-se una peste cealaltă, în timp ce-mi spun:

- Ţeapă!! Mamă, ce ţi-am făcut-o! Ha!

- Eşti incredibil de naivă, adaugă Rayne, nescăpând nici o ocazie să-şi bată joc de mine.

- Iar voi v-aţi uitat *mult* prea mult la televizor, le spun, închizând cartea cu zgomot şi dând-o deoparte.

- Stai! Nu poţi s-o iei! Ne *trebuie*! Două rânduri de mâini se agită disperate şi îmi taie calea.

- Nu este a mea. Aşa că nu putem să o luăm acasă sau nimic de genul ăsta, le spun eu, ţinând cartea unde nu o pot ajunge.

- Păi, cum o să ne recăpătăm puterile dacă o ascunzi de noi? Romy s-a îmbufnat.

- Aşa e, adaugă Rayne clătinând din cap. Mai întâi ne faci să plecăm de pe Tărâmul Verii şi acum... Se opreşte când Damen ridică mâna să le facă să tacă.

- Cred că ar fi mai bine să pui aia la loc, îmi spune, privindu-mă fix, cu gura încleştată. Acum! adaugă, cuprins de nerăbdare.

Încuviințez cu un gest, gândindu-mă că e mai supărat decât am crezut, că se impune şi insistă să fac cum am vorbit. Până când îi urmăresc privirea la sistemul de monitorizare şi văd cum o siluetă întunecată şi neclară intră pe uşă.

douăzeci şi opt

Trag sertarul şi împing înnebunită cartea înăuntru, în timp ce de pe hol se aude un zgomot înnăbuşit de paşi. Abia am apucat să-l închid, că Jude îşi strecoară capul pe uşă şi spune:

- Faci ore suplimentare?

Intră în cameră şi îi întinde mâna lui Damen, care ezită, studiindu-l pentru o clipă, înainte de a întinde mâna la rândul lui. Şi după ce se eliberează din strânsoarea lui Jude, privirea lui rămâne fixă, nemişcată, iar mintea, undeva departe.

- Deci, ce faceți pe aici? E ziua „îmi aduc familia la muncă”? Jude zâmbeşte, deşi ochii lui nu par a spune acelaşi lucru.

- Nu, doar că... înghit greu, neştiind ce va urma. Îi întâlnesc privirea atotştiutoare şi îmi feresc ochii.

- Ne uitam la exemplarul tău din Cartea Umbrelor, spune Rayne cu brațele încrucişate şi cu ochii îngustați. Şi ne întrebam de unde îl ai.

Jude dă din cap, ridicându-şi colțul buzelor şi o întreabă:

- Şi tu *eşti*...?

- Romy şi Rayne, spun eu dând din cap. Sunt... mă uit pe furiş la el, întrebându-mă cum să-i explic.

- Nepoate, spune Damen, fixându-l pe Jude cu privirea. Stau la mine pentru o perioadă.

Jude dă din cap la rândul lui, aruncându-i o privire scurtă lui Damen înainte de a se întoarce spre mine. Se apropie de birou şi spune:

- Ei bine, dacă era cineva în stare să o găsească, tu erai aceea.

Înghit greu, uitându-mă la Damen, care continuă să îl fixeze pe Jude într-un fel în care nu l-am mai văzut să o facă. Ca şi cum întreaga-i ființă e în alertă de gradul unu – postura țeapănă, trăsăturile – controlate, ochii îngustați până în punctul cel mai întunecat, analizându-l în detaliu.

- Sunt concediată? întreb râzând un pic, deşi sunt cât se poate de serioasă.

Jude dă din cap că nu.

- De ce mi-aş concedia cel mai bun medium? Singurul meu medium! – Zâmbeşte. E amuzant, cartea aia stă în sertarul ăla de astă-vară şi n-a dat nimeni peste ea până acu'. Ridică din umeri. Oricum, de ce vă interesează? Am crezut că n-ai treabă cu magia şi fazele astea.

Mă foiesc în scaun, incomodată, fără a-mi găsi locul, mai ales din cauza felului în care Damen continuă să se uite la el.

- Eu – nu, dar gemenele sunt foarte interesate de...

- Wicca, intervine Damen, punând câte o mână protectoare pe umerii lor. Le interesează să afle mai multe despre Wicca şi Ever s-a gândit că această carte le-ar putea fi de ajutor. Deşi, în mod clar, e pentru avansați.

Jude se uită la Damen, analizându-l tacticos.

- Se pare că tocmai mi-am obținut cea de-a doua şi cea de-a treia înscriere la curs.

- Mai e şi altcineva? întreb repede, pe negândite, aruncând o privire înspre Damen şi simțind cum sângele îmi urcă inexplicabil în obraji.

Jude ridică din umeri.

- Dacă mai apare. Părea, totuşi, destul de interesată.

Honor. Ştiu şi fără să-mi arunc ochii în mintea lui. Honor este prima înscrisă şi nu am nici urmă de îndoială că va apărea.

- Ce curs? întreabă Damen continuând să-şi țină mâinile pe gemene, în timp ce îşi plimbă privirea de la mine la Jude.

- Dezvoltarea psihică, nivelul unu. Ridică din umeri. Cu accent pe auto-împuternicire şi magie. Mă gândesc să începem cât de curând, poate chiar de mâine. La ce bun să aşteptăm?

Romy şi Rayne se uită una la cealaltă, cu ochii sclipind de încântare. Dar Damen clatină din cap şi spune:

- Nu.

Jude se uită la el cu o figură calmă, relaxată, absolut deloc descurajat.

- Haide, măi, nici măcar nu iau bani. Sunt nou în domeniu, oricum, e o şansă şi pentru mine să încerc chestia asta, să văd ce merge şi ce nu. În plus, e doar un simplu curs introductiv, nimic prea *greu*, dacă de asta te temeai.

Ochii li se întâlnesc şi, chiar dacă ştiu că părțile *grele* reprezintă grija numărul unu a lui Damen, e clar că nu sunt şi *singura* lui grijă.

Nu, starea asta bruscă de nervi, prudența aceasta care îi este atât de puțin caracteristică are de-a face cu Jude.

Şi cu mine.

Jude şi cu mine, împreună.

Şi dacă nu aş şti mai bine, aş crede că e gelos. Dar ştiu mai bine şi, din păcate, genul acesta de comportament vine numai dinspre mine.

Gemenele se roagă de el, cu ochii lui mari, căprui privind în ochii lui.

- Te rugăăăm, spun ele în cor, vocile ascuțite li se împletesc. *Vrem, vrem, vrem* să facem cursul ăsta!

- O să ne ajute cu magia, dă Romy din cap zâmbind, în timp ce îl trage de mânecă.

- Şi o să ne scoată din casă, ca să nu se mai plângă Ever de lipsa intimității, adaugă Rayne, reuşind să mă jignească, chiar şi când scopul ei este să-l convingă.

Jude se uită amuzat la mine, cu sprânceana ridicată, dar mă uit repede în altă parte, ținându-mi răsuflarea până îl aud pe Damen:

- O să ajungem noi singuri la asta, trebuie să aveți răbdare.

Sunt ultimele lui cuvinte, nu mai e loc de negocieri.

Jude dă din cap şi îşi îndeasă mâinile adânc în buzunare, în timp ce se uită la noi.

- Nici o problemă. Dacă te răzgândeşti sau vrei să treci pe aici să supraveghezi, poți să o faci liniştit. Cine ştie, poate înveți ceva nou.

Ochii lui Damen se ingustează imperceptibil, dar suficient cât să mă facă să mă ridic şi să întreb:

- În concluzie, mai figurez în programul de mâine?

- Dis-de-dimineață. Mă studiază cu atenție cum fac manevre pe lângă birou ca să ajung în strânsoarea primitoare a brațului lui Damen. Eu ajung abia mai târziu, adaugă, îndreptându-se spre scaunul pe care tocmai l-am eliberat şi aşezându-se. Deci dacă fata aceea – se opreşte, uitându-se la mine.

- Honor. Încuviințez cu un gest.

Îl văd pe Damen că rămâne cu gura căscată de uimire, în timp ce Jude râde şi spune:

- Mamă, chiar că eşti medium. În fine, dacă apare, spune-i că începem undeva pe săptămâna viitoare.

douăzeci şi nouă

- Prietenul tău pare tare. Jude se uită la mine, aplecat peste marginea tejghelei, cu cana de cafea în mână.

- Asta pentru că *este* tare. Dau din cap, trecând un deget peste lista de programări, văzând că am una la ora 2, urmată de una la 3, una la 4 şi una la 5 – şi uşurată să constat că numele nu-mi sunt nici măcar vag cunoscute.

- Deci, el *este* – iubitul tău? – Soarbe repede din cafea, privindu-mă pe deasupra cănii. Nu eram sigur. Pare cam *bătrân*, ştii?

Trântesc agenda şi întind mâna după apa mea, deşi aş prefera nişte elixir al nemuririi în loc. Dar de când a apărut Roman, am jurat să renunț la consumul în public.

- Suntem colegi de clasă. Ridic din umăr, întorcându-i privirea. Ceea ce înseamnă că suntem de aceeaşi vârstă, nu-i aşa? Sper să evit alte cercetări cu această formulare.

Dar Jude continuă să se uite fix, privirea i se adânceşte mai mult şi spune:

- Nu ştiu. Sunteți?

Înghit greu şi mă uit în altă parte, cu inima bătând mai repede în timp ce mă gândesc: *Oare simte şi el ceva?E cu ochii pe noi?*

- Ar putea să însemne că a pierdut vreo... Zâmbeşte, ochii aceia verzi strălucesc, plini de lumină. Nu ştiu, câteva decenii, cel puțin.

Îmi îndrept umerii, hotărâtă să ignor insulta, dacă asta a fost. Îmi aduc aminte că Jude nu este doar şeful meu – care mi-a dat o slujbă care a luat-o pe Sabine de pe capul meu – dar şi păstrătorul Cărții Umbrelor, un tom pe care vreau cu disperare să pun din nou mâna.

- Ia zi, cum ai cunoscut-o pe Honor? îl întreb, aplecându-mă spre vitrina cu bijuterii. Rearanjez lănțişoarele de argint cu medalioanele lor din pietre prețioase, înlăturând etichetele cu prețul. Sper să par indiferentă, blazată, ca şi cum vorbesc ca să mă aflu-n treabă, şi nu pentru că m-ar interesa.

Îşi lasă cana pe tejghea şi dispare în spate, jucându-se cu sistemul audio, până când camera se umple de sunetul ploii şi al greierilor, acelaşi CD pe care îl ascultă în fiecare zi.

- Lipeam un fluturaş aici. Se întoarce la tejghea şi îmi indică numele inscripționat pe cană.

- Era singură sau cu cineva? Mă uit pe furiş, imaginându-mi-o pe Stacia împoldind-o, făcând-o să-l abordeze, ca o provocare.

Se uită la mine, ochii îmi cercetează atent fața atât de îndelung încât îmi feresc privirea şi mă prefac că sunt ocupată cu inelele, aranjându-le pe culori şi modele, în timp ce el continuă să mă privească insistent.

- N-am observat. Ridică din umeri. M-a întrebat de curs, aşa că i-am dat un fluturaş.

- Ați stat de vorbă? Ți-a spus *de ce* este interesată? Mi-am distrus acoperirea de persoană vag interesată din clipa în care mi-au scăpat aceste cuvinte.

Se uită mai profund la mine şi îmi spune:

- Mi-a spus că are probleme cu prietenul şi că vrea să ştie dacă ştiu vreo vrajă bună pe care să i-o poată face.

Rămân cu gura căscată, neştiind dacă glumeşte sau nu, până când nu izbucneşte în râs.

- Ce-i cu tot interesul ăsta? A încercat să-ți fure iubitul sau ceva?

Dau din cap că nu, închid cutia de bijuterii şi, uitându-mă în ochii lui, îi răspund:

- Ea nu, dar prietena ei cea mai bună, da.

Jude se uită la mine şi mă întreabă cu o voce grijulie:

- Şi a reuşit?

- Nu! Bineînțeles că nu! Obrajii în flăcări, inima la galop, ştiu că am răspuns prea repede ca să fie credibil. Dar asta nu o împiedică să mai încerce, adaug, ştiind că nici aşa n-a fost mai bine.

- *Nu o împiedică* sau *n-a împiedicat-o*? Încă mai încearcă? Îşi ia cafeaua de pe masă şi soarbe prelung, privirea lui nepărăsindu-mi nici pentru o clipă fața.

Ridic din umeri, încercând să-mi revin după izbucnirea de adineauri. Ştiu că eu am declanşat toate acestea.

- Deci eşti în căutarea propriei vrăji? Ceva să țină fetele departe de Damen? Sprânceana este ridicată, dar vocea nu lasa nici un indiciu dacă glumeşte sau nu.

Mă răsucesc pe scăunel, iritată de greutatea privirii lui. Nu îmi place cum sună numele lui Damen pe buzele lui.

- Cred că asta explică interesul tău subit pentru *Cartea Umbrelor,* continuă Jude, nedorind să o lase baltă.

Dau ochii peste cap şi plec de lângă tejghea, fără să-mi pese că este un act de insubordonare. Conversaţia asta a luat sfârşit. Fac în aşa fel încât să fie clar.

- Şi asta o să constituie o problemă? mă întreabă pe un ton pe care nu îl pot citi.

Mă opresc chiar lângă rafturile cu cărţi, nefiind sigură la ce se referă. Mă întorc să îi văd aura strălucind ca soarele şi tot nu am nici o idee.

- Ştiu că nu vrei ca oamenii să ştie despre tine şi acum o fată de la tine de la şcoală o să vină pe aici... Ridică din umeri şi mă lasă să completez singură.

Ridic şi eu din umeri, dându-mi seama că lista persoanelor care ştiu de abilităţile mele se tot măreşte. Mai întâi Munoz, apoi Jude, în curând, Honor, ceea ce înseamnă că va urma Stacia (deşi ea bănuieşte deja ceva) şi apoi, desigur, mai e şi Haven, care pretinde că e cu ochii pe noi. Şi partea cea mai neplăcută este că se poate ajunge la mine.

Îmi dreg vocea, ştiind că ar trebui să spun ceva, deşi habar nu am ce.

- Honor nu este – *drăguţă, plăcută, amabilă, nimic din ceea ce pare a fi-* dar adevărul este că aşa o pot descrie pe degrabă pe Stacia, Honor reprezintă o enigmă pentru mine.

Jude se uită la mine, aşteptând să-mi termin ideea.

Dar eu mă întorc, cu faţa acoperită de părul meu blond şi spun:

- Honor nu este o persoană pe care o cunosc prea bine.

- În cazul acesta, cred că suntem doi. Rânjeşte, dă pe gât ultimele guri de cafea, apoi face bucăţi cana şi o aruncă la gunoi, unde aceasta aterizează cu o bufnitură. Privirea lui o caută pe a mea, în timp ce îmi spune:

- Cu toate că pare puţin pierdută şi nesigură, exact genul de persoană pe care încercăm să o ajutăm noi aici.

Pe la ora şase, a plecat şi cel de-al cincilea client, sosit fără programare în ultima clipă, iar eu îmi netezesc părul de sub peruca neagră pe care am ales să o port, în camera din spate.

- Mai bine aşa, încuviințează Jude, aruncându-mi o privire scurtă din spatele monitorului, înainte de a se întoarce la treaba lui. Blondul ți se potriveşte. Negrul ăla e cam aspru, murmură el, apăsând pe taste şi clătinând din cap.

- Ştiu, arăt ca o Albă-ca-Zăpada cu o anemie severă, spun eu uitându-mă la Jude, în timp ce ne punem pe râs.

- Deci? Cum ți s-a părut? mă întreabă, cu ochii în monitor.

- Mi-a plăcut. Dau din cap şi plec de lângă oglindă, lângă birou şi mă aşez pe marginea lui. A fost bine. Adică, mă rog, pe undeva a fost şi oarecum deprimant şi aşa mai departe, dar e drăguț să mai poți ajuta pe cineva, ştii? Mă uit cum degetele i se mişcă pe tastatură cu atâta viteză că ochii mei abia le pot urmări. Pentru că, să fiu sinceră, nu eram sigură. Dar cred că a mers bine azi. Vreau să zic – n-ai primit plângeri sau ceva de genul ăsta, nu?

Dă din cap că nu în timp ce răscoleşte un teanc de hârtii de lângă el.

- N-ai uitat să te protejezi? – Se opreşte o clipă şi se uită intens la mine.

Ridic din umeri, neavând idee ce vrea să spună. Singura *protecție* pe care am folosit-o vreodată este exact tipul care blochează energia oricui, ceea ce mi-ar face cam imposibile interpretările.

- Trebuie să te protejezi, spune el, împingând la o parte laptopul, ca să se concentreze mai bine asupra mea. Şi înainte şi după o interpretare. Nu ți-a arătat nimeni cum să rămâi deschisă în timp ce te protejezi, totuşi, de ataşamente nedorite?

Dau din cap că nu, întrebându-mă la ce mi-ar trebui, de vreme ce sunt nemuritoare. Nu pot să cred că energia cuiva poate fi suficient de puternică încât să mă dărâme, dar nici nu-i pot spune asta.

- Vrei să te învăț?

Ridic din umeri şi mă scarpin pe mână, cu ochii pe ceas, întrebându-mă cât o să dureze.

- Nu durează mult, îmi spune el, văzându-mi expresia şi se ridică deja de la birou. Şi chiar este foarte important. E ca şi cum te-ai spăla pe mâini – eliberează toate chestiile negative pe care le poartă cu ei clienții, ca să fii sigură că nu-ți vor contamina viața.

Îmi face semn să mă aşez pe unul din scaune, în timp ce el se cațără pe celălalt, privindu-mă plin de seriozitate. Spune:

- Ți-aş arăta o meditație care întăreşte aura – dar din moment ce nu pot să îti văd efectiv aura, n-am idee dacă trebuie întărită.

Strâng din buze şi mă aşez picior peste picior, mişcându-mă inconfortabil pe scaun – nu ştiu ce să-i răspund.

- Trebuie să-mi spui odată cum reuşeşti să te ascunzi aşa de bine. Mi-ar plăcea să-ți învăț tehnica.

Înghit greu şi încuviințez cu un gest, ca şi cum am de gând să fac asta odată, numai că nu chiar acum.

Îmi spune cu o voce joasă şi dulce, aproape şoptind:

- Închide ochii şi relaxează-te, respiră încet şi adânc, în timp ce-ți imaginezi un vârtej de energie de aur pur cu fiecare inspirație, urmat de o volbură de ceață întunecată cu fiecare expirație. Absoarbe binele – eliberează răul din tine. Continuă acest ciclu, iar şi iar, permițând numai energiei pozitive să-şi croiască drum prin celulele tale, până când te simți purificată şi completă şi gata să începi.

Fac ce-mi spune el, amintindu-mi de meditația de bază la care m-a supus Ava, mă concentrez asupra respirației, să o mențin calmă, lentă şi egală. La început sunt conştientă de mine însămi, sub greutatea privirii lui, ştiind că mă studiază cu mai multă atenție decât dacă mi-aş ține ochii deschişi, dar curând sunt atrasă în ritm – pulsul se calmează, mintea se eliberează, nu mă concentrez decât pe respirație.

- Apoi, când eşti gata, imaginează-ți un con din cea mai strălucitoare lumină de aur, coborând asupra ta din ceruri – creşte şi creşte până te inundă complet – îți înconjoară întreaga ființă şi nu permite energiilor mai slabe sau forțelor răului să se strecoare – îți menținea starea pozitivă intactă, la adăpost de lipitori.

Deschid un ochi şi îi arunc o privire scurtă, nu mi-a trecut niciodată prin cap că cineva ar putea încerca să-mi fure chi-ul.

- Ai încredere în mine, spune el făcându-mi semn cu mâna să închid ochii şi să revin la starea de meditație. Acum imaginează-ți aceeaşi lumină ca pe o fortăreață inexpugnabilă, care respinge întunericul şi te ține în siguranță.

Fac asta. Mă vizualizez în minte, aşezată pe acel scaun, cu un con de lumină coborând asupra mea, peste păr, peste tricou, peste blugi, până la papucii de plajă. Mă înveleşte complet, ținând binele înăuntru şi răul afară, exact cum mi-a spus el.

- Cum e? mă întreabă, iar vocea lui vine de mai de aproape decât m-aş fi aşteptat.

- Bine, dau eu din cap, ținând conul de lumină strălucitor şi neclintit în minte. E o senzație primitoare, caldă şi – e bine. – Ridic din umeri, mă interesează mai degrabă să mă bucur de experiență decât să stau sa caut cuvântul potrivit.

- Trebuie să faci asta în fiecare zi – dar asta de acum să fie cea mai lungă. Odată ce ți-ai imprimat conul de lumină, tot ceea ce ai de făcut ca să-l menții sunt câteva reprize de respirație purificatoare, urmate de o scurtă imagine a ta învelită în lumină şi eşti gata. Deşi n-ar fi o idee rea să-l reîmprospătezi din când în când – mai ales că eşti pe cale să devii foarte faimoasă pe aici.

Îşi pune mâna pe umărul meu, cu palma întinsă, cu degetele răsfirate peste bumbacul tricoului meu. Senzația este atât de şocantă, de cutremurătoare, imaginile dezvăluie atât de mult – sar în picioare.

- Damen, strig cu o voce hârşâită, când mă întorc şi îl văd în uşă, uitându-se la mine, uitându-se la *noi.*

Damen înclină din cap, privirile noastre se întâlnesc în ceea ce – inițial – pare felul lui obişnuit de a se uita la mine plin de iubire – plină de un respect total. Dar cu cât ține mai mult, cu atât simt că este ceva ascuns dincolo de ea. Ceva întunecat. Tulburător. Ceva ce clar încearcă să țină în el.

Mă îndrept spre el şi îl apuc de mâna pe care mi-o întinde, conştientă de scutul protector de energie care pluteşte între noi – o energie pe care eram sigură că nu o poate sesiza nimeni – până îl văd pe Jude trăgând cu coada ochiului.

Mă uit la Damen şi nu sunt în stare să-mi dau seama ce ascunde în priviri, mă întreb ce caută aici, dacă a simțit cumva asta.

Brațul lui se strânge în jurul meu, mă trage mai aproape de el şi spune:

- Îmi pare rău că vă întrerup, dar eu şi Ever trebuie să ajungem undeva.

Mă uit lung la el, sorbindu-l din priviri – cutele fine ale feței lui, minunăția buzelor lui – furnicăturile şi căldura dinspre corpul lui înspre al meu.

Jude se ridică şi vine după noi în hol, spunând:

- Îmi pare rău, n-am vrut să o țin aşa târziu. Întinde mâna spre mine, atingându-mă uşor pe umăr, apoi o lasă să cadă, în timp ce adaugă: A, am uitat de carte. De ce nu o iei tu, şi aşa nu-mi trebuie pe aici.

Se întoarce la birou, gata să o scoată din sertar şi, chiar dacă sunt tentată să o iau şi să fug, felul în care Damen înțepeneşte şi aura lui Jude devine mai strălucitoare – ei bine, începe să semene a test. Şi tot ceea ce pot să fac este să mă forțez să scot cuvintele pe gură:

- Mulțumesc, dar nu în seara aceasta. Eu şi Damen avem nişte planuri.

Energia lui Damen se relaxează, revenind la normal, în timp ce privirea lui Jude se plimbă de la unul la altul.

- Nici o problemă, spune el. Altădată. Mă țintuieşte atât de mult cu privirea că mă face să o întorc pe a mea.

Îl conduc pe Damen la uşă şi mai departe, în stradă, hotărâtă să mă scutur de energia lui Jude, odată cu gândurile şi imaginile pe care mi le-a împărtăşit fără să-şi dea seama.

treizeci

- Aşadar, ai păstrat-o. Zâmbesc, aşezându-mă în BMW, bucuroasă să văd că a ales-o în locul lui Mare-şi-Urât.

Se uită la mine, privirea îi este încă serioasă, dar vocea lui e relaxată. Îmi răspunde:

- Aveai dreptate. Am sărit un pic calul cu toată faza aia cu siguranța. Ca să nu mai zic că asta merge mai bine.

Mă uit pe geam, curioasă ce fel de aventură o fi pus la cale, dar îmi imaginez că doreşte să mă ia prin surprindere, ca de obicei. Mă uit la el cum se înscrie în trafic şi se strecoară prin aglomerație, până când lăsăm în urmă toate maşinile şi accelerează. Apasă pedala de accelerație atât de repede că nu am idee unde mergem, până când nu ajungem acolo.

- Ce-i aici? Mă uit în jur, uluită de capacitatea lui de a face întotdeauna lucrurile la care te poți aştepta cel mai puțin.

- M-am gândit că n-ai mai fost pe aici. Îmi deschide portiera şi mă ia de mână. Am avut dreptate?

Dau din cap că da, în timp ce privesc un peisaj deşertic sterp, punctat numai din când în când de câte un tufiş, un fundal montan şi mii de mori de vânt. Mii, la modul cel mai serios. Toate - înalte. Toate – albe. Toate învârtindu-se.

- Este un parc de mori de vânt. Dă din cap, se saltă pe portbagaj şi şterge de praf o porțiune, să mă aşez şi eu. Produce electricitate prin exploatarea vântului. În numai o oră se produce suficientă electricitate pentru o locuință obişnuită, timp de o lună.

Mă uit în jur, observând lamele care se învârtesc şi întrebându-mă care o fi semnificația.

- Bun, deci de ce am veni aici? Sunt cam zăpăcită.

Trage adânc aer în piept, cu privirea în zare şi îmi răspunde, cu un ton nostalgic:

- Sunt atras de locul ăsta. Bănuiesc că din cauza faptului că am fost martor atâtor schimbări de-a lungul acestor şase sute de ani – iar exploatarea vântului este o idee foarte veche.

Mă uit la el, încă nesesizând relevanța, bănuiesc, totuşi, că există una.

- În ciuda avansului tehnologic şi a schimbărilor pe care le-am văzut – unele lucruri – cum ar fi acesta – rămân mereu aproximativ la fel.

Îi fac semn din cap să continue, simțind ceva mai adânc în vorbele lui. Îmi dau seama că a ales să mi le dea cu țârâita.

- Tehnologia avansează atât de repede, face ca lucrurile familiare să fie demodate într-un ritm mereu crescând. Şi în timp ce unele lucruri, cum ar fi moda, pot părea că avansează şi se schimbă, dacă trăieşti suficient de mult, o să-ți dai seama că sunt doar ciclice – readaptarea unor idei vechi, făcute să pară noi. Dar în timp ce toate lucrurile care ne înconjoară par a fi într-un flux constant – oamenii, în esența lor, rămân mereu la fel. Toți căutăm lucruri pe care le-am căutat dintotdeauna – adăpost, hrană, iubire, înțelesuri superioare. – Clatină din cap. – O căutare imună în fața evoluției.

Se uită la mine cu ochii aceia atât de adânci şi de întunecați, nici nu-mi pot imagina cum e să fii în pielea lui. Să fi luat parte la atât de multe, să ştii atât de multe, să fi făcut atât de multe – şi totuşi, în ciuda părerii lui proprii, nu este deloc blazat. Încă e plin de vise.

- Şi de îndată ce am rezolvat cu lucrurile de bază, de îndată ce ne-am asigurat adăpostul şi hrana, ne petrecem tot restul vieții doar căutând să fim iubiți.

Se apleacă asupra mea, buzele lui reci şi moi trec uşor peste pielea mea – trecătoare, efemere, ca briza dulce a deşertului. Se trage înapoi să se uite din nou la morile de vânt şi continuă:

- Olanda e vestită pentru morile ei de vânt. Şi pentru că ți-ai petrecut una dintre vieți acolo, m-am gândit că ți-ar plăcea s-o vizitezi.

Îi arunc o privire scurtă, convinsă că s-a exprimat greşit. Nu aveam timp pentru o asemenea excursie – *sau avem*?

Îl văd că îmi zâmbeşte, privirea i se luminează când îmi spune:

- Închide ochii şi vino cu mine!

treizeci şi unu

Ne rostogolim, mână în mână şi aterizăm cu o bufnitură. Mă uit o clipă în jur şi exclam:

- OMG! Suntem la –

- Amsterdam, dă el din cap, făcând ochii mici, ca să se obişnuiască cu ceaţa. Numai că nu e Amsterdamul adevărat, e varianta lui de pe Tărâmul Verii. Te-aş fi dus şi la cel adevărat, dar m-am gândit că durează mai puţin aşa.

Mă uit în jur şi observ canalele, podurile, morile de vânt, câmpiile de lalele roşii – mă întreb dacă a creat partea aceasta special pentru mine, dar apoi îmi amintesc că Olanda este celebră pentru florile sale – în special pentru lalele.

- Nu recunoşti nimic, nu-i aşa? mă întreabă el cercetându-mă cu atenţie, iar eu dau din cap că nu. Aşteaptă puţin, vei recunoaşte. L-am recreat din amintire, aşa cum mi-l amintesc din secolul al nouăsprezecelea, când noi doi am fost ultima oară aici. E o copie destul de bună, după părerea mea.

Traversăm strada, oprindu-ne suficient cât să treacă o trăsură goală, înainte de a ne opri în faţa unui magazin micuţ cu uşile larg deschise, unde este adunat un grup vioi de oameni fără feţe. Se uită cercetător la mine, dornic să suprindă măcar o scânteie de amintire, dar eu mă dau deoparte, încercând să mă prind singură, să vizualizez o imagine a fostului meu eu din acest loc – eu cea cu părul roşu şi cu ochii verzi – plimbându-mă printre zidurile acestea albe, pe podelele de lemn de sub picioarele mele, uitându-mă la şirul de tablouri care punctează perimetrul, în timp ce îmi croiesc drum printre clienţi, care încep să păliască la margini, apoi se întăresc din nou. Ştiu că Damen e responsabil de faptul că au rămas aici, pentru că le-a materializat existenţele însele.

Mă plimb de-a lungul pereţilor, presupunând că aceasta este o re-creaţie a galeriei în care ne-am întâlnit, deşi sunt dezamăgită că nu îmi pare nici măcar vag cunoscută. Observ cum toate tablourile se înceţoşează şi pălesc până când devin complet imperceptibile, în afară unuia singur, aflat chiar în faţa mea, care rămâne intact.

Mă aplec şi arunc o privire la o fată cu un bogat păr roşu-tizian, un amestec luxuriant de nuanţe de roşu, auriu şi castaniu, contrastând superb cu pielea-i albă. E pictată într-o manieră atât de tangibilă, atât de fină, atât de atrăgătoare – aproape ca şi cum ai putea păşi în tablou.

Îmi plimb privirea pe tot trupul ei, remarcând că e goală, cu toate că este acoperită în mod strategic. Vârfurile firelor ei de păr cad peste umeri, atârnându-i până la talie şi are mâinile strânse, odihnindu-se pe coapsele roz uşor ieşite în afară. Cu toate acestea, ochii sunt aceia care mă atrag – verdele cel mai adânc şi o privire atât de directă, atât de deschisă, ca şi cum s-ar uita la un iubit, deloc ruşinată că a fost surprinsă astfel.

Îmi tresaltă stomacul, în timp ce inima mea începe să bată neregulat şi, chiar dacă ştiu că Damen stă chiar lângă mine, nu mă pot uita la el. Nu îl pot amesteca în asta. Ceva mă învăluie, naşterea unei idei mă trage de mânecă, îmi dă ghionturi, dorind să ajung să o cunosc. Şi înainte de a apuca măcar să clipesc, o *văd*. La fel de bine cum văd rama de aur ce înconjoară pânza, ştiu că femeia aceasta sunt *eu.*

Fosta eu.

Eu, olandeza.

Eu, muza artistului, care s-a îndrăgostit de Damen în seara în care ne-am întâlnit în această galerie.

Dar ceea ce mă tulbură, lucrul care mă face să rămân tăcută şi neclintită e revelația bruscă a faptului că iubitul nevăzut la care se uită *nu este* Damen.

Este altcineva.

Cineva nevăzut.

- Aşadar, o recunoşti – vocea lui Damen sună calm, a fapt divers, nu e suprins nici în cea mai mică măsură. Din cauza ochilor, nu-i aşa? Se uită la mine de foarte aproape şi adaugă: Culoarea se poate schimba, dar esența rămâne aceeaşi.

Mă uit la el şi îi văd buclele bogate care aproape că ascund reveria din privirea lui – ceea ce mă face să mă întorc repede.

Câți ani aveam? N-am încredere în vocea mea să rostească cuvintele. Figura pare neridată şi tinerească, cu toate că siguranța pe care o degajă este aceea a unei femei, nu a unei fete.

- Optsprezece. Dă din cap, continuând să mă cerceteze atent. Privirea lui e scrutătoare, provocatoare, vrea să mă facă pe mine să vorbesc prima, implorându-mă să mă exprim, să-l scutesc pe el de această corvoadă. Îmi urmăreşte privirea înspre tablou şi adaugă: Erai frumoasă. Cu adevărat frumoasă. Exact ca aici. El a reuşit să te redea atât de - *perfect*.

El.

Deci asta e.

Enervarea din vocea lui vorbeşte clar – dezvăluie fiecare cuvânt la care face doar aluzie. Cunoaşte identitatea pictorului. Ştie că nu pentru el m-am dezbrăcat.

Înghit cu greu, îngustându-mi privirea ca să încerc să descifrez mâzgălitura colţuroasă, scrisă cu negru, din colţul tabloului. Descifrez un şir de vocale şi consoane, o combinaţie de litere care nu-mi spune nimic.

- Bastiaan de Kool, spune Damen, uitându-se la mine.

Mă întorc, ochii noştri se întâlnesc, sunt incapabilă să scot o vorbă.

- Bastiaan de Kool este pictorul care a pictat acest tablou. Care te-a pictat *pe tine*. Se întoarce înspre portret şi ochii lui rătăcesc din nou pe el, înainte de a se uita din nou la mine.

Clatin din cap, mă simt năucită – tot ceea ce credeam că ştiu – despre mine – despre noi – întreaga fundaţie a vieţilor noastre a slăbit, a devenit brusc fragilă.

Damen dă din cap, nu este nevoie să insiste. Amândoi recunoaştem adevărul expus drept în faţa noastră.

- În caz că te întrebai, s-a terminat încă dinainte de a se fi uscat tabloul. Sau cel puţin asta am vrut eu să cred. Clatină din cap. Dar acum – ei bine – nu mai sunt atât de sigur.

Rămân cu gura căscată, cu ochii mari, fără să înţeleg. Ce are a face acest tablou – versiunea aceasta a mea de acum un secol – cu noi, cu ceea ce suntem acum?

- Vrei să-l cunoşti? mă întreabă cu o privire adumbrită, distantă, greu de descifrat.

- Pe Bastiaan? Numele sună ciudat de familiar pe buzele mele.

Damen dă din cap că da, dispus să îl materializeze numai dacă voi fi şi eu de acord. Dar tocmai când mă pregăteam să-l refuz, îşi pune mâna pe braţul meu şi îmi spune:

- Cred că aşa ar trebui. Aşa mi se pare corect.

Trag adânc aer în piept, concentrându-mă pe căldura mâinii lui, în timp ce el închide ochii şi invocă un tip înalt, zvelt, un pic dezordonat din ceea ce părea mai devreme un spaţiu gol. Îmi dă drumul la mână şi se îndepărtează, lăsându-mi loc suficient să îl cercetez, să observ toate amănuntele până când ne expiră timpul şi dispare.

Mă duc înspre el încet, descriind cercuri largi în jurul acestui străin golit de conţinut, acestei creaţii strălucitoare dar vidă – ireală, lipsită de suflet.

Îi analizez trăsăturile fără prea multe fasoane – înălțimea îl face să pară şi mai neîngrijit, urma de musculatură subțire, viguroasă, care îi acoperă oasele – hainele curate, cu o croială de calitate, decentă, dar un pic sub o condiție bună, pielea atât de palidă şi de lipsită de defecte că aproape rivalizează cu a mea, iar părul e negru, ondulat, cu cărare pe o parte, o şuviță groasă căzându-i greu peste nişte ochi senzaționali.

Mi se taie respirația, trag cu efort aer în plămâni în timp ce el dispare încet şi îl aud pe Damen că mă întreabă:

- Vrei să-l materializez din nou? E clar că i-ar displăcea profund, dar e dispus să facă un act de curtoazie, dacă i-aş cere-o.

Dar eu rămân tot acolo, privind fix într-un vârtej de pixeli ce vibrează care curând dispare cu totul. Ştiu că nu trebuie să îl revitalizeze ca să-mi dau seama cine este.

Jude.

Tipul care a stat în fața mea, pictorul olandez care purta numele de Bastiaan de Kool în secolul al nouăsprezecelea – s-a reîncarnat secolul acesta in Jude.

Întind mâna după ceva să mă sprijin, simt că tremur, că sunt golită, că nu mai am echilibru. Îmi dau seama prea târziu că nu am de ce să mă prind, dar Damen vine iute lângă mine.

- Ever! strigă el cu o voce atât de panicată că îmi răsună până în străfunduri şi îşi strânge brațele în jurul meu, protejându-mă în aşa fel încât mă simt ca acasă. Materializează o canapea moale, pluşată, unde mă duce să mă aşez. Privirea lui pluteşte deasupra mea, îngrijorată, nu a vrut să mă supere atât de tare.

Mă întorc spre el, ținându-mi răsuflarea şi ochii noştri se întâlnesc – mă tem că voi găsi ceva diferit, ceva care s-a schimbat, acum că s-au dat cărțile pe față. Acum că ştim amândoi că nu a fost numai el.

Că odată a mai fost cineva.

Şi că acum cunosc acea persoană.

- Nu – clatin din cap stânjenită, vinovată, ca şi cum l-aş fi trădat cumva, inconştient, căutându-l. – Nu ştiu ce să spun...

Damen clatină din cap cu mâna pe obrazul meu şi mă trage mai aproape de el.

- Nu gândi aşa. Nimic din toate acestea nu e vina ta, mă înțelegi? *Nimic*. Este numai karma. Se opreşte şi mă priveşte fix în ochi. Chestiuni neterminate – ca să zic aşa.

- Dar ce poate fi neterminat? îl întreb, având o idee vagă încotro se îndreaptă discuția – nu vreau să merg pe calea aceasta. A fost acum o sută de ani! Şi, după cum ai spus, s-a terminat înainte ca pictura...

Dar până să apuc să termin, clatină din cap, îmi pune mâna pe obraz, pe umăr, pe genunchi, apoi spune:

- Nu mai sunt chiar atât de sigur de asta.

Mă uit la el, luptându-mă cu dorința de a mă smulge. Vreau să se oprească. Vreau să plecăm. Nu-mi mai place aici.

- S-ar părea că m-am amestecat, spune el cu o figură severă, acuzatoare, deşi acuzațiile sunt îndreptate numai împotriva lui. Se pare că aveam prostul obicei de a mă amesteca în viața ta, de a-mi băga nasul în decizii care ar fi trebuit să-ți aparțină. Că am forțat un destin care – se întrerupe, cu gura încleştată, privirea fixă, deşi buzele îi tremură într-un fel care arată ce preț plăteşte – nu îți fusese hărăzit.

- Despre ce e vorba? strig cu o voce înaltă, nerăbdătoare, percepând energia din jurul cuvintelor lor şi ştiind că urmează ce este mai rău.

- Nu-i clar? Se uită la mine, lumina din ochii lui se sfărâmă în milioane de biți – un caleidoscop de întuneric care s-ar putea să nu se mai repare niciodată.

Se ridică de pe canapea cu o mişcare iute, sinuoasă şi ocupă spațiul din fața mea. Dar înainte de a apuca să vorbească, să înrăutățească lucrurile şi mai mult, mă arunc cu capul înainte şi îi spun:

- E ridicol! Totul! Absolut totul! Destinul ne-a adus împreună, iar şi iar. Suntem suflete pereche! Şi din ce-am aflat, exact aşa funcționează – sufletele pereche se găsesc necontenit, oricât ar părea de improbabil, orice ar fi! Încerc să îl iau de mână, dar s-a mutat unde nu-l mai pot ajunge, păşind în fața mea, ca să-mi evite atingerea.

- Destinul? Clatină din cap, vocea îi e aspră, crudă, dar toate adresate numai sieşi. Destin a fost când am răscolit tot pământul în căutarea ta, iar şi iar, incapabil să-mi aflu liniştea până ce nu te-am găsit? Se opreşte şi privirile noastre se întâlnesc. Spune-mi, Ever, ăsta ți se pare destin? Sau, mai degrabă, ceva forțat?

Deschid gura să spun ceva, dar numai buzele mi se despart – cuvintele refuză să iasă – îl văd cum se întoarce către tablou şi se uită la fată. Fata mândră şi frumoasă a cărei privire trece peste el, înspre altul.

- Am fost cumva în stare să ignor toate acestea, să le dau deoparte în ultimii patru sute de ani, convingându-mă singur că era destinul nostru, că tu şi cu mine

eram meniți să fim împreună. Dar alaltăieri, când ai trecut pe la mine după serviciu, am simțit ceva diferit – o modificare a energiei tale. Şi ieri, la magazin, am *ştiut*.

Mă holbez la spatele lui, la forma solidă a umerilor lui slabi şi musculoşi. Îmi amintesc cât se purta de formal, de ciudat şi toate acestea acum au sens.

- Am ştiut din clipa în care i-am văzut ochii. Se întoarce şi privirile noastre se întâlnesc. Spune-mi, Ever, spune-mi adevărul, nu s-a întâmplat la fel şi în cazul tău?

Înghit cu dificultate, dorind să mă uit în altă parte deşi ştiu că nu pot. Va interpreta greşit, va presupune că dau înapoi. Îmi aduc aminte de momentul când Jude m-a suprins singură în magazin, de felul în care inima mi-a luat-o la galop, obrajii mi-au luat foc, odată cu un tresăltat nervos ciudat în stomac. O secundă eram bine, în secunda următoare – dezastru. Şi toate acestea numai pentru că i-am întâlnit privirea adâncă, verde ca marea, a lui Jude.

Nu poate să însemne...

Ar putea poate?

Ar putea?

Mă ridic de pe canapea şi merg înspre el până când corpurile noastre se află la numai câțiva centimetri distanță unul de celălalt. Vreau să-l conving, să *mă* conving. Să găsesc o cale să dovedesc că nimic din toate acestea nu a însemnat ceva.

Dar ne aflăm pe Tărâmul Verii. Şi aici gândurile sunt energie. Şi mă tem că tocmai a asistat la gândurile mele.

- Nu-i vina ta, spune el cu o voce aspră, răguşită. Te rog să nu te simți prost.

Îmi îndes mâinile în buzunare cât pot de adânc, hotărâtă să rămân tare într-o lume care nu mai este stabilă.

- Vreau să ştii cât de rău îmi pare. Şi totuşi – clatină din cap. *Îmi pare rău* nu e de ajuns. E chiar groaznic de nepotrivit, iar tu meriți mai mult decât atât. Mă tem că tot ce mai pot face acum – singurul lucru care ar îndrepta lucrurile – este să...

Vocea i se întretaie, făcându-mă să-mi ridic capul până când fețele noastre se află la acelaşi nivel. Stăm atât de aproape unul de celălalt că până şi cea mai mică mişcare ar umple cu uşurință golul.

Dar tocmai când mă pregătesc, el se dă înapoi, cu privirea fixă, trăsăturile serioase, hotărât să se facă auzit când îmi spune:

- Mă dau deoparte. Este singurul lucru pe care îl mai pot face acum. Din clipa aceasta, nu mă voi mai amesteca în destinul tău. Din clipa aceasta, orice mişcare legată de destinul tău îţi aparţine şi numai tu o poţi face.

Vederea mi se înceţoşează, gâtul mă arde. Cu siguranţă, nu poate vorbi serios.

Sau poate?

Îl privesc stând în faţa mea, sufletul meu pereche perfect, iubirea vieţilor mele, singura persoană pe care am considerat-o adăpostul meu, acum pleacă de lângă mine.

- Nu aveam nici un drept să mă bag în viaţa ta aşa cum am făcut-o. Nu ţi-am dat niciodată şansa să alegi. Şi ştii care este partea cea mai rea? Se uită la mine, cu o privire atât de plină de ură pentru sine însuşi că mă face să privesc în altă parte. Nici măcar nu am fost suficient de nobil, suficient de bărbat, să joc cinstit. Clatină din cap. M-am folosit de fiecare truc cunoscut, de toate puterile aflate la dispoziţia mea, ca să anihilez competiţia. Şi dacă nu am nici o posibilitate să pot schimba cei patru sute de ani – şi nici nemurirea pe care ţi-am oferit-o cu de-a sila – sper că acum – dacă mă dau deoparte – îţi voi oferi o fărâmă de libertate, permiţându-ţi să alegi.

- Între tine şi *Jude*? – rămân cu gura căscată, vocea mi se ridică, aproape isteric. Vreau s-o spună. S-o spună pur şi simplu. Să nu se mai învârtă în jurul cozii şi să treacă la subiect.

Dar el continuă să stea acolo drept, cu privirea sătulă de viaţă aţintită asupra mea.

- Păi, nu-i nimic de ales! Absolut nimic! Jude este *şeful* meu – şi nu este interesat de mine absolut deloc – nici eu de el.

- Atunci tu nu eşti în stare să vezi ce văd şi eu – spune Damen, de parcă ar vorbi de un lucru – vreun obiect mare, proţăpit în faţa mea.

- Asta pentru că nu este nimic *de văzut*. Nu înţelegi? Nu te văd decât *pe tine*! – mă uit la el, cu privirea înceţoşată, cu mâinile tremurânde – mă simt atât de groaznic, atât de goală pe dinăuntru, de parcă fiecare respiraţie ar putea fi cea de pe urmă.

Dar abia termin de vorbit, că Damen scoate din nou tabloul în evidenţă. Îi dă o strălucire care nu poate fi ignorată. Dar chiar dacă el consideră că reprezintă

ceva, fata aceea este o străină pentru mine. Poate că sufletul meu i-a ocupat odată trupul, dar nu mai este casa lui acum.

Încep să vorbesc, să îi explic aceste lucruri, dar cuvintele nu vor să iasă. Numai un bocet ascuțit care călătoreşte dinspre mintea mea înspre a lui. Un sunet care înseamnă *te implor* şi *nu face asta*, un sunet fără sfârşit.

- Nu plec nicăieri, spune el, imun la rugămințile mele. Voi fi mereu aproape, undeva. Voi fi capabil să te percep, să te țin în siguranță. Dar în rest – clatină din cap şi continuă cu o voce tristă, învinsă, dar hotărâtă – Mă tem că nu mai pot, mă tem că trebuie să...

Dar nu am să îl las să termine, nu pot să îl las să termine, aşa că îl întrerup, strigând:

- Am încercat deja să trăiesc o viață fără tine, când m-am întors în timp şi ce să vezi? Destinul m-a trimis înapoi. Privirea mi-este încețoşată de lacrimi, dar nu mă întorc, vreau să le vadă. Vreau să ştie exact ce înseamnă pentru mine altruismul lui greşit direcționat.

- Dar, Ever, asta nu înseamnă că ți-era menit să fii cu mine, poate ai fost trimisă înapoi ca să-l găseşti pe Jude şi acum, că l-ai găsit...

- Bine, spun eu, nelăsându-l să termine fraza, nu când am atâtea dovezi să-mi susțină cauza. Atunci ce spui de momentul în care ți-ai ținut mâna aproape şi mi-ai cerut să mă concentrez pe căldură şi furnicături, pretinzând că exact aşa se simte între sufletele pereche? Ce spui *de asta*? N-ai vorbit serios? O întorci?

- Ever – clatină din cap şi se freacă la ochi – Ever, eu...

- Nu înțelegi? dau din cap, percepându-i energia, ştiind că nu are nici cea mai mică importanță. Continui, totuşi: Nu *înțelegi* că nu te vreau *decât pe tine*?

Îşi duce mâna la obrazul meu, cu degetele atât de fine şi de drăgostoase – un memento crud a ceea ce n-am să mai am – gândurile lui traversează distanța din mintea lui într-a mea, rugându-mă să înțeleg, să las ceva timp să treacă.

Te rog să nu îți imaginezi că pentru mine e uşor. Habar n-aveam ce dureros poate fi să te porți fără cea mai mică urmă de interes personal – poate de asta nici n-am mai făcut-o până acum? Surâde, încercând să pară că ia lucrurile uşor, ceea ce refuz să accept. Vreau să se simtă şi el la fel de groaznic, la fel de golit pe dinăuntru cum mă simt şi eu. *Ți-am răpit şansa de a-ți mai revedea familia vreodată – ți-am pus chiar sufletul în primejdie* - privirea lui se fixează asupra mea - *dar, Ever, trebuie să mă asculți, trebuie să înțelegi, e timpul să alegi ceea ce mai poți face – fără ca eu să mă amestec.*

- Am ales deja, spun cu o voce frântă, prea obosită să mai lupt. Te-am ales pe tine şi nu poţi da înapoi. Mă uit la el şi îmi dau seama că vorbele mele nu au nici un rost, e hotărât să se ţină de planul lui. Pe bune, Damen, l-am cunoscut acum câteva sute de ani într-o ţară în care n-am mai fost de atunci. Mare scofală. *O viaţă* – din câte?

Se uită o clipă la mine, apoi închide ochii şi îmi spune, aproape şoptind:

- Nu a fost doar o viaţă, Ever.

Face galeria să dipară, deşi păstrează morile de vânt şi lalelele şi materializează o lume întreagă în faţa ochilor mei – câteva lumi, de fapt – Paris – Londra – Noua Anglie – aliniate în centrul Amsterdamului, unde stăm noi. Lumi care rămân fidele timpului fiecăreia – arhitectura, hainele – reprezentative pentru perioada lor – şi totuşi golite de toţi locuitorii, populate doar de trei persoane.

Eu în toate deghizările mele – servitoare de joasă condiţie la Paris – domnişoară răsfăţată din înalta societate a Londrei – fiică de Puritan – cu Jude mereu alături de mine – îngrijitor de grajduri francez, conte englez, frate de congregaţie – amândoi diferiţi, mereu altfel, doar ochii rămânându-ne la fel.

Iar eu privesc la fiecare imagine în parte, scenele apar în faţa mea ca într-o piesă de teatru bine regizată. Interesul meu în Jude păleşte ori de câte ori apare Damen pe scenă – la fel de magic şi de fermecător cum este şi astăzi – folosind toate trucurile să mă răpească.

Stau acolo fără suflare şi nu ştiu ce să spun. Ştiu doar că vreau ca toate acestea să dispară.

Îl privesc în faţă, înţeleg acum de ce se simte aşa, dar nu are nici cea mai mică importanţă. Nu pentru mine. Nu pentru inima mea.

- Aşadar, te-ai hotărât. Bine. Nu-mi convine, dar asta este. Dar vreau să ştiu cât va dura asta. Câteva zile? O săptămână? Clatin din cap. Cât îţi va lua să accepţi faptul că orice s-ar întâmpla, orice ai gândi sau ai spune, oricât de incorectă poate să pară această luptă, eu te aleg pe tine? *Întotdeauna* te-am ales pe tine. Pentru mine, numai *TU* exişti.

- Nu e un lucru pe care să-l putem data – trebuie să-ţi dai timp, timp să te eliberezi de mine, timp să poţi merge mai departe...

- Doar pentru că tu eşti hotărât să faci asta, doar pentru că tu vrei să *îndrepţi lucrurile* în ciuda a ceea ce spun eu, doar pentru că tu ai inventat jocul, nu înseamnă că faci tu toate regulile. Pentru că dacă chiar ai de gând să mă laşi pe mine să aleg, atunci am să aleg până la sfârşitul zilei.

Clatină din cap, ochii lui par puțin mai luminoşi şi, dacă nu mă înşel, cu o urmă de uşurare.

Şi în clipa aceea, *ştiu* – o rază de speranță care-mi face sufletul să se avânte. Şi el urăşte asta la fel de mult ca şi mine. Nu sunt singura pe aici care are nevoie de o dată.

- Sfârşitul anului, spune el cu jumătate de gură, într-un fel care îmi spune că încearcă să o facă pe nobilul, pe galantul, în felul acesta ridicol. Ar trebui să fie de ajuns.

Dau din cap că nu, abia lăsându-l să-şi termine ideea şi spun:

- Până la sfârşitul zilei de *mâine*. Sunt sigură că mă voi fi hotărât până atunci.

Dar nu acceptă, nu vrea să negocieze şi îmi spune:

- Ever, te rog, avem toată viața înaintea noastră dacă asta vei alege. Crede-mă, nu trebuie să te grăbeşti.

- Până la sfârşitul săptămânii viitoare, încuviințez eu, cu o voce sugrumată, întrebându-mă cum o să rezist până atunci.

- Până la sfârşitul *verii*, rosteşte el cuvintele finale, privirea lui întâlnind-o pe a mea.

Stau în fața lui, incapabilă să scot un cuvânt. Mă gândesc cum vara pe care o aşteptam de când ne-am întâlnit – îmi imaginam trei luni de jocuri şi distracție sub soarele din Laguna Beach s-a transformat deodată în anotimpul celei mai depline solitudini.

Ştiu că nu mai este nimic de zis şi mă dau deoparte, ignorând mâna pe care mi-o întinde ca să facem drumul înapoi împreună.

Dacă el este atât de hotărât ca eu să-mi aleg singură calea, atunci eu aleg să încep chiar de acum. Părăsesc galeria şi ies în stradă, croindu-mi drum prin Amsterdam, Paris, Londra şi Noua Anglie, fără a privi înapoi măcar o dată.

treizeci şi doi

Imediat ce trec de colțul străzii, încep să alerg, picioarele mi se mişcă atât de repede de parcă aş vrea să-l las în urmă pe Damen, galeria, totul. Piatra cubică se transformă mai întâi în asfalt, apoi în iarbă, alerg departe de toate viziunile

mele obişnuite de pe Tărâmul Verii, hotărâtă să-mi materializez una numai a mea – un loc în care Damen nu poate ajunge.

Îmi croiesc drum spre partea de sus a băncilor de la fosta mea şcoală, mă uit la tabela de scor pe care scrie *HAI URŞII!* şi ocup locul de sus, din colţul din dreapta, unde am încercat prima (şi ultima) mea ţigară, unde m-am sărutat pentru prima oară cu fostul meu prieten, Brandon şi unde odinioară eu şi fosta mea prietenă, Rachel, domneam suverane, chicotind şi flirtând în costumele noastre de majorete, complet străine de complicaţiile vieţii.

Îmi aşez picioarele pe banca din faţa mea şi îmi pun capul pe genunchi, scoţând suspine puternice, care îmi zguduie umerii, în timp ce încerc să realizez ce s-a întâmplat. Îmi suflu nasul într-un maldăr de şerveţele materializate şi privesc cu ochi goi la terenul populat de jucători fără feţe şi fără nume, care trec prin chinurile antrenamentului, în vreme ce prietenele lor bârfesc şi flirtează pe margine. Sper că o imagine atât de familiară, de normală îmi va oferi mângâierea de care am nevoie – şi că o voi face să dispară numai când mă voi simţi şi mai rău.

Asta nu mai este viaţa mea. Nu mai este destinul meu.

Damen reprezintă viitorul meu. În mintea mea, nu există nici un dubiu.

Chiar dacă sunt nervoasă ori de câte ori apare Jude în apropiere, chiar dacă există *ceva* ce nu pot nega ori de câte ori ne întâlnim – nu înseamnă nimic. Nu înseamnă că el este Acela. Este doar efectul familiarităţii de demult dintre noi, o recunoaştere venită din subconştient, nimic mai mult.

Doar pentru că a jucat un rol în istoria mea nu înseamnă că are un rol şi în viitorul meu, altul decât acela de *şef* la o slujbă de vară pe care nu m-aş fi apucat să o caut dacă nu m-ar fi obligat Sabine. Deci cum aş putea fi eu de vină? Cum poate asta să fie altceva decât o coincidenţă ciudată, o parte enervantă a trecutului meu care, deşi nu este vina mea, refuză să moară?

Adică, nu e ca şi cum m-aş fi apucat eu să-l caut, nu-i aşa?

Nu-i aşa?

Dar, chiar dacă inima mea ştie adevărul, nu pot să nu mă întreb ce am însemnat odată unul pentru celălalt.

Chiar am ieşit dintr-un lac nepăsătoare că mă vede goală? Sau portetul a izvorât drept din imaginaţia lui prea bogată?

Ceea ce mă duce la alte întrebări, pe care aş prefera să le ignor, cum ar fi:

Nu am fost virgină în ultimii patru sute de ani, aşa cum credeam?

M-am culcat totuşi cu Jude şi nu cu Damen?

Şi dacă da, de ce mă simt atât de ciudat şi aşa de intimidată lângă el acum?

Privesc la câmpul din faţa mea, care se transformă în Colosseumul de la Roma, în piramidele egiptene, în Acropola ateniană, Marele Bazar din Istanbul, Piaţa Operei din Sydney, Piaţa San Marco din Veneţia, Medina din Marrakech. Văd cum decorul se învârte şi se schimbă, transformându-se în toate locurile pe care sper să le vizitez vreodată. Ştiu un singur lucru cu siguranţă:

Am trei luni la dispoziţie.

Trei luni fără Damen.

Trei luni în care ştiu că el este undeva, acolo, dar nu-l pot ajunge, nu-l pot atinge, nu pot fi cu el.

Trei luni să deprind suficientă magie să rezolv toate problemele noastre şi să-l aduc înapoi o dată pentru totdeauna.

Ştiu mai bine decât am ştiut orice vreodată – că numai el reprezintă viitorul meu, destinul meu, orice s-ar fi întâmplat înainte.

Mă concentrez din nou asupra peisajelor, Marele Canion se metamorfozează în Machu Pichu, care, la rândul său, se transformă în Marele Zid Chinezesc. Ştiu că voi avea destul timp pentru toate acestea mai târziu, dar acum trebuie să mă întorc.

Să mă întorc pe pământ.

Să mă întorc la magazin.

Sper să îl prind pe Jude înainte să închidă magazinul. Am nevoie de el să mă înveţe, o dată pentru totdeauna, să descifrez cartea aceea.

treizeci şi trei

Am evitat-o toată săptămâna pe Sabine. Nu credeam că este posibil, dar între şcoală, noua mea slujbă şi ultimul spectacol *Fixativ* al lui Miles, am cam scăpat de repercusiuni până în clipa în care mă pregăteam să-mi arunc la canalizare micul dejun.

- Aşadar. Surâde, înclinându-se lângă mine, în costumul ei elegant, de serviciu şi strălucind cu o aură de sănătate şi sudoare. Nu aveam ceva de discutat? O conversaţie pe care te-ai chinuit atâta s-o amâni?

Întind mâna după pahar şi ridic din umeri – nu ştiu ce să spun.

- Cum este noul tău serviciu? Totul e în regulă?

Încuviinţez uşor, fără să mă angajez, de parcă aş fi prea interesată să sorb din suc ca să-i răspund.

- Pentru că probabil că aş reuşi să te mai strecor încă în stagiul de practică, dacă doreşti –

Dau din cap că nu şi termin resturile de suc, inclusiv pulpa. Îmi spăl cana şi o aşez pe uscătorul de vase în timp ce răspund:

- Nu-i nevoie. Observ expresia de pe figura ei şi adaug: Serios, totul este OK.

Mă studiază cu o privire intensă, observând fiecare detaliu.

- Ever, de ce nu mi-ai spus că Paul este profesorul tău?

Îngheţ, dar numai pentru o clipă, înainte de a mă preface foarte interesată de un castron de cereale, pe care nu am nici o intenţie să le mănânc. Iau o lingură şi amestec conţinutul la nesfârşit şi răspund:

- Pentru că Paul, cu pantofii lui mişto şi blugii de firmă, *nu este* profesorul meu. *Domnul Munoz*, cu ochelarii lui de tocilar şi pantalonii kaki călcaţi *este* profesorul meu. Ridic lingura la gură, evitându-i privirea.

- Pur şi simplu nu-mi vine să cred că nu ai spus nimic. Clatină din cap şi se încruntă.

Ridic din umeri, prefăcându-mă că nu vreau să vorbesc cu gura plină, când adevărul este, de fapt, că nu vreau să vorbesc.

- Te deranjează? Că mă întâlnesc cu profesorul tău? Se uită pe furiş, lăsând prosopul să-i atingă gâtul şi apoi fruntea.

Amestec cerealele iar şi iar, ştiind că sub nici o formă nu mai pot mânca, nu după ce a început discuţia asta.

- Atâta timp cât nu vorbiţi despre mine. O cercetez cu atenţie, să îi văd aura, limbajul trupului. Observ că se foieşte stânjenită şi mă abţin să nu arunc o privire în mintea ei. Vreau să zic, nu vorbiţi despre mine, *nu-i aşa*? adaug eu, cu privirea aţintită în ochii ei.

Dar ea se mulţumeşte să râdă, ferindu-şi privirea, în timp ce obrajii i se îmbujorează:

- S-ar părea că avem mai multe în comun în afară de asta.

- Da? Cum ar fi? Zdrobesc cerealele cu lingura, prefer să-mi îndrept frustrarea către ele şi să le transform într-o masă umedă, în toate culorile curcubeului. Mă întreb dacă să o anunţ acum sau s-o las pe mai târziu. Revelaţia senzaţională că această dragoste nu va dura – nu conform viziunii pe care am avut-

o, cu ea combinată cu un tip drăguț, fără nume, care lucrează în aceeaşi clădire cu ea.

- Ei bine, în primul rând suntem amândoi fascinați de Renaşterea italiană.

Mă uit la ea luptându-mă cu dorința de a da ochii peste cap. N-am auzit-o niciodată spunând aşa ceva şi locuim împreună de mai bine de un an.

- Ne place mâncarea italiană –

A, da, cu siguranță sunteți suflete pereche. Singurii doi oameni pe lume fascinați de pizza şi de paste şi chestii îmbibate în brânză şi suc de roşii.

- Şi începând de vineri, va petrece ceva timp la mine în clădire.

Mă opresc. Totul se opreşte, inclusiv clipitul şi respiratul, aşa că stau acolo cu gura căscată.

- Este martor expert într-un caz care...

Buzele ei continuă să se mişte, mâinile gesticulează, dar eu nu mai ascult de acum câteva fraze. Cuvintele ei sunt înecate de sunetul inimii mele zdrobite, acompaniat de țipătul tăcut care dă totul afară.

Nu.

Nu se poate.

Nu. Se. Poate.

Sau se poate?

Îmi amintesc viziunea despre acea noapte la restaurant – Sabine la întâlnire cu un tip drăguț care lucrează la ea în clădire – un tip pe care, fără ochelari, nu l-am recunoscut a fi Munoz. Ştiu pe dată ce înseamnă acest lucru – asta-i! - destinul ei – Munoz este Acela!

- Eşti bine? Fața ei se apropie de mine, întunecată de îngrijorare.

Dar eu mă trag înapoi repede, evitându-i atingerea. Înghit greu în timp ce-mi lipesc un zâmbet pe față, ştiind că ea merită să fie fericită – la naiba, chiar şi *el* merită să fie fericit. Şi totuşi, de ce trebuie să fie fericiți împreună? Pe bune, acum, dintre toți cu care se putea întâlni, de ce a trebuit să fie profesorul meu, cel care îmi cunoaşte secretul?

Mă uit la ea, chinuindu-mă să încuviințez în timp ce îmi las castronul în chiuvetă şi mă îndrept spre uşă spunând:

- Da, totul este în regulă, serios. Doar că... nu vreau să întârzii.

treizeci şi patru

- Hei, e duminică, nici nu deschidem pân' la unşpe. Jude îşi sprijină placa de surf de perete şi îmi aruncă o privire.

Dau din cap că da, abia ridicându-mi ochii din carte – sunt hotărâtă să îi dau de capăt.

- Ai nevoie de ajutor? Îşi aruncă prosopul pe un scaun, vine înspre birou şi se aşează în spatele meu.

- Dacă asta presupune tot codul ăla şmecher de traducere pe care l-ai făcut – bat cu degetele în foaia de lângă mine – sau orice altceva similar cu lista ta interminabilă de meditații, atunci, nu, mulțumesc, mi-a ajuns. Dar dacă te-ai hotărât în sfârşit să-mi spui cum să citesc chestia asta, fără a mă aşeza în poziția lotusului, fără a-mi imagina raze albe de lumină şi/sau fără a mă face să-mi imaginez rădăcini lungi, ca fusele, crescându-mi din tălpi şi înfigându-se adânc în pământ, atunci da, din toată inima, încearcă. Împing cartea înspre el, atentă să nu-i ating decât marginile, prinzând cu o privire rapidă figura lui amuzată, privirea lui tropicală, sprânceana despicată, înainte de a mă uita în altă parte.

Îşi aşează mâna pe birou şi se apleacă asupra cărții, cu degetele răsfirate pe lemnul vechi şi trupul atât de aproape că-i pot simți energia intrând în spațiul meu.

- Mai există o modalitate prin care s-ar putea să meargă. Bine, cel puțin pentru cineva cu capacitățile tale. Dar felul în care te porți cu lucrul ăsta – abia îi atingi marginile, te ții la distanță – arată clar că ți-este teamă.

Vocea lui curge peste mine, calmă şi mângâietoare. Mă face să închid o clipă ochii şi să-mi dau voie să simt ceva, să simt *cu adevărat*, fără a încerca să opresc sau să dau la o parte. Sunt nerăbdătoare să-i dovedesc lui Damen că nu are dreptate, să îl anunț că am dat o şansă şi că n-am întâlnit nici zare de căldură sau furnicături. Chiar dacă lui Jude *îi place de mine* – în acelaşi fel în care îmi place mie de Damen şi lui Damen de mine – chiar dacă *am văzut* asta în viziunea pe care mi-a împărtăşit-o pe negândite în ziua aceea – este numai din partea lui. Singurul lucru pe care îl obțin este o scădere a stresului şi a anxietății, o pace atât de lipsită de energie, atât de relaxată, care îmi calmează nervii încordați şi...

Mă bate uşor pe umăr, scoțându-mă din reverie. Îmi face semn să mă alătur lui pe canapeluța din colț, unde îşi aşează cartea pe genunchi. Mă îndeamnă să îmi aşez palma pe pagină, să închid ochii, să-mi curăț mintea şi să intuiesc mesajul din ea.

La început nu se întâmplă nimic, dar asta numai pentru că opun rezistență din răsputeri. Încă țin minte ultima izbitură de energie, care practic m-a prăjit pe interior şi m-a terminat pentru tot restul serii. Dar în clipa în care mă hotărăsc să cedez, să am încredere în proces şi să permit țiuitului să treacă prin mine, sunt întâmpinată de un baraj de energie care e suprinzător, aproape stânjenitor de personal.

- Prinzi ceva? mă întreabă cu o voce joasă, cu privirea fixată asupra mea.

Ridic din umeri, mă întorc spre el şi îi răspund:

- E ca şi cum... ca şi cum aş citi jurnalul cuiva. Sau cel puțin asta prind eu. Tu?

Încuviințează din cap.

- Şi eu la fel.

- Dar credeam că este mai degrabă – nu ştiu – o carte cu vrăji. Ştii tu, câte una pe fiecare pagină.

- Un *grimoar*, vrei să spui. – Zâmbeşte, arătându-şi gropițele minunate şi dinții din față fermecător de strâmbi.

Mă încrunt – nu cunosc termenul.

- E un fel de carte cu rețete pentru vrăji, conține date foarte precise – data, momentul, ritualul efectuat, rezultatele obținute în urma ritualului, genul ăsta de lucruri. Strict la subiect.

- Şi asta? – bat cu degetul pe pagină.

- Mai degrabă un jurnal, cum ai spus şi tu. Descrierea foarte personală a experienței unei vrăjitoare – ce a făcut, de ce a făcut-o, cum s-a simțit, rezultatele etc. De aceea sunt adesea scrise codificat – sau în tebană, cum e cazul aici.

Îmi aplec umerii şi strâmb din buze, întrebându-mă de ce fiecare fărâmă de progres pe care sunt pe cale să îl fac se transformă de fapt în doi paşi uriaşi înapoi.

- Căutai ceva anume? O vrajă de dragoste, bănuiesc?

Mă uit la el cu privirea îngustată, întrebându-mă de ce o fi zis asta tocmai acum.

- Îmi pare rău. Ridică din umeri, privirea lui trece peste fața mea, întârziind cu o secundă prea mult pe buzele mele. Se pare că sunt necazuri în paradis, judecând după felul în care tu şi Damen vă evitați zilele astea.

Închid ochii o clipă, obligând înțepătura să se retragă. A trecut o săptămână. O săptămână fără Damen – fără scumpele lui mesaje telepatice, fără îmbrățişarea lui caldă şi iubitoare. Singurul indiciu că el există cu adevărat îl reprezintă

provizia de elixir proaspăt de la mine din frigider. Un elixir pe care probabil că l-a strecurat în timp ce eu dormeam, luându-şi toate măsurile de precauţie să-şi termine treaba înainte de a mă fi trezit. Fiecare oră care trece este atât de dureroasă, de agonizantă, de solitară – n-am nici cea mai vagă idee cum îmi voi petrece toată vara fără el.

Energia lui Jude se modifică, aura lui se dă înapoi şi o umbră de albastru îi licăreşte pe margini.

- În fine, orice ai căuta, îmi spune el, revenind la treabă, o să găseşti aici. – Loveşte cartea cu degetul mare. Trebuie numai să laşi să treacă ceva timp ca să poţi observa totul. Este o povestire foarte detaliată şi conţinutul este destul de adânc.

- Unde ai găsit-o? Îi observ şuvoiul de dreadlock-uri trecându-i de coapse. Şi de când o ai? adaug, cu dorinţa bruscă de a şti.

Ridică din umeri şi îşi fereşte privirea.

- Am luat-o de undeva, de la un tip pe care-l ştiam. Clatină din cap. A fost demult.

- Mai vag se poate? Zâmbesc şi scot un soi de râset la care el nu răspunde. Serios. Ai numai nouăsprezece ani – cât de demult poate să fi fost? Îl cercetez cu atenţie, amintindu-mi de clipa în care i-am pus aceeaşi întrebare şi lui Damen – mult înainte să ştiu ce era el de fapt. Un fior îmi strânge deodată pielea, în timp ce îl cercetez – dinţii strâmbi, cicatricea de pe sprânceană, încâlceala de şuviţe căzând în ochii aceia verzi atât de cunoscuţi – mă conving singură că el este doar o persoană pe care o cunosc din trecutul meu, că nu este la fel ca mine.

- Cre'că nu-s aşa bun să ţin socoteala timpului, spune el cu un râs forţat, neconvingător. Încerc să trăiesc clipa, *prezentul*. Totuşi, trebuie să fie vreo patru – poate cinci ani de când am intrat în chestiile astea.

- Şi Lina a aflat? De asta o ţii ascunsă?

Dă din cap că nu şi se înroşeşte la faţă.

- Oricât mi-ar fi de penibil s-o recunosc, a dat peste o păpuşă pe care o făcusem şi a luat-o razna complet. A crezut că era o păpuşă voodoo. A înţeles greşit toată faza.

- Păpuşă? – Mă uit fix în ochii lui, n-am idee la ce se referă.

- Un fel de păpuşă magică. Ridică din umeri şi îmi aruncă o privire jenată. Eram puşti, ce pot să spun? Am fost indus în eroare suficient de mult încât să cred că va putea face o anumită fată să mă placă.

- Şi a putut? Îmi țin respirația, studiindu-l cu luare-aminte, curioasă de ce vorbele lui îmi declanşează o reacție în stomac.

- Lina a distrus-o înainte de a putea funcționa. Tot a fost bine. Ridică din umeri. S-a dovedit că fata aducea necazuri.

- Genul tău. Cuvintele năvălesc afară înainte de a le putea opri.

Se uită la mine cu ochii scăpărând.

- Năravul din fire n-are lecuire.

Rămânem aşa, ochi în ochi, cu respirația întretăiată, momentul creşte în intensitate, se dilată, până când îl întrerup şi mă întorc la carte.

- Mi-aş dori să te ajut, spune el cu o voce joasă şi profundă. Dar am senzația că e vorba de o călătorie mult prea personală pentru mine. Mă întorc, gata să-i răspund, când el adaugă: Nici o problemă, înțeleg. Dar dacă vrăjile sunt ceea ce cauți, trebuie să ştii câteva lucruri. Privirile noastre se întâlnesc, se asigură că are atenția mea deplină, apoi continuă: Unu: este o măsură în ultimă instanță – trebuie utilizată numai atunci când au fost epuizate toate celelalte căi. Şi doi, vrăjile sunt, de fapt, numai rețete ale schimbării, ca să obții ceea ce vrei sau să modifici o situație care trebuie... modificată. Dar ca să funcționeze, trebuie să ai țeluri clare – trebuie să vizualizezi rezultatul dorit şi să-ți canalizezi întreaga energie înspre el.

- Ca materializarea, spun eu, dorindu-mi să nu o fi făcut când văd cum i se schimbă privirea.

- Materializarea durează prea mult – magia e mai rapidă sau, cel puțin, poate să fie.

Strâng din buze, ştiind că e mai bine să nu-i explic că şi materializarea poate fi fulgerătoare, odată ce înțelegi cum funcționează universul. Totuşi, nu poți materializa ceea ce nu cunoşti, de exemplu, printre altele, să fac să apară antidotul este complet peste puterile mele.

- Gândeşte-te la ea ca la o carte de bucate uriaşă. Bate cu unghia în carte. Una cu note suplimentare. Zâmbeşte. Dar nimic de aici nu este bătut în cuie, poți să modifici rețetele după scopul tău propriu şi îți alege propriul set de ustensile.

- Ustensile? Mă uit la el.

- Cristale, ierburi, elemente, lumânări, faze ale lunii, chestii de-astea.

Mă gândesc la elixirurile pe care le-am fabricat chiar înainte de a mă întoarce în timp, m-am gândit la ele mai mult în termeni de alchimie decât de magie, deşi bănuiesc că, pe undeva, este cam acelaşi lucru.

- Ajută la fel de mult să rosteşti vrăjile în versuri.

- Ca pe o poezie? Mă uit la el uluită. Poate că totuşi n-o să meargă, având în vedere că sunt varză la genul ăsta de lucruri.

- Nu trebuie să fie Keats[5], doar ceva care să rimeze şi să aibă o oarecare semnificație pentru ceea ce îți doreşti să facă.

Mă încrunt, descurajată înainte de a începe.

- Şi, Ever...

Mă uit la el.

- Dacă vei dori vreodată să arunci vraja asupra unei persoane, poate te vei mai gândi. Lina avea dreptate. Dacă nu poți convinge pe cineva să vadă lucrurile în felul tău sau să coopereze cu tine, folosind metode mai pământene, există o şansă destul de mare să nu fie, pur şi simplu, menit să se întâmple.

Dau din cap că da şi mă uit în altă parte, ştiind că se prea poate să fie aşa în alte situații, nu şi într-a mea.

Situația mea este diferită.

treizeci şi cinci

- Am trecut pe la tine pe la serviciu. Haven mă analizează cu atenție, mutându-şi privirea de la părul meu la şnurul de mătase de care este agățată amuleta, abia vizibilă la baza anchiorului, înainte de a rămâne cu ochii fixați asupra figurii mele.

Dau scurt din cap şi îmi îndrept din nou atenția către Honor, pe care o văd cum râde împreună cu Stacia şi Craig şi restul găştii de persoane importante, ca şi cum totul ar fi normal – numai că nu este aşa. Nu şi pentru ea. Ea se cufundă în magie acum – o elevă foarte silitoare a *măiestriei* – după cum spune Jude. Şi toate acestea, fără aprobarea liderei de grup.

- M-am gândit că putem lua prânzul sau ceva, dar tipul mişto din spatele tejghelei mi-a spus că ai treabă. Degetele culeg glazura de pe brioşa cu ciocolată, in vreme ce ochii ei nu se abat nici pentru o clipă de pe figura mea.

Miles ridică ochii din telefonul mobil, cu sprâncenele împreunate şi se uită de la una la alta:

- Pardon? Există un tip mişto şi nu m-a anunțat nimeni?

---

5 Important poet romantic britanic din secolul al XIX-lea. (n.tr.)

Mă întorc spre ei – cuvintele lui Haven abia acum capătă impactul cuvenit. *A fost la mine la serviciu! Ştie unde lucrez! Oare ce altceva mai ştie?*

- A, e super-mişto, încuviinţează Haven, continuând să se uite la mine. *Muy caliente*[6] cu siguranţă. Dar se pare că Ever e hotărâtă să-l ţină secret. Nici nu ştiam măcar că există pân' nu l-am văzut cu ochii mei.

- De unde ştii unde lucrez? o întreb, încercând să menţin un ton nepăsător, de conversaţie, ca să nu-şi dea seama cât de panicată sunt, de fapt.

- Mi-au spus gemenele.

Din ce în ce mai rău.

- M-am întâlnit cu ele la plajă, Damen le învăţa să facă surf.

Zâmbesc, dar e un zâmbet anemic, pe care îl simt fals.

- Cred că aşa se explică de ce n-ai scos o vorbă despre noul tău loc de muncă – n-ai vrut ca prietenii tăi cei mai buni să se dea la noul tău coleg de muncă cel sexi.

Miles se holbează la mine, abandonând trimiterea de sms-uri pentru ceva mult mai suculent.

- Este *şeful* meu. – Clatin din cap. – Şi nu e nici un secret, nimic de genul ăsta, doar că nu a venit vorba, atâta tot.

- Ei, da, pentru că discuţiile noastre din pauza de masă sunt atât de efervescente, că pur şi simplu nu ai avut când să strecori subiectul. Te rog. Haven îşi dă ochii peste cap. *Aşa* ce nu mă duci.

- Aaa, hei, nişte elemente de descriere s-ar potrivi la fix acum. – Miles se apleacă cu o faţă nerăbdătoare, uitându-se de la una la alta.

Dar eu mă mulţumesc să ridic din umeri, în timp ce Haven surâde şi îşi mănâncă brioşa, mătură firmiturile din poala jeanşilor ei negri şi îi răspunde:

- Imaginează-ţi surferul cel mai bronzat, cu ochii cei mai aqua-marini, cu corpul cel mai tare, cu dreadlock-urile cele mai mişto, cel mai *bun* membru al clanului Bunăciunilor pe care ţi-l poţi închipui, apoi înmulţeşte cu zece şi îl obţii pe *el*.

- Serios? Miles rămâne cu gura căscată, holbându-se la mine. Adică, pe bune?

Oftez, rupându-mi sendvişul în bucăţele, iar Haven adaugă:

---

[6] Foarte frumos, în limba spaniolă în original (n.tr.)

- Crede-mă, cuvintele nu pot descrie cât e de tare. Singurii care se apropie cât de cât sunt Damen şi Roman, dar ei fac parte dintr-o categorie doar a lor, aşa că nu se pun. Câţi ani are, totuşi? Se uită la mine. Pare cam tânăr să fie şef.

- Nouăsprezece. Ridic din umeri, nedorind să discut despre serviciu, despre Jude sau despre nimic din lista asta în general. E exact genul de problemă cu privire la care mă avertiza Damen. Genul de problemă pe care trebuie să o evit. Că veni vorba de bunăciuni, Josh ce mai face? Surâd, schimbând vorba într-un mod destul de stângaci, dar sper să meargă.

Îi văd aura tremurând şi pâlpâind în timp ce se concentrează asupra brioşei. Îmi răspunde:

- Am terminat cu el din momentul în care a încercat să-mi dea pisicuţa. Trebuia să-l vezi cum zâmbea, parcă era cine-ştie-ce dar miraculos. Îşi dă ochii peste cap şi rupe brioşa în două. Adică, pe bune acum, cât de prost să fii?

- A încercat doar să fie drăguţ – începe Miles, dar Haven nu înghite.

- Te rog. Îi aruncă o privire furioasă. Dacă înţelegea cu adevărat prin ce trec, n-ar fi încercat niciodată să-mi bage pe gât o înlocuitoare pentru Charm. O pisicuţă adorabilă al cărei singur destin este să moară după ce am ajuns să mă ataşez foarte tare de ea, ca să pot trăi maximum de durere şi suferinţă.

Miles îşi dă ochii peste cap în timp ce eu spun:

- Nu trebuie să se întâmple mereu aşa...

Dar ea mă întrerupe:

- Serios? Numeşte-mi un singur lucru – un lucru cu suflu de viaţă – care nu moare sau nu te părăseşte sau şi una şi alta. Ultima oară când ţi-am pus întrebarea asta, te-ai înecat. Deci, Miles, tu, cu ochii tăi daţi peste cap şi cu zâmbetul tău atotştiutor, haide, fă-ţi de cap, zi-mi un singur lucru care –

Miles clatină din cap şi îşi ridică mâinile ca şi cum s-ar preda – urăşte confruntările şi renunţă bucuros la joc înainte de a-l începe.

Haven zâmbeşte satisfăcută de eşecul nostru comun şi continuă:

- Crede-mă, tot ce-am făcut a fost să i-o iau înainte. Tot s-ar fi terminat până la urmă.

- Bine, ridică Miles din umeri, revenind la sms-urile lui. Dacă are vreo importanţă, mie-mi plăcea de el. Părerea mea este că vă stătea bine împreună.

- Atunci întâlneşte-te tu cu el. Haven zâmbeşte arogant, aruncând cu glazură de brioşă în el.

- Nu, mulțumesc. Prea slăbănog şi drăgălaş. Zâmbeşte. Pe de altă parte, şeful lui Ever...

Arunc o privire la Miles, îi cercetez aura şi văd că oarecum glumeşte. *Oarecum.*

- Îl cheamă Jude, oftez resemnată, văzând că discuția a revenit de unde plecase. Şi din ce am observat, îi plac numai fetele care nu-l plac pe el, dar eşti binevenit să încerci cât poți tu de bine. Îmi închid gentuța pentru pachet, trăgând fermoarul peste un măr nemâncat, o pungă de cartofi prăjiți şi un sendviş rupt în bucățele.

- Poate că ar trebui să-l inviți la petrecerea mea de rămas-bun, spune Miles. Ştii tu, ca să-mi ofer au adio lung şi plăcut. Îşi trece mâna prin părul castaniu şi râde.

- Că veni vorba, spune Haven, cu ochii parțial acoperiți de genele false pe care le încearcă zilele acestea. Mama tocmai a distrus livingul, literalmente l-a distrus. Covorul scos, mobila dată deoparte, pereții demolați – ceea ce, pe de o parte, e bine, că înseamnă că în nici un caz nu vor putea vinde casa în halul acesta de distrusă, dar mai înseamnă şi faptul că nu avem cum să ținem petrecerea la mine, aşa că speram...

- Sigur, încuviințez eu întâmpinată de două fețe atât de şocate că mi se face jenă. Îmi dau seama că vizitele lor regulate la mine acasă, ritualul nostru de fiecare vineri seară de mâncat pizza şi stat în jacuzzi a luat sfârşit din momentul în care Damen a intrat în viața mea. Dar acum, că el s-a dus – sau cel puțin e hotărât să păstreze distanța o vreme – poate că e momentul să reluăm.

- Eşti sigură că n-o să se supere Sabine? întreabă Miles cu o voce plină de speranță, dar precautã.

Dau din cap că nu.

- Atâta timp cât nu vă deranjează dacă trece Munoz pe acolo, totul este în regulă. Îmi dau ochii peste cap.

- Munoz? Adică *proful de istorie*? Rămân cu gura căscată. Cei doi prieteni ai mei arată la fel de şocați cum arătam şi eu când am aflat prima oară.

- Sunt *împreună*. Clatin din cap, ştiind că oricât de tare mi-ar displăcea, nu am cum să pun punct.

Haven îşi dă la o parte de pe față suvițele cele bleumarin şi se apleacă spre mine.

- Stai aşa, să înţeleg exact, matuşa ta Sabine e împreună cu proful nostru de istorie cel sexi?

- Acum cine e înnebunită după profu'? Miles râde şi o înghionteşte.

Dar Haven ridică din umeri.

- Hai te rog. Nu te purta ca şi cum nici n-ai fi observat. Vreau să spun, când vine vorba de tipi mai în vârstă, în special de cei care poartă ochelari şi se îmbracă în kaki, e super-tare.

- Te rog, nu spune despre el că e *super-tare*. Râd, deşi nu prea îmi vine. Şi ca să ştii şi tu, seara îşi aruncă ochelarii şi schimbă raiaţii pe blugi de firmă.

Haven surâde, ridicându-se de pe bancă.

- Atunci aşa rămâne. Petrecere la tine. *Asta* chiar vreau *s-o văd*.

- Vine şi Damen? Miles îşi strecoară telefonul mobil în buzunar, privindu-mă cu atenţie.

- Aaa. Nu ştiu – poate. Ridic din umeri, strâng din buze şi mă scarpin pe mână cu atâta ardoare că aş putea la fel de bine să port un semn pe care scrie *HEI, UITĂ-TE LA MINE, MINT!* Adică, nu ştiu, e foarte ocupat zilele acestea să aibă grijă de gemene şi...

- De aia a chiulit de la şcoală toată săptămâna? ma întreabă Haven.

Dau din cap că da, mormăind nişte aberaţii, că şi-ar fi dat examenele finale mai devreme, dar nu din toată inima şi se cunoaşte. Văd că aprobă din cap, dar numai ca să mă liniştească pe mine, ochii şi aurele lor spun cu totul altceva – nu cred o iotă.

- Tu ai grijă să fie Jude acolo, spune Miles şi simpla menţionare a numelui îmi face stomacul să tresalte.

- Da, o să am nevoie de el ca rezervă, în caz că întâlnirea mea nu decurge aşa cum sper eu, zâmbeşte Haven.

- Ai o întâlnire? spunem eu şi Miles într-un glas, uitându-ne ca viţeii la poartă nouă pentru o clipă.

- Cu cine? întreb eu.

Miles exclamă în acelaşi timp:

- Ai fost rapidă!

Dar Haven se mulţumeşte să zâmbească şi ne face cu mâna în timp ce se îndreaptă spre clasă fredonând: *O să vedeţi*!

treizeci şi şase

Cum mi-am ținut promisiunea față de Munoz şi am participat la ora de istorie (ceea ce a fost mult mai stânjenitor pentru mine decât pentru el) şi cum nu mai făcusem promisiuni asemănătoare şi altor profesori, am chiulit restul zilei şi m-am îndreptat către magazin.

Gândurile mele alunecă spre Damen în timp ce conduc pe autostrada de coastă, vizualizându-l atât de clar încât se materializează chiar pe scaunul din dreapta mea. Mă priveşte cu ochii aceia întunecați, fumurii, cu buzele întredeschise, ațâțătoare, în timp ce îmi aruncă un braț de lalele roşii în poală – durerea este atât de palpabilă că îl izgonesc înainte de a apuca să pălească. Îmi dau seama că un Damen materializat nu are cum să meargă. Nu atâta timp cât cel real este pe aici, pe undeva, aşteptând să treacă cele trei luni.

Dar eu nu pot să aştept. *Refuz* să aştept. Singura cale de a mă elibera de sentimentul acesta de gol este să îl aduc pe Damen înapoi. Şi singura cale de a face asta este să sparg codul lui Roman. Să pun mâna pe antidotul acela o dată pentru totdeauna şi atunci toate problemele mele se vor rezolva.

Dar în afară de o alta vizită la el acasă, habar nu am unde îl pot găsi. Ca şi Damen, a cam lipsit toată săptămâna aceasta de şcoală.

Intru pe alee şi ocup un locuşor din spate, intrând pe uşă ca o furtună, cu atâta viteză şi forță că Jude uită la mine confuz cum mă duc după tejghea şi iau agenda cu programări.

- Crede-mă, dacă ştiam că ai de gând să tragi chiulul, aş fi programat câteva interpretări, dar după cum stau lucrurile, nu am nimic.

- Nu trag chiulul, murmur eu, deşi ştim amândoi că asta fac. OK, poate că asta fac. Ridic din umeri, uitându-mă la el. Dar e ultima săptămână de şcoală, aşa că nu e mare scofală. N-ai să spui nimănui, nu-i aşa?

Înlătură ideea cu o fluturare a mâinii, ridicând din umeri în timp ce îmi răspunde:

- Doar că aş fi vrut să ştiu – mi-aş fi adus placa.

- Poți să te duci să ți-o iei. Mă îndrept spre rafturi şi mă apuc să aranjez nişte cărți. Vreau să las o oarecare distanță între noi doi, ca să pot evita valul atrăgător de calm pe care îl creează prezența lui. Serios, adaug când văd că nu face nici un gest. Am eu grijă aici.

Se uită la mine cu privirea fixă.

- Ever, începe el.

Mă uit la el, simțind încotro se îndreaptă lucrurile, nerăbdătoare să risipesc temerile înainte de a ajunge acolo.

- Nu trebuie să mă plăteşti, îi spun, cu brațele încărcate cu cărți. N-am venit să fac ore suplimentare. Ca să spun drept, de altfel, nu mă interesează nici dacă nu mă plăteşti deloc.

Îşi îngustează privirea o clipă, apoi încă una. Îşi înclină capul într-o parte şi spune:

- Chiar nu te interesează, nu?

Ridic din umeri şi mă întorc la cărți, luându-mi răgaz să le aliniez cât mai bine înainte de a-i răspunde:

- Nu, chiar nu mă interesează. E bine să-mi descarc sufletul de o altă iluzie, chiar dacă e măruntă.

- Pentru ce *eşti* aici, mai exact? mă întreabă cu un ton pe care nu pot să nu-l sesizez. Pentru carte?

Mă întorc, nervoasă şi încurcată şi privirea mea poposeşte asupra lui.

- E chiar atât de evident? Ridic din umeri, chinuindu-mă să râd.

Mă simt uşurată când îl văd că zâmbeşte şi arată cu degetul peste umăr, spunând:

- Dă-i drumul, distrează-te. N-am să-i spun lui Damen ce ai de gând.

Îl săgetez cu o privire care să-i dea foarte clar de înțeles că sunt sătulă de glumele cu Damen, dar văd că este foarte serios.

- Îmi pare rău. Ridică din umeri. Dar e destul de evident că nu-i place chestia asta.

Ridic şi eu din umeri, fără a confirma sau infirma. În nici un caz nu am să discut cu el despre Damen. Mă indrept spre camera din spate şi mă aşez la birou, gata să descui mental sertarul, când observ că a venit după mine.

- A, am uitat că e încuiat, murmur eu, simțind că sunt falsă şi ridicolă în timp ce mă aplec spre sertar. Ştiu că sunt actrița cea mai proastă cu putință, dar continui la fel.

Se apleacă în pragul uşii, săgetându-mă cu o privire care îmi dă clar de înțeles că nu mă crede.

- Nu mi s-a părut că te-a împiedicat ultima oară, spune cu o voce joasă şi profundă. Sau prima oară când te-am găsit în magazin.

Înghit cu greu, neştiind ce să spun. Să-mi recunosc capacităţile ar însemna să încalc regula numărul unu a lui Damen. Simt greutatea privirii lui Jude aţintite asupra mea când spun:

- Nu... nu pot...

Ridică din sprâncene, ştiind că pot şi încă foarte bine.

- Nu pot s-o fac *de faţă cu tine*, închei eu, ştiind că ar fi o prostie să continui cu şiretlicul acesta.

- Te ajută? – Îşi acoperă ochii cu mâinile şi rânjeşte.

Mă uit o clipă la el, sperând că n-o să tragă cu coada ochiului printre degete, apoi trag adânc aer în piept şi închid ochii la rândul meu, *vizualizând* cum se deschide încuietoarea, înainte de a scoate cartea. O aşez pe birou, iar el ia loc lângă mine, cu capul înclinat într-o parte, picior peste picior şi îmi spune:

- Ştii ceva, Ever, eşti destul de deosebită.

Îngheţ, degetele se plimbă deasupra cărţii, inima îmi bate mai repede.

- Vreau să spun că ai un *dar* deosebit. Se uită la mine cu ochi scrutători, ridică din umeri şi culoarea din obraji i se accentuează. Adaugă: N-am mai cunoscut pe nimeni cu puteri ca ale tale. Felul în care îţi extragi informaţia dintr-o carte, din mintea unei persoane – şi totuşi...

Mă uit la el, cu gâtul uscat, simţind că urmează ceva ce aş fi preferat să evit.

- Şi totuşi habar nu ai cine stă lângă tine. Chiar lângă tine, de fapt.

Oftez, întrebându-mă dacă asta e clipa în care trece la mărturisiri, dar el doar face un gest înspre dreapta mea, zâmbind şi clătinând din cap de parcă s-ar afla cineva acolo. Dar când mă întorc să mă uit, locul este gol.

- Prima dată am fost sigur că ai venit în magazin ca să mă înveţi. Zâmbeşte când îmi vede expresia şi adaugă: ştii foarte bine că nu există coincidenţe – universul este mult prea exact pentru evenimente întâmplătoare. Ai venit aici cu un motiv, indiferent dacă îţi dai sau nu seama şi...

- Ava m-a condus aici, spun eu, incomodată de cursul discuţiei şi dorind să-i pun capăt. Şi m-am întors să o văd pe Lina, nu pe *tine*.

Dar el încuviinţează, absolut netulburat.

- Şi totuşi, te-ai întors când Lina nu era aici, ceea ce ţi-a dat şansa să mă găseşti *pe mine*.

Mă foiesc pe locul meu şi mă concentrez asupra cărţii, pentru că nu mă pot uita la el. Nu după ceea ce tocmai a spus. Nu după călătoria mea la Amsterdam cu Damen.

- Ai auzit vreodată expresia *profesorul intră când este elevul pregătit*?

Ridic din umeri, aruncându-i o privire scurtă, apoi continui să mă uit în jos.

- Cunoaştem oamenii pe care trebuie să-i cunoaştem la timpul potrivit. Şi chiar dacă sunt destul de sigur că am o grămadă de învățat de la tine, mi-aş dori mult să te învăț şi eu ceva, dacă îmi dai voie – dacă eşti deschisă spre învățare.

Îi simt privirea, grea şi intensă şi ştiind că nu prea am de ales, ridic din umeri. Îl văd că dă din cap şi se uită în dreapta mea, aplecându-şi capul ca şi cum acolo s-ar afla cineva.

- E cineva care vrea să te salute, spune el cu privirea fixată într-un punct. Cu toate că mi-a spus că eşti sceptică, aşa că trebuie să depun eforturi ca să te conving.

Mă holbez la el, fără să clipesc şi fără să respir. Mă gândesc că dacă e o glumă, dacă mă păcăleşte cumva, o să...

- Îți spune ceva numele Riley?

Înghit cu greu, incapabilă să scot un cuvânt. Mintea mea dă repede înapoi, rememorând toate conversațiile pe care le-am avut, căutând momentul când i-aş fi putut pomeni de asta.

Se uită la mine, aşteptând răbdător. Dar eu doar încuviințez tăcut, nedorind să împărtăşesc mai multe.

- Spune că e sora ta, sora ta mai mică. – Nu îmi dă timp să răspund şi adaugă. A, şi a adus pe cineva cu ea – sau, mai degrabă... – zâmbeşte şi îşi dă dread-urile la o parte de pe față, ca şi cum ar vrea să vadă mai bine. Mai degrabă ceva – e un cățel – un labrador...

- Auriu, spun aproape fără să vreau. E cățelul nostru.

- Butterball, spune dând din cap.

- *Cup*. Buttercup. Fac ochii mici, curioasă cum a putut greşi, dacă Riley chiar stă lângă el.

Dar el încuviințează şi continuă:

- Îmi spune că nu poate sta prea mult, pentru că este destul de ocupată zilele acestea, dar că vrea să ştii că este alături de tine, mult mai mult decât ai crede.

- Pe bune? Îmi încrucişez brațele şi mă las pe spate. Atunci de ce nu se arată? Mă încrunt, îmi abandonez jurământul de tăcere şi îmi împărtăşesc frustrarea: De ce nu *face* ceva să-şi facă simțită prezența?

Jude zâmbeşte scurt, buzele abia mişcându-i-se şi îmi spune:

- Îmi arată o tavă cu – face o pauză, privind cu atenție, apoi continuă - negrese. Vrea să ştie dacă ți-au plăcut.

Îngheț, aducându-mi aminte de negresele pe care le-a copt Sabine acum câteva săptămâni şi cum bucățica cea mai mică purta inițiala mea şi cea mai mare, pe a lui Riley, exact cum făcea ea pe vremea când ni le făcea mama.

Mă uit la Jude, gâtul mi-e atât de sugrumat că nu pot ieşi cuvintele. Mă chinui să-mi revin, când el îmi spune:

- Vrea să mai ştie şi dacă ți-a plăcut filmul, cel pe care ți l-a arătat pe...

Tărâmul Verii. Închid ochii, luptându-mă cu lacrimile, întrebându-mă dacă surioara mea cu gura mare are de gând să-i povestească despre *asta*, dar el ridică din umeri şi se opreşte.

- Spune-i... încep eu cu o voce răguşită şi stridentă că sunt silită să îmi dreg glasul şi să o iau de la început. Spune-i da la toate, absolut la toate. Şi mai spune-i că – că o iubesc – şi că mi-e dor de ea – şi că o rog să îi salute pe mama şi pe tata şi că trebuie neapărat să găsească o cale să putem vorbi din nou – pentru că am nevoie...

- Aici intervin eu, spune el cu o voce joasă, blândă, ochii lui căutându-mi privirea. Vrea să fiu eu intermediarul vostru, din moment ce nu poate să vorbească direct cu tine – cel puțin nu în afara viselor tale. Deşi vrea să ştii că te aude tot timpul.

Mă uit la el, cuprinsă din nou de scepticism. *Intermediarul nostru*? Chiar să vrea Riley asta? Asta înseamnă că are încredere în el? Şi dacă da, *de ce*? Ştie de trecutul nostru comun? Şi care e faza cu visele – ultima oară când mi-a apărut în vis, a fost mai mult un coşmar. Un coşmar ca o ghicitoare, care nu avea nici un înțeles.

Mă uit din nou la Jude, întrebându-mă dacă pot să am încredere în el – dacă nu cumva inventează toate acestea. Poate că i-au spus gemenele, poate că a găsit informații despre accident pe Google şi...

- Pleacă, spune el în timp ce dă din cap şi face cu mâna în semn de adio presupusei mele surioare invizibile. Vrei să-i mai spui ceva?

Mă agăț de marginile scaunului, privind în jos la birou, în timp ce mă chinui să respir. Locul pare deodată înghesuit, închis, de parcă tavanul s-ar prăbuşi şi pereții s-ar apropia. Habar nu am dacă pot avea încredere în el sau nu, dacă Riley chiar este acolo, dacă este măcar ceva real din toate acestea.

Tot ce ştiu este că trebuie să ies de aici.

Să iau aer.

Vocea lui mă cheamă înapoi în timp ce țâşnesc de la birou şi alerg spre uşă, fără nici o idee încotro mă îndrept, dar sperând că e un loc mare, deschis, departe de *el.*

treizeci şi şapte

Mă năpustesc afară pe uşă şi mă îndrept spre plajă, cu inima gata să-mi sară din piept, cu mintea învârtindu-se, uitând să încetinesc la un ritm mai normal până ce nu ajung acolo. Degetele de la picioare ating apa, în vreme ce las în urmă un nor de nisip şi oameni încremeniți. Toată lumea se uită pe furiş clătinând din cap, spunându-şi că şi-au imaginat, că nu se poate. Nimeni nu poate alerga atât de repede.

Nimeni care pare atât de normal cum par eu.

Îmi abandonez şlapii şi intru în apă. Mă opresc o clipă să-mi ridic marginea blugilor, apoi mă decid că nu mă interesează, de fapt, când vine un val şi mă udă până la genunchi. Vreau numai să simt ceva, ceva tangibil, palpabil – o problemă cu o rezolvare evidentă. Spre deosebire de cele cu care mă confrunt în mod obişnuit.

Şi chiar dacă singurătatea nu mi-e străină, nu m-am simțit nicicând mai solitară ca astăzi. Am avut mereu pe cineva la care să mă duc – Sabine – Riley – Damen – prietenii mei, dar acum, cu toată familia mea moartă, cu Sabine ocupată cu Munoz, iubitul meu, în pauză şi prieteni în care nu mă pot încrede – ce rost are?

Ce rost are să am aceste puteri, capacitatea de a manipula energia şi de a materializa lucruri, dacă nu pot transforma în realitate ceea ce-mi doresc cu adevărat?

Ce rost are să văd fantome, dacă nu le pot vedea pe cele care înseamnă ceva pentru mine?

Ce rost are să traiesc veşnic dacă trebuie să trăiesc aşa?

Mă duc mai departe, până când apa îmi ajunge la coapse – nu m-am simțit niciodată mai însingurată pe o plajă atât de aglomerată, mai neajutorată într-o zi atât de însorită. Refuz să mă clintesc când el apare din spatele meu, mă apucă de

umăr şi încearcă să mă tragă afară din valuri. Îmi plac izbiturile apei care îmi udă pielea, du-te- vino-ul neîncetat care mă trage în larg.

- Hei – ochii lui se micşorează din cauza soarelui în timp ce mă cercetează îndeaproape. Refuză să-mi dea drumul până când nu se convinge că mă simt bine. – Ce-ai zice să mergem înapoi înăuntru? – Vocea e calmă, grijulie, de parcă aş fi delicată, fragilă, în stare de orice.

Înghit greu şi rămân pe poziții, cu privirea ațintită la orizont şi îi spun:

- Dacă glumeai, dacă te jucai cu mine într-un fel sau altul – Clatin din cap, incapabilă să termin propoziția, dar amenințarea se subînțelege.

- Niciodată. Mă strânge mai tare, ținându-mă dreaptă, trăgându-mă deasupra unui val care vine înspre noi. *M*-ai citit, Ever. Atunci, în prima zi. Ştii ce pot să fac, ce pot să *văd*. Trag aer în piept şi mă pregătesc să-i răspund, când el adaugă: Şi ca să ştii şi tu, a fost lângă tine de câteva ori de atunci. Nu tot timpul, dar de cele mai multe ori. Numai că acum a fost prima oară când a şi vorbit.

- Şi de ce? Mă întorc şi privirile noastre se întâlnesc. Nu am nici un motiv să nu-l cred, dar trebuie să fiu cât se poate de sigură.

- Probabil că a vrut să clădească încrederea. Ridică din umeri. Spre deosebire de tine.

Mă uit la el, îl privesc în ochii aceia verzi ca marea, adevărul e chiar acolo, mi se dezvăluie, să-l pot vedea. Nu minte, nu se joacă şi, în mod cert, nu inventează. Chiar o vede pe Riley şi singurul lui plan este să ajute.

- Cred că de asta ne-am întâlnit. Dă din cap, iar vocea îi este aproape o şoaptă. – Mă întreb dacă Riley a aranjat lucrurile.

Riley sau – altceva – ceva mai puternic decât noi? Mă uit fix la ocean, întrebându-mă dacă mă recunoaşte şi el, cum îl recunosc eu. Dacă simte tresăltarea aceea în stomac, furnicăturile pe piele, *atracția* ciudată, dar familiară – la fel cum simt şi eu. Şi dacă da, ce înseamnă toate acestea? Chiar avem chestiuni nerezolvate, o karmă care trebuie să apelăm?

Chiar nu există coincidențe?

- Pot să te învăț, spune el, cu o promisiune care trebuie onorată în priviri. Nu am nici o garanție, dar pot să încerc.

Mă desprind din strânsoarea lui şi avansez prin apă, fără să-mi pese că partea de jos mi-e udă leoarcă, în timp ce în rest sunt uscată.

- Toată lumea are această capacitate. După cum toată lumea poate să fie medium – sau, cel puțin, extrem de intuitivă. E doar o chestiune de cât eşti de

deschis, cât de mult vrei să te eliberezi şi să înveți. Dar cu darul tău – nu există nici un motiv să nu poți învăța să o vezi şi tu.

Mă uit la el, dar numai pentru o clipă, ceva mi-a atras atenția, ceva care...

- Secretul este să-ți înalți vibrația până la un nivel la care...

Nu vedem valul până nu se înalță, nelăsându-ne timp să ne scufundăm ca rațele sau măcar să fugim. Singurele lucruri care mă salvează sunt reflexele incredibile ale lui Jude şi strânsoarea brațului său.

- Eşti bine? mă întreabă cu privirea ațintită asupra mea.

Dar atenția mea este în altă parte, atrasă de căldura, de esența plină de iubire atât de cunoscută, care poate aparține unei singure persoane – îi poate aparține numai *lui*.

Îl văd pe Damen cum taie apa, cu placa la subraț, cu corpul atât de sculptat, atât de bronzat, că l-ar face să plângă pe Rembrandt. Apa se desparte în urma lui, cam cum ar trece un cuțit fierbinte prin unt, curată, fluidă, de parcă marea însăşi s-ar despărți.

Buzele mele se desfac, disperate să strige, să-l cheme şi să-l aducă înapoi alături de mine. Dar tocmai când mă pregăteam s-o fac, ochii noştri se întâlnesc şi văd şi eu ce vede el – pe mine, cu părul ud şi încurcat, cu hainele mototolite atârnând, jucându-mă în ocean într-o zi de vară însorită, cu brațele puternice şi bronzate ale lui Jude în jurul meu.

Mă desprind din strânsoarea lui Jude, dar este prea târziu. Damen m-a văzut deja.

Deja a trecut mai departe.

M-a lăsat goală, lipsită de suflare, văzându-l cum pleacă.

Nici o lalea, nici un mesaj telepatic, doar un gol imens trist rămas în urma lui.

treizeci şi opt

Jude iese din apă şi vine după mine până la jumătatea plajei, strigându-mă şi încercând să țină pasul cu mine. Renunță într-un târziu când eu traversez şi mă îndrept către magazinul în care lucrează Haven.

Trebuie să vorbesc cu cineva, să mă încred într-o prietenă. Să dau cărțile pe față şi să mă eliberez de povară, cu orice preț.

Indiferentă față de greutatea blugilor mei uzi, de plescăitul materialului, de tricoul ud care se lipeşte de mine – nici nu-mi dă prin cap să materializez ceva uscat până când ajung la uşă şi îl găsesc acolo pe Roman.

- Îmi pare rău, nu servim persoane desculțe şi fără cămaşă. Surâde. Deşi, trebuie s-o spun, *mă bucur* de privelişte.

Îi urmăresc privirea ațintită pe pieptul meu şi mi-l acopăr cu mâinile când văd că bluza mea a devenit destul de transparentă.

- Trebuie să vorbesc cu Haven. Încerc să-l dau deoparte, dar el îmi blochează calea din nou.

- Ever, te rog frumos, aici este un stabiliment stilat. Poate că n-ar fi rău să revii când o să fii un pic mai ... *adunată.*

Mă uit peste umărul lui şi văd dintr-o privire un loc destul de mare atât de opulent, atât de plin cu diverse lucruri de parcă ar fi lampa unui duh. Candelabre de cristal atârnă de grinzi, aplice din fier şi picturi în ulei înrămate punctează pereții, în timp ce podeaua este acoperită cu carpete țesute în toate culorile, suprapuse, în timp ce piese de mobilier stil se înalță lângă polițe după polițe cu haine de epocă şi vitrine înalte, din sticlă, pline de bijuterii şi gablonțuri.

- Spune-mi doar dacă este aici. Îi arunc o privire, răbdarea începe să mă părăsească în timp ce el mă măsoară cu privirea şi zâmbeşte arogant. Încerc să mă conectez la energia ei, dar bănuiesc că el mă blochează, pentru că nu ajung prea departe.

- Poate că da, poate că nu. Cine poate să spună? Bagă mâna în buzunar şi scoate un pachet de țigări, oferindu-mi şi mie una. Dar eu îmi dau ochii peste cap şi mă strâmb, văzându-l cum se uită la mine când ridică bricheta, trage adânc fumul în piept, apoi îl expiră şi îmi spune: Pentru numele lui Dumnezeu, Ever, trăieşte şi tu un pic. *Consumi* nemurirea de pomană!

Mă încrunt, făcând un semn cu mâna să îndepărtez fumul din fața mea şi îl întreb:

- Cine este proprietar aici? Îmi dau seama că nu l-am mai văzut până acum şi mă întreb ce legătură o fi având el.

Trage un fum lung, cu ochii micşorați, ca de pisică, în timp ce mă studiază din cap până-n picioare.

- Tu ai senzația că glumesc, dar te înşeli. Nici un nemuritor care se respectă nu ar putea fi văzut vreodată *în halul acesta*. Întinde un deget spre mine. Şi

totuşi, totuşi, n-ai decât să păstrezi tricoul, dar fă în aşa fel să schimbi restul. Se uită la mine cu o privire pofticioasă, rânjind ca un animal de pradă.

- Al cui e locul ăsta? repet eu tragând din nou cu coada ochiului înăuntru. Încep să îmi fac o idee. Aici nu e un magazin de antichități obişnuit. Acestea sunt bunurile personale ale lui Roman. Lucrurile pe care le-a strâns de şase sute de ani încoace, pe care le-a împărțit cu sârguință şi le-a vândut exact la momentul potrivit – ca un negustor de antichități.

Se uită la mine şi scoate câteva rotocoale de fum unul după altul, apoi îmi răspunde:

- E al unui prieten. Nu-i treaba ta.

Îmi îngustez privirea – ştiu eu mai bine. E magazinul lui. El este patronul lui Haven, cel care îi plăteşte salariul. Dar nu vreau să renunț şi îi spun:

- Aşadar, ți-ai făcut un prieten. Sărăcuțul de el.

- A, dar am o grămadă. Rânjeşte şi trage din nou adânc din țigară, înainte de a arunca mucul şi a-l strivi cu piciorul. Spre deosebire de tine, eu nu îndepărtez oamenii. Nu-mi *tezaurizez puterile*, ca să zic aşa. Eu sunt populist, Ever, le dau oamenilor ceea ce-şi doresc.

- Adică, mai exact, ce le dai? îl întreb, o parte din mine curioasă de ce mai sunt încă aici, cu apa scurgându-se de pe mine pe trotuar, tremurând în blugii mei uzi şi tricoul meu transparent, numai ca să mă angajez în sporăvăiala aceasta lipsită de sens, care nu duce nicăieri, în timp ce cealaltă parte e înțepenită, incapabilă să facă o mişcare.

Zâmbeşte şi ochii lui adânci, albaştri îi străpung pe ai mei.

- Păi, vor ce vor ei acum, nu? Râsul lui gutural, aproape ca un mârâit, îmi trimite fiori pe şira spinării. Nu-i foarte greu de descifrat, poate vrei să încerci să ghiceşti?

Mă uit peste umărul lui, sigură că am sesizat o mişcare. Sper că este Haven dar îmi dau seama că este aceeaşi fată pe care am văzut-o la el acasă în noaptea aceea – în noaptea în care am fost atât de nesocotită încât să-l vizitez. Ochii noştri se întâlnesc în timp ce ea iese din spatele tejghelei şi se apropie de uşă – părul negru ca pana corbului, ochii negri ca tăciunele şi pielea fină, întunecată – o frumusețe atât de exotică încât îmi taie răsuflarea.

- Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Ever, dar cred că e momentul s-o întinzi. Fără supărare, păpuşă, dar arăți un pic cam... *neîngrijită*. Dacă zăboveşti pe aici, poate să afecteze afacerile. S-ar putea să goneşti toți clienții, mă înțelegi?

Deşi, dacă ai nevoie de mărunţiş pentru autobuz... Scotoceşte prin buzunar şi scoate un pumn de monede. N-am idee cât costă, n-am mers cu unul de...

- De şase sute de ani, spun eu, micşorându-mi privirea. O văd pe fată că se opreşte şi se întoarce în clipa în care Roman mişcă din deget înspre ea, făcându-i semn să plece. Un gest pe care nimeni altcineva nu l-ar fi observat. O văd că se opreşte şi intră într-o cameră din spate.

Mă întorc, ştiind că nu mai am ce face aici. Vocea lui Roman strigă în urma mea, în timp ce eu o iau în josul străzii:

- Acum şase sute de ani nu erau autobuze. Ai fi ştiut asta dacă n-ai mai fi tras chiulul la istorie!

Dar eu merg mai departe, refuzând jocul, până aproape de colţ, unde mă ajunge şi mă prinde în puterea minţii lui: *Hei, Ever, ce-şi doresc oamenii? Poate vrei să te gândeşti mai serios la asta, poate fi codul ce duce la antidot.*

Mă împleticesc, mâinile caută zidul, mă chinui să mă ţin dreaptă în timp ce vocea lui Roman îmi umple mintea. Accentul lui ritmat cântă:

Nu suntem chiar atât de diferiţi, noi doi. Suntem destul de asemănători. Şi nu va mai dura prea mult, iubita, până când vei avea şansa s-o dovedeşti. Nu va mai dura mult până când vei plăti, în sfârşit, preţul.

Râde din toată inima, îmi dă drumul şi mă lasă să plec.

treizeci şi nouă

A doua zi mă îndrept spre serviciu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, hotărâtă să las în urmă îmbrăţişarea aceea stângace de pe plajă şi să nu aduc vorba de un trecut comun despre care nu doar că Jude nu are nici o amintire, dar care nu a dat roade dintr-un motiv anume.

Un motiv care se numeşte Damen.

Dar chiar dacă m-am grăbit, Miles şi Haven tot au reuşit să mi-o ia înainte, pentru că amândoi se apleacă peste tejghea, flirtând cu Jude.

- Ce faceţi aici? îi întreb, străduindu-mă să ţin panica la un nivel minim, în timp ce mă uit de la unul la altul – o Haven triumfătoare, un Miles cu scânteieri în priviri şi un Jude mai mult decât amuzat.

- Îți turnăm secretele, îți exagerăm defectele... a, şi îl invităm pe Jude, aici de față, să ia parte la petrecerea mea de rămas-bun, ştii tu, în caz că ai fi uitat, râde Miles.

Mă uit la Jude cu obrajii în flăcări, neştiind ce să spun. Încă am ochii ațințiți asupra lui, când Haven adaugă:

- Şi ca să vezi ce noroc avem, e liber în ziua aceea.

Ocolesc tejgheaua, ca şi cum totul ar fi în cea mai perfectă ordine, ca şi cum nu m-ar interesa că tipul cu care am fost combinată câteva secole – acelaşi tip cu care sufletul meu pereche consideră că am treburi neterminate – va petrece în livingul meu peste numai câteva zile.

Haven ridică fluturaşul de reclamă a cursului de Dezvoltare Psihică al lui Jude şi îl flutură în fața mea.

- Şi cum se face că n-ai zis nimic de asta? Se încruntă. Genul ăsta de lucruri e fix pe strada mea. Ştii foarte bine că mă interesează chestiile astea. – Se întoarce şi îi zâmbeşte lui Jude.

- Îmi pare rău, dar chiar nu ştiam. Ridic din umeri, îmi las geanta sub tejghea şi iau un scăunel de lângă Jude. Refuz să susțin ceva care nu e nici măcar pe aproape adevărat şi mă întreb cât de repede voi reuşi să îi conving să plece.

- Ei bine, chiar sunt. Sunt de ceva vreme. Ridică din sprânceană, aruncându-mi o privire care mă provoacă să o contrazic, dar nu muşc momeala. Din fericire, Jude mi-a spus că o să încerce să mă strecoare, adaugă cu un zâmbet obraznic.

Îi arunc o privire scurtă şi grea – văd că umerii lui se înconvoaie imperceptibil, dar apoi şi-i ridică şi trece în camera din spate. Se întoarce o clipă mai târziu cu placa sub braț, ne face cu mâna şi iese pe uşă.

- Nu-mi vine să cred că l-ai ținut secret! spune Miles în clipa în care Jude a ieşit. Asta e *cea mai urâtă* formă de egoism! Mai ales că deja ai un tip super!

- Mie nu-mi vine să cred că ai ținut *asta* secret, spune Haven, încă ținând fluturaşul în mână. Ai noroc că mă primeşte!

- *Eu* am noroc? Clatin din cap. Ultimul lucru de care am nevoie e ca Haven să dezvolte cine ştie ce abilități psihice, când deja intuieşte cam multe – cel puțin în ceea ce ne priveşte pe mine şi pe Damen. În plus, cursul a început deja, de aceea a spus că o să *încerce* să te strecoare. Ştiu că voi face tot posibilul să transform *încerc* în *nu se poate.* Şi cum rămâne cu munca? Nu crezi că o va afecta?

Dă din cap că nu cu ochii îngustați, faptul că mă opun o face mai hotărâtă ca niciodată.

- Nu, sunt de treabă în ceea ce priveşte programul, n-o să fie nici o problemă.

- Care ei? Îi arunc o privire scurtă, înainte de a lua agenda cu programări, răsfoind-o în încercarea de a părea blazată, nepăsătoare, când adevărul este că am intrat în alertă de gradul 1.

- Cei care au puterea. Râde, uitându-se la mine. Patronii mei, în fine.

- Roman este unul dintre patronii tăi? – mă uit la ea înainte de a întoarce pagina.

- Hei, alo, e la liceu, mai ții minte? Clatină din cap şi se uită la Miles. Amândoi schimbă nişte priviri pe care prefer să nu le interpretez în nici un fel.

- Am trecut pe acolo ieri. O cercetez cu atenție, studiindu-i aura şi energia şi mă opresc doar la un pas de la a privi în mintea ei. Roman mi-a spus că nu eşti acolo.

- Ştiu, mi-a spus. Cred că ne-am ratat una pe alta. Ridică din umeri. Dar chiar dacă ai impresia că am schimbat subiectul, te înşeli. Deci, spune-mi, ce e cu tine şi cu cursul ăsta? Împunge fluturaşul cu unghia ei dată cu ojă violet, cu privirea ațintită asupra mea. De ce nu vrei să-l fac? Pentru că-ți place de Jude, poate?

- Nu! Mă uit de la unul la altul, ştiind că răspunsul a fost prea rapid şi prea hotărât şi că nu a făcut decât să le sporească suspiciunile. Sunt tot cu Damen, adaug, deşi nu este tocmai adevărat, dar cum aş putea s-o recunosc în fața lor când eu nu pot s-o recunosc nici măcar față de mine însămi? Doar pentru că nu vine la şcoală, nu înseamnă că... Mă opresc şi clatin din cap, ştiind că e preferabil să nu mai spun nimic. Dar, ca să ştii, este înscrisă şi Honor şi m-am gândit cumva că n-ai vrea să fiți colege de clasă. Privirea mea se fixează într-a ei, sperând că o să țină.

- Serios? Şi ea şi Miles rămân cu gurile căscate, patru ochi căprui mă cercetează atent.

- Şi Stacia? Şi Craig? întreabă Haven, gata s-o lase baltă dacă tot grupul celor răi este acolo.

Şi chiar dacă aş fi tentată să o mint, clatin din cap şi îi răspund:

- Nu, doar ea. Ciudat, nu?

Aura lui Haven licăreşte şi tremură, cântărind argumentele pro şi contra dezvoltării capacităților sale psihice împreună cu o bătăuşă ca Honor. Se uită în jur prin magazin şi mă întreabă:

- Tu, până la urmă, ce faci aici? Oferi interpretări şi chestii de-astea?

- Eu? Nu! Strâng din buze şi întind mâna după cutia cu chitanțe, frunzărindu-le fără alt motiv decât acela de a-i evita privirea scrutătoare.

- Atunci cine e tipa aia, Avalon? E bună de ceva?

Îngheț şi mă uit de la unul la altul, neştiind ce să spun.

- Aaa, hei, pământul către Ever. Anunțul, acela din spatele tău, pe care scrie *PROGRAMEAZĂ-ȚI O INTERPRETARE MEDIUMISTICĂ DE LA AVALON CHIAR ASTĂZI!* Clatină din cap şi mă întreabă, glumind numai pe jumătate: Doamne, chiar te bazezi numai pe felul în care arăți, nu-i aşa?

- Mă înscriu, spune Miles. Mi-ar plăcea o întrevedere cu Avalon. Poate că va putea să-mi spună pe unde stau tipii mişto din Florența. Râde.

- Trece-mă şi pe mine pe listă, spune Haven. Mi-am dorit dintotdeauna o astfel de interpretare şi mi-ar prinde bine una chiar acum. Este pe aici? – Se uită în jur.

Înghit greu. Trebuia să-mi dau seama că se va ajunge aici. Este exact lucrul cu privire la care m-a prevenit Damen.

- Aaaa, hei? Haven îmi face cu mâna, schimbând priviri pline de subînțeles cu Miles. Vrem să facem o programare. Adică, tu lucrezi aici, *nu-i aşa*?

Întind mâna sub tejghea, iau agenda, o frunzăresc atât de repede că datele şi numele sunt numai o ceață de alb şi negru. O închid cu zgomot şi o pun la locul ei, spunând:

- Nu este liberă.

- *Biiine*. Haven îşi îngustează privirea, concentrându-se doar asupra mea. Atunci mâine?

Dau din cap că nu.

- Poimâine?

- Tot ocupată.

- Săptămâna viitoare?

- Îmi pare rău.

- La anul?

Ridic din umeri.

- Care-i faza? Se uită atent la mine.

Mă opresc, văzându-i cum se holbează amândoi la mine, convinşi că fie ascund ceva, fie am luat-o razna complet, dacă nu amândouă. Ştiu că trebuie să fac tot ce pot ca să le risipesc bănuielile, aşa că le spun:

- Pur şi simplu nu cred că are sens să aruncați cu banii. Nu e chiar atât de nemaipomenită. Am avut şi câteva plângeri.

Miles clatină din cap, se uită la mine şi îmi spune:

- Dar ce te mai pricepi la afaceri, Ever.

Dar Haven e de neclintit, cu privirea fixată asupra mea. Dă încet din cap şi spune:

- Ei bine, sunt sigură că nu e singurul loc în care mi se poate oferi o interpretare. Şi dintr-un motiv oarecare, dintr-un motiv *ciudat, necunoscut*, sunt mai hotărâtă ca niciodată. Îşi pune geanta pe umăr, îl ia pe Miles de mână şi îl trage înspre ea, în timp ce se îndreaptă spre ieşire, spunându-mi: Nu ştiu ce se întâmplă cu tine, dar te comporți foarte ciudat. Mai ciudat ca de obicei. Se uită peste umăr şi îmi aruncă o privire încărcată, a cărei semnificație prefer să nu o interpretez în nici un fel. Serios, Ever, dacă îți place de Jude, poți să spui. Deşi poate ai prefera să-i spui lui Damen mai întâi – merită gestul acesta, nu crezi?

- Nu îmi place de Jude. Ridic din umeri, încercând să par calmă, egală, dar eşuez lamentabil. În plus, nici măcar nu contează, oricum sunt deja convinşi. Toată lumea e convinsă. Toată lumea, în afară de mine. Şi crede-mă, nu se întâmplă nimic, în afară de examenele de sfârşit de an, pregătirile pentru petrecerea lui Miles şi – toate – *chestiile* obişnuite. Vocea mea se stinge, sunt conştientă că nici unul din ei nu mă crede.

- Atunci unde-i Damen? Cum se face că nu mai apare deloc? întreabă Haven, în timp ce Miles stă lângă ea şi încuviințează. Îmi lasă câteva secunde să răspund, apoi adaugă: Ştii ceva, prietenia ar trebui să funcționeze în ambele sensuri. Dai şi primeşti. Pe bază de *încredere*. Dar din nu ştiu ce motiv, tu ai impresia că trebuie să te comporți tot timpul perfect. Ca şi cum nimic nu ar putea să meargă rău în viețişoara ta minunată şi perfectă. Ca şi cum pe tine nu te deranjează nimic, nu te trage în jos nimic. Şi sunt aici ca să te anunț că, indiferent dacă-ți vine sau nu să crezi, eu şi Miles o să ținem la tine şi dacă ai o clipă de imperfecțiune. La naiba, şi dacă o să ai o *zi* de imperfecțiune, tot o să stăm cu tine la masă în pauza de prânz şi o să-ți trimitem mesaje în timpul orelor. Pentru că, poți să ne crezi, Ever, oricum nu-ți înghițim jocul de-a perfecțiunea.

Trag adânc aer în piept şi încuviințez. E tot ce pot să fac. Gâtul mi-e atât de uscat că nu pot vorbi sub nici o formă.

Ştiu că aşteaptă amândoi, lângă uşă, gata să rămână dacă aş rosti un singur cuvânt, dacă aş găsi suficient curaj să mă deschid şi dacă aş avea suficientă încredere încât să-mi iau povara de pe umeri măcar o dată.

Dar nu pot. Cine ştie cum ar reacționa şi am destule pe cap deja.

Aşa că le zâmbesc şi le fac cu mâna şi le promit că ne vedem mai târziu. Încerc să nu dau înapoi când ei îşi dau ochii peste cap şi pleacă.

patruzeci

Înapoi în camera din spate, cocoşată asupra cărții. Intră Jude, suprins că mă găseşte încă acolo.

- Ți-am văzut maşina parcată afară şi am vrut să mă asigur că eşti bine. Se opreşte în pragul uşii şi mă studiază cu ochii micşorați, înainte de a se lăsa să cadă pe scaunul din fața biroului, de unde continuă să mă cerceteze atent.

Ridic privirea din carte şi îmi arunc ochii încețoşați la ceas. Sunt suprinsă să văd cât de târziu este, suprinsă să realizez că am stat aici atât de mult.

- Cred că m-a cam prins. Ridic din umeri. E o grămadă de tocit. Şi, în mare parte, inutil.

- Nu trebuie să intri în tura de noapte, să ştii. Poți să o iei acasă, dacă doreşti.

Mă gândesc la casă şi la mesajul pe care mi l-a lăsat Sabine mai devreme, informându-mă cu privire la planurile ei de a găti cina pentru Munoz, ceea ce transformă casa în ultimul loc în care aş vrea să mă aflu în momentul acesta.

- Nu, mulțumesc. Clatin din cap. Am terminat cu ea. Îmi dau seama că vorbesc cât se poate de serios.

Pentru o carte care odată îmi părea atât de promițătoare, tot ce am putut găsi deocamdată sunt vrăji de loc, vrăji de dragoste şi un tratament ciudat împotriva negilor, cu rezultate neconcludente – nimic despre anularea efector unui elixir blestemat – sau cum să fac pe cineva să divulge singurul lucru pe care chiar trebuie neapărat să-l aflu.

Nimic care să-şi țină în cea mai mică măsură promisiunea făcută.

- Pot să te ajut cu ceva? mă întreabă, citind înfrângerea din ochii mei.

Mă pregătesc să refuz, ştiind că nu poate. Dar apoi mă mai gândesc puțin. *Poate că totuşi ar putea?*

- Este pe aici? Mă uit la el ținându-mi răsuflarea. Riley, e pe aici?

Se uită în dreapta mea, apoi dă din cap că nu.

- Îmi pare rău. Ridică din umeri. N-am mai văzut-o de...

Dar chiar dacă vocea lui se stinge, ştim amândoi ce urmează. Nu a mai văzut-o de ieri, chiar înainte ca Damen să ne suprindă îmbrățişați pe plajă – un moment pe care mi-aş dori să-l uit.

- Deci cum faci mai exact să înveți pe cineva să – ştii tu – să vadă spirite?

Se uită o clipă la mine, frecându-şi bărbia în vreme ce ochii lui mă studiază.

- Nu pot să învăț pe cineva să le *vadă*, neapărat. Se lasă pe spătarul scaunului, aşezându-se picior peste picior. Fiecare om este diferit, cu capacități şi daruri diferite. Unii sunt clarvăzători de la natură, capabili să *vadă*, alții, clarauditori, capabili să *audă*, alții, clarsimțitori...

- Capabili să *simtă*. Dau din cap, ştiind deja încotro se îndreaptă şi dorind să ajung mai repede la esență – la partea suculentă – partea care *mi*-este de folos. Şi tu de care eşti?

- Toate trei. A, percep şi prin miros. Surâde, un zâmbet uşurel care practic luminează încăperea şi îmi face stomacul să o ia razna din nou. Probabil că şi tu la fel. Adică toate cele de mai sus. Şmecheria este să îți ții vibrația la o înălțime destul de mare, apoi sunt sigur – se uită la mine, ştiind că m-a pierdut de la *vibrație* şi adaugă: Totul este energie, ştii asta, nu-i aşa?

Aceste cuvinte mă întorc la noaptea aceea de pe plajă de acum câteva săptămâni, când Damen a spus exact acelaşi lucru despre energie, despre vibrații, despre tot. Îmi aduc aminte cum m-am simțit atunci, cât de mult mă temeam să mărturisesc ce am făcut. Suficient de naivă încât să cred ca aceea era cea mai mare dintre problemele mele, că nu se putea mai rău.

Mă uit la Jude, gura încă i se mişcă, spune şi spune şi spune, explicându-mi energia, vibrația şi capacitatea sufletului de a supraviețui. Dar eu nu mă pot gândi decât la noi trei, la Damen, la mine şi la el – întrebându-mă cum ne potrivim de fapt.

- Ce părere ai despre viețile trecute? îl întreb, întrerupându-l. Ştii tu, reîncarnare. Crezi în chestiile astea? Crezi că oamenii au datorii la karma, pe care trebuie să şi le rezolve, iar şi iar şi iar, până ce îndreaptă lucrurile? Îmi țin

răsuflarea, curioasă de ce o să-mi răspundă, dacă are vreo amintire despre noi, despre ceea ce am fost odinioară.

- De ce nu? Ridică din umeri. Karma este cea care domneşte, în general. Pe lângă asta, nu Eleanor Roosevelt a spus odată că nu crede că i s-ar părea mai neobişnuit să apară într-o altă viață decât aceea în care se află acum? Crezi că aş infirma ce-a spus bătrâna Eleanor? Râde.

Mă las pe spate şi îl cercetez, dorindu-mi să fie fost şi el conştient de trecutul nostru încurcat. Dacă nu pentru alt motiv, măcar ca să ies la lumină, să pun cărțile pe masă, să-l pot anunța pe Damen şi să-o dovedesc că totul s-a terminat. Şi gândindu-mă că poate e treaba mea să fac lucrurile să pornească, trag adânc aer în piept şi îl întreb:

- Ai auzit vreodată de o persoană cu numele Bastiaan de Kool?

Se uită la mine surprins.

- A fost – un olandez – pictor – picta şi – chestii de astea. Clatin din cap şi mă uit în altă parte, simțindu-mă ca o idioată că am adus vorba, adică, acum cum pot continua de aici? *Ei bine, ca să ştii şi tu, tu erai Bastiaan, acum vreo câteva sute de ani – şi persoana căreia i-ai făcut portretul eram eu!*

Îl văd cum stă în fața mea, cu buzele strânse, cu umerii ridicați, în mod clar neînțelegând unde bat. Şi în afară de a-l duce pe Tărâmul Verii şi de a recrea galeria, ceea ce nu intenționez să fac, n-am cum să continui cu asta. Trebuie să o las baltă. Până când se termină cele trei luni de singurătate.

Clatin din cap, hotărâtă să schimb vorba şi să trec la problema de pe ordinea de zi. Mă uit la el, îmi dreg glasul şi întreb:

- Aşadar, cum poate cineva să-şi ridice nivelul vibrațiilor?

În momentul în care am terminat, nu eram cu nimic mai aproape de posibilitatea de a vorbi cu persoanele decedate decât fusesem la început. Cel puțin nu cu persoana decedată care mă interesează de fapt. Deşi zeci de alți imateriali şi-au făcut simțită prezența, i-am blocat pe toți.

- Trebuie să exersezi. Încuie uşa din față şi mă conduce la maşină. Am făcut şedințe săptămânale de spiritism ani de zile până mi-au revenit complet puterile.

- Credeam că e înnăscut? – Mă uit scurt la el.

- Este. Dă din cap. Dar după ce am blocat această abilitate atâta vreme, a trebuit să fac eforturi ca să o recuperez.

Oftez, nu mă închipui alăturându-mă unui grup de spiritism, speram să existe o cale mai uşoară.

- Ştii că te vizitează în timpul viselor.

Îmi dau ochii peste cap, aducându-mi aminte de visul acela nebunesc – ştiu cu certitudine că nu a fost ea. Dar el se uită la mine, dă din cap şi îmi spune:

- Bineînțeles că vine. Ei vin mereu. E cel mai simplu pentru ei să treacă.

Mă uit la el, aplecându-mă peste portiera maşinii, cu cheile în mână, în timp ce privirile mi se plimbă peste figura lui. Ştiu că ar trebui să plec, să-i spun noapte bună şi să-mi văd de drum, dar, dintr-un motiv oarecare, nu pot să mă mişc.

- Subconştientul îşi intră în rol noaptea, eliberându-ne de toate restricțiile obişnuite pe care ni le impunem, toate lucrurile pe care le respingem, spunându-ne că nu pot exista, că lucrurile mistice nu sunt posibile cu adevărat, când adevărul e, de fapt, că universul este magic şi misterios şi mult mai grandios decât pare, cu doar un văl subțire de tot de energie care ne separă de ei. Ştiu că poate fi derutant faptul că ei aleg să comunice prin simboluri – şi, ca să fiu sincer, nu ştiu dacă nu e vina noastră – a felului în care alegem noi să organizăm informația sau a lor, sau a restricțiilor la care sunt supuşi, cu privire la cât au voie să ne împărtăşească.

Trag adânc aer în piept şi tremur din tot corpul, cu toate că, de fapt, nu mi-este frig. Sunt mai degrabă speriată. Speriată de cuvintele lui, de prezența lui, de felul în care mă face să mă simt. Dar nu mi-e frig. De fapt, nu mi-e frig chiar deloc.

Mă întreb ce o fi vrut să spună Riley cu închisoarea aceea din sticlă, prin care eu îl puteam vedea pe Damen, dar el nu putea să mă vadă. Încerc să vizualizez problema ca pe o temă la engleză – ca pe simbolismul unei cărți. Mă întreb dacă înseamnă că Damen este indus în eroare, nu poate vedea ceea ce îi stă drept în față. Şi dacă da, asta ce înseamnă?

- Doar pentru că tu nu *vezi* ceva, nu înseamnă că nu există, spune el, iar vocea lui e singurul sunet în noaptea aceasta liniştită şi tăcută.

Dau din cap aprobator, simțind că ar trebui să ştiu asta mai bine ca oricine, în timp ce Jude stă în fața mea şi îmi povesteşte despre dimensiuni, viața de apoi, cum timpul este doar un concept inventat care nu există cu adevărat şi nu mă pot opri să nu mă întreb cum ar reacționa dacă i-aş oferi o delectare. Să-l iau de mână, să închid ochii şi să-l duc pe Tărâmul Verii, numai ca să-i arăt cât de adânci sunt lucrurile de fapt.

Mă suprinde, mă surprinde privindu-l. Privirea mea rătăceşte pe pielea lui întunecată şi fină, pe dreadlock-urile aurii, pe cicatricea care-i brăzdează sprânceana, până când întâlneşte ochii aceia verzi ca marea, atât de adânci, atât de atotcunoscători. Îmi întorc privirea în grabă.

- Ever, geme el cu o voce joasă, groasă şi întinde mâna spre mine. Ever, eu...

Dar eu clatin din cap şi mă întorc, sar în maşină şi dau în marşarier de pe locul de parcare. Îl văd in oglinda retrovizoare încă stând acolo, încă uitându-se după mine, cu dor în priviri.

Scutur din cap şi mă concentrez asupra drumului, spunându-mi că acel trecut, că lucrurile pe care le-am simțit odată nu au nimic de-a face cu viitorul meu.

patruzeci şi unu

Inițial, petrecerea trebuia să aibă loc sâmbătă, dar pentru că Miles pleacă la începutul săptămânii viitoare şi mai sunt atâtea de făcut de acum şi până atunci, am mutat-o joi, în ultima zi de şcoală.

Şi chiar dacă o ştiu foarte bine, chiar dacă sunt conştientă pe deplin că Damen e un om de cuvânt, tot sunt dezamăgită când intru la ora de engleză şi văd că nu este acolo.

Mă uit la Stacia, ochii i se micşorează, gura i se strâmbă într-un zâmbet batjocoritor şi îşi întinde piciorul când încerc să trec pe lângă ea. Honor stă alături şi îi ține hangul, în ciuda faptului că aproape nu e în stare să mă privească în ochi – din cauza secretului nostru comun.

Iar când mă aşez pe scaun şi mă uit în jur, un lucru mi-e clar: toată lumea are un coleg, un prieten, pe cineva cu care să stea de vorbă – toată lumea în afară de mine. Mi-am petrecut bună parte din an împrietenindu-mă cu o persoană care refuză să se arate, scaunul lui de lângă mine e teribil de gol.

Ca un bloc mare de gheață acolo unde odinioară era soare.

Şi în timp ce domnul Robins trăncăneşte despre lucruri care nu prea interesează pe nimeni – nici măcar pe el, mă distrez lăsându-mi garda jos şi țintind mințile tuturor colegilor mei, ceea ce umple sala de o disonanță de sunete şi culori, amintindu-mi cum era viața mea înainte – viața mea de dinainte de Damen, când eram mereu copleşită.

Intru în armonie cu domnul Robins, care aşteaptă cu nerăbdare sunetul ultimului clopoţel, ca să se bucure de o vacanţă de vară lungă şi frumoasă, fără noi, apoi cu Craig, care plănuieşte să se despartă de Honor până la sfârşitul zilei, ca să poată profita la maximum de următoarele trei luni. Şi apoi trec la Stacia – tot nu are nici o amintire din scurtul ei răstimp petrecut împreună cu Damen, cu toate că e clar că încă îi mai place de el. Pentru că a aflat recent unde face surf, are de gând să îşi petreacă vara într-o colecţie de costume de baie, hotărâtă să înceapă clasa a XII-a cu el de mână. Şi chiar dacă mă deranjează să văd acest lucru, mă forţez să ridic nepăsătoare din umeri şi să trec mai departe, la Honor. Sunt suprinsă să constat că are mintea plină – nimic de-a face cu Stacia sau Craig – totul este legat de interesul ei crescând în *magie*.

Îmi limitez concentrarea, eliminându-i pe toţi ceilalţi, ca să o pot *vedea* mai bine pe ea, curioasă să aflu ce a declanşat interesul acesta subit pentru magie şi imaginându-mi că este vorba de vreo pasiune nevinovată pentru Jude. Văd cu suprindere că nu este nimic de genul acesta. S-a săturat să fie umbra aruncată de lumina reflectoarelor, numărul doi, în spatele numărului unu. S-a săturat de viaţa de la baza piramidei şi plănuieşte ziua în care situaţia se va schimba în favoarea ei.

Aruncă o privire peste umăr, direct la mine – ochii i se îngustează, ca şi cum ar şti ce *văd* şi m-ar provoca să încerc să o opresc. Continuă să se uite în timp ce Stacia o înghionteşte, se uită la mine şi murmură cuvântul *ciudato.*

Îmi dau ochii peste cap, dorind să mă întorc, când ea îşi dă părul pe umeri şi se apleacă înspre mine, privindu-mă cercetător, în timp ce mă întreabă:

- Aşadar, ce s-a întâmplat cu Damen? Nu-ţi mai funcţionează vrăjile? A aflat că eşti vrăjitoare?

Clatin din cap şi mă las pe spate în scaun, picior peste picior, cu mâinile împreunate pe bancă, proiectându-mi în minte o imagine a calmului absolut, în timp ce îi arunc o privire atât de lungă şi pătrunzătoare că nu-şi poate reţine un fior. E convinsă că sunt singura vrăjitoare din încăpere şi habar nu are că favorita ei plănuieşte o lovitură de stat cu ajutorul magiei.

Îmi abat din nou privirea asupra lui Honor şi îi simt opoziţia, o putere de curând căpătată, pe care nu a mai afişat-o până acum – privirile noastre se înfruntă, până când cedez şi mă uit în altă parte. Îmi spun că nu e treaba mea – n-am nici un drept să intervin în prietenia lor, n-am nici un drept să mă amestec.

Izgonesc toate sunetele şi toate culorile, mă uit fix la banca mea şi măzgâlesc un buchet de lalele roşii pe caiet – am *văzut* mai mult decât suficient pentru o singură zi.

Când ajung la ora de istorie, Roman se află acolo, pierzând vremea prin fața uşii. Stă de vorbă cu un tip pe care nu l-am mai văzut până acum. Se opresc amândoi în clipa în care mă apropii, întorcându-se către mine, să mă vadă bine.

Mă îndrept spre uşă, dar Roman o blochează, zâmbind când mâna mea îi atinge coapsa din greşeală şi râzând de-a dreptul când tresar şi mi-o trag la o parte. Ochii lui albaştri şi adânci îi întâlnesc pe ai mei şi mă întreabă:

- Voi doi v-ați cunoscut? – Face un semn din cap înspre celălalt tip.

Îmi dau ochii peste cap, dorind numai să intru în clasă şi să termin cu asta, să las în urmă nenorocita asta de clasă a unsprezecea. Sunt complet pregătită să-l împing din calea mea dacă trebuie.

Molfăie şi spune:

- Ce neprietenoasă eşti. Pe bune, Ever, *îți lipsesc* manierele. Dar departe de mine gândul să te oblig. Poate altădată.

Îi face prietenului lui un semn din cap să plece şi tocmai când mă pregăteam să intru în clasă – văd ceva cu coada ochiului – absența aurei – perfecțiunea fizică – şi sunt sigură că dacă o să mă uit cu suficientă luare-aminte, o să văd şi un tatuaj cu şarpele Uroborus, care să-mi confirme.

- Ce ai de gând? spun eu, întorcându-mi privirea asupra lui Roman. Mă întreb dacă *prietenul* lui este unul dintre orfanii demult rătăciți sau vreun suflet nefericit pe care l-a convertit mai recent.

Văd cum un zâmbet îi lățeşte obrajii, în timp ce îmi spune:

- Face parte din ghicitoare, Ever. Cea pe care vei fi solicitată să o dezlegi foarte curând. Dar, deocamdată, ce-ar fi să te duci înăuntru şi să-ți împrospătezi memoria cu ora de istorie? Crede-mă. Râde, îmi deschide uşa şi îmi face semn să intru. Nu trebuie să ne grăbim. Vine ea şi vremea ta.

patruzeci şi doi

Chiar dacă i-am spus Sabinei că îl poate invita pe Munoz la petrecere, e suficient de inteligentă să recunoască o ofertă făcută cu jumătate de gură atunci când o aude – aşa că, spre norocul nostru, îşi fac alte planuri.

Pregătesc casa cu tot felul de chestii italieneşti – platouri de spaghetti, pizza, cannelloni, baloane roşii, albe şi verzi şi abundență de tablouri – replici materializate ale tablourilor *Primăvara* şi *Naşterea lui Venus* de Botticelli, *Venus din Urbino* a lui Tizian, *Doni Tondo* a lui Michelangelo, ca şi o statuie în mărime naturală a lui *David*, chiar lângă piscină. Îmi amintesc în tot acest timp cum am decorat împreună cu Riley casa pentru sărbătoarea aceea fatidică de Halloween, noaptea în care l-am sărutat pe Damen, noaptea în care le-am cunoscut pe Ava şi pe Drina – noaptea care a schimbat totul.

Mă opresc ca să mă uit în jur, să observ toate detaliile, înainte de a mă aşeza în poziția lotusului pe canapea. Închid ochii şi mă concentrez să-mi ridic nivelul vibrațiilor, exact aşa cum m-a învățat Jude. Mi-e atât de dor de Riley că mi-am creat propriul meu cerc de spiritism, hotărâtă fiind să exersez în fiecare zi până când va apărea.

Îmi golesc mintea de sporăvăiala şi zgomotele obişnuite şi rămân deschisă, atentă la tot ceea ce mă înconjoară. Sper să survină vreo modificare, vreun fior neaşteptat, un sunet ca o şoaptă – orice semnal care să mă anunțe că ea se află în apropiere – dar tot ce văd e un şir de fantome cocoşate care nu seamănă deloc cu surioara răsfăţată în vârstă de doisprezece ani pe care o caut eu.

Şi tocmai când mă pregăteam să renunț, o formă tremurândă începe a licări în fața mea – mă aplec în față, încordându-mă să pot vedea mai bine – când două voci ascuțite mă întreabă:

- Ce faci aici?

În clipa în care le văd, sar în picioare, ştiind că *el* le-a adus şi sperând că îl mai prind înainte de a pleca.

Drumul meu se opreşte când Romy îmi pune o mână pe braț, clatină din cap şi spune:

- Am luat metroul şi ne-am plimbat toată ziua. Îmi pare rău, Damen nu este aici.

Mă uit de la una la alta, lipsită de suflare, nefericită, străduindu-mă să-mi revin şi le spun:

- A! Voi ce faceți? Mă întreb dacă au venit la petrecere, dacă Haven le-a invitat, cumva.

- Trebuie să stăm de vorbă. Romy şi Rayne se uită una la cealaltă, înainte de a-şi ațìnti ochii asupra mea. Trebuie să ştii ceva.

Înghit greu, nerăbdătoare să-i dea drumul, să-mi spună cât de nefericit e Damen – că regretă faptul că ne-am despărțit – că mă doreşte înapoi cu disperare.

- Este în legătură cu Roman, spune Rayne cu o privire grea, citindu-mi expresia, dacă nu cumva şi gândurile. Credem că face şi alți- alți... nemuritori ca *tine*.

- Numai că nu sunt exact ca tine, adaugă Romy. Pentru că tu eşti drăguță şi în nici un caz atât de malefică.

Rayne ridică din umeri şi se uită în jur – nu prea vrea să mă includă în caracterizarea aceasta.

- Damen ştie? Mă uit de la una la alta, dorindu-mi să umplu încăperea de numele lui, să-l strig iar şi iar.

- Mda, dar n-are de gând să facă nimic. Oftează. Spune că au tot dreptul să existe atâta timp cât nu constituie o amenințare.

- Şi constituie? Ochii mei fug de la una la alta. O amenințare?

Se uită una la alta, comunicând în limbajul lor silențios, de gemene, apoi se întorc înspre mine.

- Nu ştim sigur. Rayne începe să-şi recape câte ceva din *presimțiri* – şi uneori pare că revin şi viziunile mele – dar merge cam încet – aşa că ne întrebam dacă am putea arunca o privire în carte. Ştii tu, Cartea Umbrelor, pe care o ții la magazin. Credem că s-ar putea dovedi de ajutor.

Mă uit la ele cu o privire îngustată, suspicioasă, întrebându-mă dacă chiar le interesează de acoliții lui Roman sau încearcă pur şi simplu să mă manipuleze împotriva lui Damen, ca să obțină ceea ce-şi doresc. Şi totuşi, fără îndoială că este adevărat. De la ultima numărătoare, au apărut în oraş trei nemuritori nou-nouți, toți având legătură cu Roman. Probabil toți puşi pe fapte rele. Deşi este la fel de adevărat că nu au făcut încă nimic să dovedească acest lucru.

Totuşi, nedorind ca ele să creadă că sunt chiar atât de uşor de păcălit, le întreb:

- Şi Damen este de acord cu asta? Ne uităm toate trei una la alta şi stim toate trei că răspunsul este nu.

Schimbă priviri, în cea mai tăcută comuniune, apoi se întorc spre mine. Rayne preia conducerea discuției şi îmi spune:

- Uite ce e, avem nevoie de ajutor. Damen e prea lent şi, în ritmul acesta, vom ajunge la *treizeci de ani* până să ne recăpătăm puterile şi nu-s prea sigură cine-şi doreşte mai puțin să se întâmple asta – noi sau *tu*? Îmi aruncă o privire, eu ridic din umeri, fără a încerca să o contrazic, de vreme ce ştim cu toatele că este adevărat. Avem nevoie de ceva care să funcționeze, care să dea rezultate imediate şi nu ştim încotro să ne îndreptăm, în afară de tine şi de carte.

Mă uit la ele, apoi la ceas, întrebându-mă dacă am timp să ajung la magazin, să iau cartea şi să mă întorc la timp pentru petrecere, ceea ce, dacă ne gândim cât de repede pot să mă mişc, e clar că este posibil.

- Aleargă, mergi, fă ce vrei, dă Romy din cap, ştiind că s-a rezolvat. Te aşteptăm aici.

Mă îndrept spre garaj – m-am gândit inițial că mi-ar prinde bine o alergare, dacă nu din alt motiv, măcar că mă face să mă simt puternică şi invincibilă şi nu chiar atât de nepotrivită cu problemele cu care mă confrunt. Dar pentru că încă este lumină afară, prefer să conduc. Ajung la magazin tocmai la fix să-l găsesc pe Jude închizând devreme – cheia este în uşă, iar el mă întreabă:

- Tu nu aveai de dat o petrecere? Mă priveşte de sus până jos, remarcându-mi tricoul, pantalonii scurți şi şlapii.

- Am uitat ceva. Dau din cap. Durează numai o clipă deci – deci poți să pleci – nici o problemă – închid eu.

Îşi înclină capul, îşi dă seama că se întâmplă ceva, totuşi, deschide şi îmi face semn să intru. Vine după mine, pas cu pas, privind din pragul uşii cum mă duc la sertar şi ridic fundul secret. Tocmai când mă pregăteam să scot cartea, îmi spune:

- N-o să-ți vină să crezi cine a trecut astăzi pe aici. Îi arunc o privire scurtă, apoi deschid geanta şi înghesui cartea înăuntru, în timp ce el continuă: Ava.

Îngheț şi îi caut privirea.

- Povesteşte-mi!

Dă din cap aprobator. Eu înghit greu şi îmi simt stomacul ca pe o minge de ping-pong săltând cu furie, apoi îmi regăsesc vocea:

- Şi ce voia?

- Bănuiesc că îşi voia slujba înapoi. Ridică din umeri. A lucrat pe ici, pe colo, ca freelancer, îşi doreşte ceva mai stabil. A părut destul de suprinsă când i-am spus că te-am angajat pe tine în locul ei.

- I-ai spus? Despre *mine*?

Se foieşte jenat, de pe un picior pe celălalt, uitându-se la mine şi îmi spune:

- Ei, da, am presupus că de vreme ce sunteți prietene...

- Şi ea ce a făcut? Când i-ai spus? Ce a spus *exact*? – Inima îmi bate mai repede, iar ochii mei nu-i părăsesc o clipă pe ai lui.

- Nimic, pe bune. Doar că a părut destul de surprinsă.

- Suprinsă că sunt *aici* – sau suprinsă că m-ai angajat? Ce a uluit-o mai mult?

El se mulțumeşte să stea şi să uite la mine – cu greu răspunsul pe care l-aş dori.

- A spus ceva de *Damen* – sau de *mine* – sau de *Roman?* Sau orice altceva? Orice? Trebuie să-mi spui *absolut totul*, să nu laşi *nimic* deoparte!

Se întoarce pe hol, cu mâinile ridicate, simulând că se predă.

- Crede-mă, cam asta a fost tot. A tăiat-o dup-aia, deci nu-i nimic de zis. Acum hai să mergem. Nu vrei să întârzii la propria ta petrecere, nu-i aşa?

patruzeci şi trei

Chiar dacă Jude s-a oferit să vină după mine şi să mă ajute, nu vreau ca el să ştie că am luat cartea pentru gemene. Aşa că inventez o scuză stupidă, cum că am nevoie de pahare de plastic şi îl rog să se oprească la magazin să cumpere, de preferință unele roşii, albe şi/sau verzi, apoi încalc limita de viteză tot drumul spre casă, unde înmânez obiectul.

- Mai întâi, câteva reguli de bază, spun eu, ținând cartea, în ciuda mâinilor întinse care o cer cu disperare. Nu pot să vă dau asta, pentru că nu este a mea. Şi nu o puteți duce acasă, pentru că îl vor apuca nervii pe Damen. Deci singura cale pe care o avem este să o studiați aici.

Se uită una la cealaltă, e clar că nu sunt încântate, dar nu au alte variante.

- Ai citit-o? Romy se uită pătrunzător la mine.

Ridic din umeri.

- Am încercat să desluşesc, dar nu am reuşit mare lucru. E mai degrabă un fel de jurnal decât orice altceva.

Rayne îşi dă ochii peste cap şi întinde din nou mâna după carte, iar sora ei îmi spune:

- Trebuie să treci de suprafață, să citeşti printre rânduri.

Mă uit de la una la alta, fără să înțeleg.

- Tu te uiți doar la suprafață. Nu numai că această carte este scrisă în codul teban, dar şi cuvintele însele constituie un cod.

- E un cod într-un alt cod, spune Rayne. Protejat de o vrajă. Nu ți-a spus Jude?

Îngheț. Mă uit la ele, gândindu-mă că nu mi-a spus, mai mult ca sigur.

- Hai că îți arătăm noi, spune Romy, în timp ce sora ei ia cartea şi urcă scările. O să-ți predăm o lecție.

Le las pe gemene în living, aplecate asupra cărții şi mă duc în garderoba, unde întind mâna după cutia ascunsă sus, pe raft. Scot la iveală colecția de cristale, lumânări, uleiuri şi ierburi, tot ce a mai rămas după elixirurile pe care le-am preparat chiar înainte de luna albastră, apoi materializez ce mai era pe listă – ceea ce se dovedeşte a fi tămâie din lemn de santal şi un pumnal – un cuțit cu două tăişuri cu un mâner încrustat cu pietre prețioase, foarte asemănător cu cel materializat de Damen.

Le aranjez în ordine, apoi mă dezbrac şi îmi scot amuleta. O aşez pe raft chiar lângă poşeta cu încuietoare metalică pe care mi-a dăruit-o Sabine în urmă cu câteva luni, conştientă că decolteul adânc al rochiei pe care am hotărât să o port nu oferă nici un loc propice ascunderii colecției de pietre. În plus, după ritualul pe care am de gând să îl fac, nici nu o să mai am nevoie de ea.

N-am să mai am nevoie de nimic.

Datorită lui Romy şi Rayne, mi-a fost înmânată cheia pe care am căutat-o atâta vreme. Şi ceea ce era necesar era un fel de parolă, noi trei în cerc, cu cartea la mijloc, ținându-ne de mâini, cu ochii şi închişi, repetând nişte versuri care sunau cam aşa:

În lumea magiei – această carte o găsim
Iar noi suntem alese – acasă să venim
Pe tărâmul magiei – de-acuma vom sta

În cartea aceasta putea-ne-vom uita.

Cu ele două alături de mine, mi-am apăsat palma pe copertă, speriată şi fascinată în acelaşi timp, când cartea s-a deschis într-o furtună de pagini şi s-a oprit exact la cea potrivită.

Am îngenunchiat în fața ei, fără a-mi crede ochilor. Ceea ce până acum fusese doar un şir de coduri răsucite, greu de descifrat devenise o simplă rețetă care preciza tot ce am nevoie pentru a face vraja.

Îmi arunc hainele murdare în coşul de rufe şi iau roba albă de mătase pe care o port foarte rar, dar care este perfectă pentru ritual. O duc în baie, unde umplu cada pentru o înmuiere lungă, plăcută care, potrivit cărții, reprezintă primul pas esențial în orice ritual. Nu numai că purifică trupul şi eliberează mintea de toate gândurile negative, dar lasă şi timp de reflecție la ceea ce se doreşte de la vrajă, la rezultatul pe care doreşti să-l obții.

Mă scufund în apă, presar o urmă de salvie şi pelin şi adaug un cristal de cuarț limpede să mă ajute în căutare şi să-mi focalizeze viziunea. Închid ochii şi scandez:

Purifică şi vindecă acest trup al meu
Ca magia din mine să se lege mereu.
Spritu-mi renăscut vrea să se desprindă
Şi lasă magia să mă cuprindă.

În tot acest timp, îl vizualizez pe Roman în fața mea, înalt, bronzat, cu păr de aur, cu ochii lui albaştri ațintiți asupra mea, cerându-şi scuze pentru necazurile provocate, implorând iertare şi oferindu-şi ajutorul. Îmi oferă de bunăvoie antidotul antidotului, având deodată revelația erorilor de pe drumul lui.

Derulez viziunea încă o dată şi încă o dată, până când simt că pielea mi s-a strâns şi că e timpul să merg mai departe. Ies din cadă şi mă îmbrac în robă, curată şi purificată şi gata să încep. Îmi aranjez ustensilele şi aprind tămâia, trecând cuțitul prin fum de trei ori, în timp ce spun:

Invoc Aerul să înlăture toate energiile întunecate din acest pumnal
Lăsând doar lumina să pătrundă.
Invoc Focul să ardă tot răul din acest pumnal
Lăsând doar binele să rămână.

Repet versurile şi pentru restul elementelor, invocând Apa şi Pământul, să alunge întunericul şi să lase numai lumina şi închei consacrarea presărând sare peste cuțit şi invocând puterile magice supreme să vadă ce am făcut. Sfințesc şi purific încăperea, mergând de trei ori în jurul ei, tămâind şi spunând:

În cercul acesta de trei mă învârt
Să consacru şi să dau forță acestui pământ.
Invocând puterea şi protecția ta
Chemându-le magia asupra mea.

Formez un cerc magic presărând sare pe podea, întocmai cum a procedat şi Rayne cu doar câteva săptămâni mai devreme, în cazul lui Damen. Mă aşez în interiorul cercului şi vizualizez un con de putere înălțându-se în jurul meu, în timp ce aranjez cristalele, aprind lumânările şi mă miruiesc cu uleiurile, invocând elementele Foc şi Aer să-mi completeze vraja, apoi închid ochii până când un şnur alb de mătase şi Roman se materializează în fața mea.

Oriunde de-ai duce, vraja te va urma,
Oriunde te-ai ascunde, te va găsi ea
Oriunde te vei odihni, lângă tine va sta.
Prin acest şnur, ce făceai a-ncetat
Prin sângele meu, ce ştiai s-a eliberat
Prin a mea vrajă, pe veci te-am legat.

Ridic cuțitul şi îmi crestez palma, urmărind curba liniei vieții, în timp ce o volbură de vânt trece prin cerc şi un ropot de tunete îmi bubuie deasupra capului. Părul mă biciuieşte, eu mă uit la vijelie, sângele îmi picură pe şnur până când acesta se udă şi se face roşu. Mă grăbesc să îl leg la gâtul lui Roman, îmi ațintesc privirea drept în ochii lui, dorind ca el să îmi ofere ceea ce caut înainte de a-l face să dispară ca şi când n-ar fi existat nicicând.

Mă ridic, cu trupul tremurând, transpirată, îmbărbătându-mă că totul s-a sfârşit. E doar o chestiune de timp până ce voi avea în posesia mea antidotul antidotului şi Damen cu mine vom fi din nou o singură ființă.

Vântul începe să se domolească, pocniturile de energie încep să se calmeze şi îmi strâng pietrele şi suflu în lumânări, când Romy şi Rayne năvălesc pe uşă, cu gurile căscate, cu ochii mari şi rămân acolo, blocate.

- Ce-ai făcut? strigă Rayne mutându-şi privirea de la cercul magic de sare la colecția mea de ustensile şi apoi la cuțitul plin de sânge.

Mă uit la ele, cu o privire calmă şi sigură şi le spun:

- Liniştiți-vă. S-a terminat. Am rezolvat. Acum e doar o chestiune de timp până când se vor aranja toate.

Mă pregătesc să păşesc afară din cerc, dar Romy strigă:

- Opreşte-te!

Mâna întinsă înainte, ochii îi ard. Sora ei adaugă:

- Nu te mişca! Te rugăm, ai încredere în noi măcar acum şi fă ceea ce îți spunem!

Mă opresc şi mă uit de la una la alta, întrebându-mă ce mare scofală o fi. Vraja a funcționat. Încă îi *simt* energia zăngănind în mine şi e numai o chestiune de timp până când o să apară Roman...

- Chiar ai făcut-o lată de data asta, îmi spune Rayne clătinând din cap. Nu ştii că e *lună nouă*? Nu trebuie să faci niciodată vrăji în nopți cu lună nouă – *niciodată!* E vreme de contemplație, de meditație, dar *niciodată*, *absolut niciodată* de magie, exceptând cazul în care ai practica *magie neagră*.

Mă uit de la una la alta, întrebându-mă dacă vorbesc serios şi, dacă da, ce importanță are. Dacă vraja a funcționat, a funcționat şi gata. Restul sunt amănunte. *Corect?*

Se amestecă şi sora ei:

- Pe cine ai invocat ca să te ajute?

Mă gândesc la rima de care am fost foarte mândră că am făcut-o pe loc, îmi amintesc versurile *„Invocând puterea şi protecția ta / Chemându-le magia asupra mea”* şi i le recit.

- Minunat, spune Rayne clătinând din cap şi închizând ochii.

Romy stă încruntată lângă ea şi adaugă:

- În nopțile cu lună nouă, zeița lipseşte şi locul ei este luat de regina lumii de jos. Deci, cu alte cuvinte, în loc să invoci lumina să slujească vrăjii tale, ai chemat forțele întunericului să te ajute.

Şi să-l lege pe Roman de mine! Rămân cu gura căscată, cu ochii mari, uitându-mă la ele şi întrebându-mă dacă există vreo posibilitate să anulez, repede, repede, până nu este prea târziu.

- *Este* prea târziu, spun ele, citindu-mi întrebarea pe chip. Tot ceea ce poţi să faci acum este să aştepţi următoarea fază a lunii şi să încerci să anulezi. *Dacă* se mai poate.

- Dar – Cuvintele îmi mor pe buze, în vreme ce monstruozitatea situaţiei în care mă aflu începe să se ridice la suprafaţă. Îmi aduc aminte de avertismentul de mai demult al lui Damen, cum că, uneori, când oamenii se apucă de vrăjitorie, fac lucruri care îi depăşesc şi ajung să apuce pe o cale mult mai întunecată...

Mă uit la ele, incapabilă să scot un sunet. O văd pe Rayne clătinând din cap supărată, în timp ce sora ei îmi spune:

- Acum, tot ce poţi să faci este să te purifici, să-ţi cureţi ustensilele, să arzi pumnalul şi să speri că totul va fi bine. Şi atunci, dacă ai noroc, o să te lăsăm să ieşi din cerc, astfel încât energia rea pe care ai invocat-o să nu poată să scape.

- Dacă *am noroc*? – Mă uit la ele, stomacul mi se strânge. *Vorbeşte serios? E chiar atât de rău?*

Mă uit de la una la alta, în timp ce Romy îmi spune:

- Nu-ţi forţa norocul, n-ai nici cea mai vagă idee ce-ai stârnit!

patruzeci şi patru

Miles şi Holt sosesc împreună şi, după o privire aruncată decoraţiunilor, Miles e în extaz.

- Acum nici nu mai trebuie să mă duc la Florenţa, dacă mi-ai adus-o aici. Mă strânge la piept şi îmi dă drumul repede, spunând: Îmi pare rău, am uitat că nu suporţi să fii atinsă.

Dar eu dau din cap şi îl îmbrăţişez din nou. Mă simt destul de bine, în ciuda faptului că Rayne şi Romy au stat în faţa mea ca Marele Zid al Pesimismului – sprâncene ridicate, braţe încrucişate şi buze strâmbate – în timp ce eu am efectuat o meditaţie scurtă dar intensă pentru protecţie, imaginându-mi raze puternice de lumină albă care-mi trec prin craniu şi mi se scurg prin tot corpul, într-o încercare de a scăpa măcar de o parte din dezastrul pe care sunt convinse că l-am provocat.

Dar adevărul este că eu nu văd rostul. După izbucnirea inițială de putere, imediat după ce s-a realizat vraja de legare, totul a revenit la normal. Singurul motiv pentru care am trecut prin toată meditația asistată a fost acela că se erau atât de îngrozite, a fost singurul mod de a le calma. Dar acum mă gândesc că a fost doar o cumplită neînțelegere – o exagerare totală din partea lor.

Adică, eu sunt nemuritoare, sunt dăruită cu forțe şi puteri pe care nici nu şi le pot imagina. Deci, dacă a face un ritual magic în timpul fazei de lună nouă poate constitui un pericol pentru *ele*, mă îndoiesc profund că are vreo importanță în cazul *meu*.

Şi abia le-am oferit lui Miles şi Haven ceva de băut, că se aude din nou soneria încă o dată şi încă o dată şi, până să-mi dau seama, casa se umple cu aproape toți membrii distribuției şi echipei tehnice de la *Fixativ.*

-Ha, bănuiesc că nu cu el se întâlneşte Haven, până la urmă, dacă nu cumva au venit separat, spune Miles, făcând un semn spre Jude când acesta din urmă intră în încăpere. Râde cu poftă şi se serveşte cu nişte sangria fără alcool, înainte de a pleca cu Holt şi a ne lăsa singuri.

- Mişto petrecere de adio, spune Jude, uitându-se în jur. Mă face să vreau să plec şi eu undeva.

Mă uit la el surâzând vag, curioasă dacă remarcă măcar un lucru diferit la mine, o modificare a energiei, o senzație de forță nouă...

Dar el zâmbeşte, ridică paharul şi spune:

- Paris. Ia o înghițitură, apoi dă din cap. Întotdeauna mi-am dorit să ajung la Paris, la Londra şi la Amsterdam. Ridică din umeri. În general, oricare dintre oraşele importante din Europa ar merge.

Înghit greu şi mă chinui să nu rămân cu gura căscată. Mă întreb dacă ştie cumva – dacă este îngropat în subconştientul lui şi încearcă să iasă la lumină. Adică, altfel de ce ar fi spus exact locurile importante pentru trecutul nostru?

Se uită lung la mine cu ochii aceia verzi. Îmi dreg vocea şi îi spun:

- Ha, şi eu care te credeam genul aventurierului ecologist. Ştii tu, Costa Rica, Hawaii, Galapagos - în căutarea valului perfect şi aşa mai departe. Ştiu că râsul de la sfârşit n-a reuşit să ascundă sub nici o formă accesul meu subit de nervozitate şi sunt gata să continui cu ceva la fel de stupid, când el se uită peste umărul meu şi spune:

- Ia uite cine intră.

Mă întorc şi o văd pe Haven, practic liliputană lângă fata înaltă, suplă şi superbă de la magazinul unde lucrează, de o parte şi Roman de cealaltă parte, în vreme ce nemuritorul pe care l-am văzut azi la şcoală, pe culoar, vine în urma lor. Trei rătăcitori nemuritori superbi, fără aură şi cam fără suflet pe care Haven i-a invitat în mod complet nepotrivit la mine acasă.

Înghit greu, fixându-l cu privirea pe Roman, cu degetele la gât, în căutarea amuletei pe care am decis să nu o port şi îmi amintesc deodată că nu mai am nevoie de ea. Eu sunt la putere acum. Eu l-am invocat aici.

- M-am gândit că ai destulă mâncare şi băutură. Haven zâmbeşte. Şi-a vopsit de curând părul în cea mai închisă nuanță de castaniu, cu o şuviță de culoarea platinei care pleacă din față – şi-a abandonat aspectul ei emo obişnuit pentru o imagine mai provocatoare şi totuşi plină de stil – un stil clasic post apocaliptic , dacă există aşa ceva. Şi ajunge o singură privire înspre frumusețea ciocolatie de lângă ea, la părul ei cu țepi, lobii urechii plini de pierce-uri, rochia delicată din dantelă cu corset asortată la bocancii negri din piele ca să ştiu cine a produs această ultimă schimbare la ea.

- Eu sunt Misa. Fata zâmbeşte, iar vocea ei trădează o urmă aproape nedetectabilă a unui accent pe care nu îl recunosc. Întinde mâna spre mine, iar eu mă încordez la şocul rece, binecunoscut, de apă înghețată care îmi urcă în vene, confirmându-mi suspiciunile, cu toate că nu îmi spune dacă face parte din grupul orfanilor sau a fost transformată mai recent.

- Şi, bineînțeles, pe Roman îl cunoşti. Haven zâmbeşte şi îşi ridică brațul, ca să văd că se țin de mână.

Dar eu refuz să reacționez. Refuz să las să se vadă orice. Doar dau din cap şi zâmbesc, de parcă nu m-ar deranja deloc.

Pentru că nu mă deranjează.

E doar o chestiune de timp până când Roman îmi va înmâna leacul şi va face ceea ce-i voi cere. E singurul motiv pentru care se află aici.

- A, iar el e Rafe. Dă din cap şi întinde un deget către rătăcitorul superb din spatele ei.

Acelaşi grup de rătăcitori de care vorbeau gemenele, minus Marco, cel cu Jaguarul, care nu pare să fie aici. Şi chiar dacă nu am nici cea mai vagă idee ce au de gând, care le poate fi planul, dacă sunt în gaşca lui Roman, gemenele au toate drepturile să fie îngrijorate.

Haven se îndreaptă spre living, nerăbdătoare să-i prezinte pe Misa şi Rafe prietenilor ei, în timp ce Roman rămâne în urmă, rânjind la mine.

- Aproape că uitasem cât de bine poți să arăți când îți dai puțin osteneala. Zâmbeşte şi îşi plimbă ochii peste rochia mea turcoaz, insistând asupra decolteului adânc, asupra pielii goale, acolo unde ar fi trebuit să se afle amuleta. Bănuiesc că el e motivul – face un semn din cap înspre Jude. De vreme ce ştim că nu e pentru mine şi cum Damen nu prea pare să apară prea des zilele astea, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat, Ever? Ți-ai abandonat misiunea?

Înghit cu greu şi îmi țin privirea neabătută – îi observ părul ciufulit, pantalonii scurți de firmă, şlapii din piele şi tricoul cu mânecă lungă – nimic nu pare diferit nici în cea mai mică măsură şi totuşi, ştim amândoi că e ceva. Licărirea din ochii lui, privirea lascivă, încercarea de a mă face să mă simt prost – doar o fațadă, un pic de bravadă, o încercare de a salva aparențele înainte de a-mi înmâna antidotul.

- Deci, îmi torni? Face un semn din cap înspre bolul de punci plin cu sangria fără alcool. Sau e cu auto-servire? Se uită la vas într-un fel care mă scoate din minți.

- Nu cred că-ți va plăcea. Ridic din umeri şi îl fixez cu privirea, în timp ce adaug: nu e genul tău de băutură.

- Bine că mi-am adus-o pe a mea. Face cu ochiul, ridică sticla la gură şi ia o opreşte chiar în dreptul buzelor, întinzând-o spre Jude. Vrei să încerci? Te linişteşte, pot să-ți garantez.

Jude aruncă o privire, atras de lichidul stralucitor, sidefat pe care Roman îl agită în fața lui. Şi tocmai când mă pregătesc să intervin, Rayne şi Romy coboară scările în fugă, oprindu-se când dau cu ochii pe Roman, Ştiu că eu sunt vinovată de prezența lui aici.

- Măi, măi, să fie chiar gemenele de la Şcoala Catolică. Roman zâmbeşte cu gura până la urechi uitându-se la ele – *Îmi place la nebunie* cum arătați acum! Mai ales tu, micuță zeiță punk. Face un semn către Rayne să se întoarcă, în timp ce se uită la rochia ei scurtă, la ciorapii rupți şi la pantofii Mary Jane din piele neagră.

- Mergeți înapoi sus, le spun eu, dorind să le îndepărtez de Roman cât de mult se poate. Şi o să...

Tocmai când mă pregătesc să le spun că urc şi eu într-un minut, când se amestecă Jude, îmi dă un ghiont şi mă întreabă:

- N-ar fi mai bine să le duc acasă?

Şi chiar dacă nu sunt deosebit de încântată de ideea ca el să meargă acasă la Damen şi sunt sigură că lui Damen îi va plăcea chiar mai puțin, nu prea am ce să fac. Cât timp Roman se află la mine în casă, sunt cam blocată şi eu aici.

Le conduc la uşă, Rayne mă trage de mânecă, trăgându-mă în jos până ajung la nivelul ei şi îmi spune:

- Nu ştiu ce-ai făcut, dar se pune la cale ceva *foarte rău*.

Mă uit la ea, gata să o contrazic, să îi spun că nu se întâmplă nimic, că totul este sub control, dar ea clatină din cap şi adaugă:

- Or să aibă loc schimbări. Schimbări majore. Şi, de data aceasta, ai face bine să alegi corect.

patruzeci şi cinci

Când se întoarce Jude, eu sunt lângă piscină, uitându-mă la băiatul de aur Roman cel blond şi bronzat şi cu trupul superb cum stropeşte şi cheamă pe toată lumea să sară şi să i se alăture.

- Nu-ți place? mă întreabă Jude, aşezându-se lângă mine şi privindu-mă cu atenție.

Mă încrunt – aura lui Haven străluceşte ca artificiile de 4 iulie, din ce în ce mai luminoasă, când se agață de spatele lui când el se scufundă – habar nu are că el nu e cu adevărat la întâlnire cu ea, aşa cum crede ea. Eu sunt cea care l-a adus aici. Acum e legat de mine.

- Eşti îngrijorată pentru prietena ta sau e vorba de altceva?

Mă joc cu brățara cu potcoave din cristal de la încheietură, cea pe care m-a dat-o Damen în ziua aceea la curse. O răsucesc iar şi iar, în timp ce îmi îngustez privirea. Mă întreb de ce durează atât de mult. Dacă vraja a funcționat cu adevărat (şi *ştiu* că a funcționat), atunci de ce nu am deja antidotul? De ce tărăgănează?

- Deci, gemenele sunt bine? întreb eu şi îmi întorc privirea de la piscină, ațintind-o înspre Jude.

Privirile noastre se întâlnesc când el îmi spune:

- S-ar putea ca Damen să fi avut dreptate când a spus că acea carte este prea puternică pentru ele.

Strâng din buze, sperând că Damen nu ştie că am umblat pe la spatele lui şi m-am amestecat în planurile lui de lecție.

- Nu-ți face probleme. – Jude dă din cap, citindu-mi îngrijorarea pe chip. – Secretul tău e în siguranță, nici n-am adus vorba.

Oftez cu uşurare.

- L-ai văzut pe el - pe Damen? întreb cu gâtul uscat şi cu inima strânsă – simpla menționare a numelui lui mă face praf pe dinăuntru. Îmi imaginez cum a fost pentru el să-l găsească pe îngerul răzbunării din ultimele sale câteva vieți, chiar pe tipul pe care îl îmbrățişam pe plajă aşteptând la el pe verandă, cu Romy si Rayne alături.

- Era plecat când am ajuns acolo şi gemenele erau atât de speriate că am stat până s-a întors. Mamă, ce casă are!

Îmi strâng buzele, întrebându-mă ce o fi văzut, dacă gemenele i-au făcut turul casei şi dacă nu cumva camera specială a lui Damen o fi fost restaurată.

- Cred că a fost suprins să mă găsească uitându-mă la televizor la el în living, dar după ce i-am explicat, a mers destul de bine.

- Destul de? – Ridic o sprânceană.

El ridică din umeri şi se uită la mine – o privire atât de deschisă, de directă, ca îmbrățişarea unui iubit.

Mă face să mă întorc. Vocea mi-e tremurătoare, nesigură când îl întreb:

- Şi ce i-ai explicat?

Îi simt respirația rece în obraz când se apleacă şi îmi şopteşte:

- I-am spus că le-am găsit în stația de autobuz şi că le-am condus. N-am făcut nimic rău, nu?

Trag adânc aer în piept şi mă uit drept la Roman. O saltă pe Haven pe umerii lui ca să poată să se bată cu Miles. Se stropesc şi se joacă şi, cel puțin la prima vedere, nu fac decât să se distreze nevinovat – până când Roman se întoarce şi timpul pare a se opri în loc. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, strălucind batjocoritori, de parcă ar şti ce am făcut. Şi înainte să apuc să clipesc, se întoarce din nou la joc, făcându-mă să mă întreb dacă chiar am văzut ceea ce mă gândeam.

- Nu, n-ai făcut nimic rău, spun eu şi o durere groaznică îmi invadează stomacul. Mă întreb ce anume am stârnit.

patruzeci şi şapte

După cea de-a treia încercare nereuşită a lui Miles de a mă face să intru în apă, iese în sfârşit, vine înspre mine şi mă întreabă:

- Hei, ce ai? Ştiu că ai costumul de baie pe tine – se văd bretelele. – Râde si mă trage din şezlong şi mă îmbrăţişează strâns, şoptind: Ţi-am spus vreodată ce mult te iubesc, Ever? Ţi-am spus? Vreodată, Ever?

Clatin din cap şi îl împing, văzându-l pe Holt în spatele lui cum îşi dă ochii peste cap şi se agaţă de braţul lui Miles, încercând să-l convingă să mă lase în pace şi să nu mai picure apă pe mine.

Dar Miles nici nu vrea să audă, are ceva de spus şi nu se va opri până când nu termină. Îmi aruncă un braţ ud pe după umeri, se apleacă spre mine şi vorbeşte nedesluşit:

- *Şunt cât şe poate de şerioş*, Ever. Până să vii tu la noi la şcoală – eram numai eu şi Haven. Dar apoi, din clipa în care ai apărut la masa noastră – am fost eu, Haven *şi cu tine*. – Se uită la mine, capul i se bălăngăne, se chinuie să se concentreze, în timp se agaţă din ce în ce mai strâns de mine ca să-şi menţină echilibrul.

- Mamă, asta e chiar *profund*! – Mă uit la Holt, amândoi ne stăpânim râsul, în timp ce îl luăm pe Miles de câte un braţ şi îl ducem la bucătărie, să-i dăm o cafea. Tocmai l-am aşezat la barul pentru micul dejun, că intră Haven şi cei prieteni nemuritori ai ei.

- Plecaţi? – Mă uit la ei şi văd că s-au îmbrăcat. Au în mâini prosoapele ude.

Haven dă din cap că da.

- Misa şi Rafe lucrează devreme mâine, iar eu şi Roman avem o programare.

Mă uit la Roman, căutându-i privirea. *Cum poate să plece când nu mi-a dat ceea ce-mi doresc? Nici măcar nu a început să se târască, să mă implore şi să-mi ceară îndurare, aşa cum am vizualizat.*

Cum poate să plece când asta e împotriva planului meu?

Îi conduc la uşă, cu inima bătându-mi cu furie când observ înclinarea bărbiei lui, licărirea din privirea lui şi ştiu că nu-i a bună. Ceva a mers rău. Groaznic de rău. Chiar dacă am rostit vraja exact cum spunea în carte, din privirea lui şi după încreţitura buzei lui, îmi dau seama că şi zeiţa şi regina m-au lăsat baltă.

- Unde vă duceţi? – Trag cu coada ochiului, încercând să văd în energia lui, dar nu prind nimic.

Haven se uită la mine cu sprâncenele ridicate şi un zâmbet pe faţă, când Roman îşi trece un braţ peste umerii ei şi îmi răspunde:

- O petrecere privată. Dar este loc şi pentru tine, Ever. Poate treci puţin, ştii tu, când terminaţi aici.

Ochii noştri se întâlnesc – mă fixează până când cedez şi mă uit din nou la Haven. Şi chiar dacă mi-am promis că n-am s-o fac, arunc o privire la aura ei şi în mintea ei, nerăbdătoare să aflu ce bântuie pe acolo, ce se întâmplă cu adevărat, dar nu ajung prea departe că mă opreşte un zid de cărămidă pe care altcineva mi l-a pus în cale.

- Eşti *bine*? mă întreabă Roman, trăgând cu coada ochiului la mine, în timp ce deschide uşa. Arăţi cam – *ofilită.*

Trag adânc aer în piept şi îmi îngustez privirea, pregătindu-mă să mai spun ceva, când apare Jude şi îmi spune:

- Cineva tocmai a vomitat pe carpetă.

Şi chiar dacă atenţia îmi este distrasă o clipă, e destul ca ei să iasă. Roman se uită la mine peste umăr şi îmi spune:

- Ne pare rău că te lăsăm baltă, Ever. Deşi, sunt convins că ne vedem mai târziu.

patruzeci şi şapte

Mă aşteptam să fi fost Miles, dar se dovedeşte că el se simte bine. Mă ajută să strâng mizeria în timp ce zâmbeşte şi spune:

- Şi *asta* înseamnă să joci teatru! *Viva Firenze*! – Îşi agită pumnul în aer.

- Serios, eşti bine? – Îi întind un prosop curat, simţindu-mă prost că îl fac să treacă prin asta, când, de îndată ce pleacă toată lumea, o să-l fac să dispară pur şi simplu şi o să materializez unul nou. – Nu eşti beat?

- Nicidecum! Dar ideea e că tu *ai crezut* că sunt.

Ridic din umeri.

- Felul în care vorbeai, lipsa echilibrului – erau prezente şi recunoscute toate semnele.

Împătureşte prosopul şi e gata să mi-l întindă, când apare Jude lângă mine şi îl ia el.

- Îl duc la spălat? mă întreabă, ridicând din sprânceană.

Dar eu dau din cap că nu şi îi arăt coşul de gunoi, apoi mă uit la Miles şi îl întreb:

- Ia spune, cine a adus băuturi alcoolice?

- O, nu! – Clatină din cap şi îşi împreunează mâinile. – Îmi pare rău să te informez, Ever, dar adunarea asta mititică pe care ai organizat-o tu se mai numeşte şi *petrecere*. Şi chiar dacă tu nu-l oferi, alcoolul îşi face el loc cumva. N-ai să capeți informația asta de la mine. - Îşi lipeşte buzele, trăgând un fermoar imaginar care le sigilează, apoi adaugă: Părerea mea e să arunci vechitura asta – arată spre carpetă. – Serios, te ajut eu s-o strângi. Tot ce trebuie să faci e să muți un pic mobila şi Sabine nici n-o să-şi dea seama că lipseşte.

Dar eu dau din cap că nu – carpeta acoperită de vomă e ultima mea grijă acum, când Roman nu se mai comportă cum trebuie. A luat-o pe Haven la o *programare* pe care se pare că nu pot s-o văd şi ce era cu faza aia că ne vedem mai târziu? Se referea la vraja de legătură sau... *la altceva*?

Miles se apleacă să mă îmbrățişeze. Mă strânge tare în brațe şi îmi spune:

- Îți mulțumesc pentru petrecere, Ever. Şi chiar dacă nu ştiu ce este între tine şi Damen, am un singur lucru de spus şi sper că o să mă asculți şi o să mă iei în serios. Eşti gata? – Strâmbă din sprânceană şi se trage înapoi.

Ridic din umeri. Sunt preocupată, mi-e mintea-n altă parte.

- Meriți să fii fericită. – Dă din cap, are o privire intensă, ațintită asupra mea. – Iar dacă Jude te face fericită, nu trebuie să te simți prost pentru asta. – Aşteaptă, aşteaptă să-i răspund ceva şi când nu o fac, adaugă: Petrecerea se cam sparge când începe lumea să vomite, nu? Aşa că noi o întindem. Dar ne mai vedem până plec la Florența, da?

Dau din cap, văzând cum el şi toți prietenii lui se îndreaptă spre uşă şi îl strig:

- Hei, Miles, au spus Haven sau Roman unde se duc?

Miles se uită la mine cu sprâncenele împreunate şi îmi răspunde:

- La o ghicitoare.

Mă uit într-o parte, stomacul mi se strânge, deşi habar nu am de ce.

- Îți aminteşti că ieri voia să se programeze?

Dau din cap că da.

- I-a spus şi lui Roman şi el i-a aranjat o întâlnire între patru ochi.

- Aşa... *târziu*? – Mă uit la încheietură pentru a confirma trecerea timpului, deşi nu port ceas.

Dar Miles se mulţumeşte să ridice din umeri şi se îndreaptă spre maşină, făcându-mă să mă întreb dacă ar trebui să ies şi eu. Să încerc să-i prind pe Haven şi Roman şi să mă asigur că totul este în regulă cu ea. Dar când încerc din nou să intru în armonie cu energia ei, nu ajung prea departe. Mai exact, nu primesc absolut nimic.

Tocmai când mă pregăteam să încerc încă o dată, apare Jude şi îmi spune:

- Chiar că trebuie să arunci carpeta aia. Miroase îngrozitor.

Dau din cap că da, distrasă, neştiind ce să fac.

- Ştii ce ar ajuta?

- Cafea măcinată, murmur eu, aducându-mi aminte cum mama a folosit asta odată, când Buttercup mâncase ceva stricat şi a vomitat în camera lui Riley.

- Da, dar eu voiam să zic *să ne îndepărtăm* de duhoare. Pentru mine funcționează de fiecare dată.

Mă uit la el, fața i se luminează într-un zâmbet.

- Serios. – Îşi strecoară mâna în mâna mea şi mă conduce afară. – Ce rost are să treci prin tot chinul, să te agiți cu mâncarea şi cu decorațiunile, să faci tot ce poți pentru petrecerea de adio a prietenului tău, când tu stai toată noaptea pe margine, privind, observând, fără să intri în apă măcar o dată?

Mă uit în altă parte.

- Petrecerea era pentru Miles, nu pentru mine.

- Oricum. – Jude clatină din cap şi se uită la mine într-un fel care îmi transmite o stare de calm în toată ființa. – Arăți cam stresată – şi ştii ce ucide stresul, nu? – Mă uit la el şi îl văd că zâmbeşte, în timp ce spune: Bulele.

- Bulele?

Face un semn spre spa.

- Bulele. – Are o figură serioasă şi se uită fix la mine.

Trag adânc aer în piept şi mă uit la jacuzzi, cald, primitor şi, da, şi plin de bule. Mă uit la Jude cum apucă nişte prosoape şi le aşează pe margine şi, gândindu-mă că nu am nimic de pierdut, că s-ar putea chiar să mă ajute să-mi eliberez mintea şi să concep un alt plan, mă întorc şi îmi scot rochia. Un gest prostesc de jenă, de vreme ce voi fi curând pe jumătate goală, totuşi, să stau cu fața la el ar părea mai mult ca şi cum m-aş dezbrăca pentru el.

Ca fata din tablou.

Se întinde spre margine şi îşi bagă un deget de la picior în apă. Ochii i se măresc că nu mă pot abține să nu râd.

- Eşti sigur? – Îmi încolăcesc brațele în jurul corpului, ca şi cum mi-ar fi frig, când, de fapt, vreau numai să-l fac să-şi abată privirea. Văd cum străluceşte şi arde în flăcări aura lui când se uită la mine, felul în care îi ard obrajii, când îşi întoarce repede privirea.

- Absolut. – Încuviințează, cu voce groasă, aspră, uitându-se la mine cum intru în jacuzzi, dându-mă întâi un pic în spate din cauza apei fierbinți, apoi începând să mă obişnuiesc. Scufundată în căldură şi bule, mă gândesc că s-ar putea ca asta să fie cea mai deşteaptă mişcare de până acum.

Închid ochii şi mă las pe spate, muşchii se întind, se relaxează. Jude mă întreabă:

- Mai e loc pentru încă unul?

Mă uit pe furiş la el cum îşi scoate tricoul – îi văd pieptul larg, muşchii reliefați, abdomenul plat, apoi mă întorc, trec de gropițe şi mă afund în ochii lui, două bazine cu apă pe care le-am cunoscut de-a lungul anilor. Îl văd cum vine, e gata să intre, apoi îşi aminteşte că are telefonul mobil în buzunar şi îl lasă pe prosop.

- Cine a luat această hotărâre? – Râde, ferindu-se de abur şi căldură în timp ce stă în fața mea şi îşi întinde picioarele, atingându-le din greşeală pe ale mele şi rămânând acolo pentru o clipă, înainte de a şi le retrage. – Da, asta-i viață, spune, îşi lasă capul pe spate şi închide ochii, apoi îmi aruncă o privire şi adaugă: Spune-mi, te rog, că o foloseşti tot timpul, că nu uiți de existența ei până nu te aiureşte cineva să intri.

- Asta mi se întâmplă acum? Sunt aiurită?

Zâmbeşte, surâsul acela relaxat care îi ridică fața şi îi luminează ochii.

- S-ar părea că trebuia să fii un pic convinsă. Nu ştiu dacă ai observat, dar poți să fii un pic cam intensă.

Înghit greu, dorind să mă uit în altă parte, oriunde, dar nu la el, dar nu-mi pot dezlipi ochii.

- Nu că ar fi ceva rău în asta – în a fi intensă, vreau să zic.

Privirea lui se adânceşte, pătrunde în mine, trăgându-mă mai aproape ca pe un peşte în undiță, fața lui pluteşte atât de aproape că închid ochii şi o întâmpin. Am obosit să mă împotrivesc, am obosit să-l tot împing la o parte. Mă conving că e doar un sărut. Sărutul lui Jude. Sărutul lui Bastiaan. Sper să îmi spună, o dată pentru totdeauna, dacă temerile lui Damen au vreo bază reală.

Valul lui de energie mă mângâie, mă alină, buzele lui se despart şi mâinile îmi găsesc genunchiul, ne aplecăm unul spre celălalt cu gurile gata să se unească – telefonul lui ne rupe vraja.

Îl împinge, enervarea i se citeşte pe chip.

- Să răspund?

- Sunt în afara programului. – Ridic din umeri. – Eşti mediu, ar trebui să ştii.

Se ridică şi se întoarce spre prosop, în timp ce eu îi remarc formele, umerii pătraţi, V-ul ascuţit al taliei şi mă opresc când prind cu privirea ceva la baza spatelui lui. Ceva rotund, întunecat, greu de distins – şi totuşi...

Se întoarce din nou cu faţa la mine, cu sprâncenele unite, cu mâna peste cealaltă ureche, când spune mai întâi *alo* şi apoi *cine?*

Îmi zâmbeşte şi clatină din cap, dar este prea târziu.

Am văzut-o.

Forma de neconfundat a şarpelui care îşi înghite coada.

Uroborus.

Simbolul mistic asumat de tribul de rătăcitori nemuritori ai lui Roman, tatuat chiar pe spatele lui Jude.

Întind mâna după amuletă, degetele bâjbâie, dar nu găsesc decât piele. Mă întreb dacă există vreo legătură cu vraja mea greşită, dacă Roman a pus totul la cale într-un fel sau altul.

- Ever? Da, e aici – se uită la mine, se strâmbă şi adaugă – Biiine.

Se uită la mine cu mâna întinsă, dorind ca eu să iau telefonul.

Dar eu îl ignor şi sar din jacuzzi atât de repede încât clatină din cap şi clipeşte uimit. Apuc rochia şi mi-o trag peste cap, simţind că se udă şi mi se lipeşte de piele, în timp ce ochii mei aruncă fulgere, mă întreb ce naiba o fi punând la cale.

- E pentru tine, spune el ieşind din bazin şi încercând din nou să-mi dea telefonul.

- Cine e? întreb, aproape în şoaptă. Îmi recit în gând lista celor şapte chakhre şi punctele slabe care corespund fiecăreia dintre ele, hotărâtă să îl găsesc pe al lui.

- Ava. Trebuie să vorbească cu tine. Eşti bine? – Se uită la mine cu capul înclinat într-o parte, îngrijorarea îi întunecă faţa.

Mă dau înapoi, nesigură de ceea ce se întâmplă, tot ce ştiu este că sunt departe de a fi bine. Trec de aura lui şi încerc să-i citesc în minte, dar nu prind mare lucru, din cauza scutului pe care şi l-a ridicat.

- De unde are numărul tău? îl întreb, privindu-l fix.

- A lucrat la mine, mai ții minte? – Dă din umeri, apoi își ridică mâinile în aer. – Ever, serios, ce s-a întâmplat?

Mă uit la el, cu inima gata să-mi sară din piept, cu mâinile tremurând, asigurându-mă că îl pot învinge dacă se va ajunge la asta și îi spun:

- Pune telefonul jos.

- Poftim?

- Pune-l jos. Acolo – îi indic cu mâna un şezlong, în timp ce privirea mea nu o părăseşte nici o clipă pe a lui. – Apoi dă-te la o parte de acolo, nu te apropia.

Mă săgetează cu privirea, dar face ce-i spun. Se lipeşte cu spatele de bazin în timp ce eu iau telefonul, încă înfruntându-i privirea.

- Ever? – Vocea este întretăiată, panicată şi cu siguranță îi aparține Avei. – Ever, trebuie să mă asculți, n-am timp să-ți explic. – Stau acolo ca prostită, blocată, încă holbându-mă la Jude, când ea spune: I s-a întâmplat ceva lui Haven – are probleme – abia respiră – o s-o – o s-o pierdem dacă nu te duci imediat la Roman.

Scutur din cap, încercând să înțeleg ceva,

- Despre ce vorbeşti? Ce se întâmplă?

- Trebuie să vii aici – acum – *grăbeşte-te* – până nu e prea târziu.

- Sună la Poliție! strig, apoi aud un sunet înăbuşit, un fel de luptă, apoi vocea melodioasă a lui Roman intră pe fir.

- N-o să fie nimic de genul ăsta, iubita, toarce el. Acum, fii fată bună şi vino încoace repede. Prietena ta a vrut să vadă o ghicitoare şi acum viitorul ei nu arată chiar aşa de bine. Atârnă de un fir de ață, Ever. *De un fir de ață*, ascultă-mă bine. Aşa că fă ceea ce trebuie făcut şi vino încoace. S-ar părea că e timpul să rezolvi ghicitoarea.

Arunc telefonul şi alerg spre poartă, cu Jude în urma mea, implorându-mă să-i explic. Iar când face greşeala să mă apuce de umăr, mă întorc şi îl pocnesc atât de tare că zboară prin toată curtea şi se prăbuşeşte lângă sezlonguri.

Cască gura la mine într-o învălmăşeală de membre şi mobilier de grădină, chinuindu-se să se repună pe picioare, în timp ce eu îi arunco privire peste umăr şi îi spun:

- Ia-ți lucrurile şi dispari de aici. Să nu te mai găsesc când mă-ntorc!

Ies pe poartă şi încep să alerg, sperând să ajung la Haven înainte de a fi prea târziu.

patruzeci şi opt

Alerg.

Trec de maşini, de case, de câini vagabonzi şi pisici fără stăpân. Picioarele se mişcă, muşchii se încordează, purtându-mă înainte pe negândite. Trupul meu în mişcare e o maşinărie bine unsă, cu piese strălucitor de noi. Şi chiar dacă trec doar câteva secunde, pare că au trecut ore.

Ore de când am văzut-o pe Haven ultima oară.

Ore până când o voi vedea din nou.

Şi în clipa în care ajung acolo, îl văd pe *el*. A ajuns odată cu mine.

Doar vederea lui face totul să pălească – fără nici o consecință posibilă, acum, că el este în fața mea.

Inima mea se prăbuşeşte, mi se usucă gura, cuprinsă de atâta dor că nu mai pot nici să vorbesc – mă uit la scumpul, minunatul meu Damen – mai supeb ca niciodată sub strălucirea felinarelor. Sunetul numelui meu pe buzele lui, atât de încărcat de semnificații încât mi-e clar că şi el simte la fel.

Mă duc înspre el, emoții înăbuşite ies la suprafață, clocotesc, am atâtea să-i spun, atâtea să-i povestesc. Cuvintele s-au stins în clipa în care ne-am întâlnit, iar trupul meu este cuprins de căldură şi furnicături – vreau doar să mă contopesc cu el, să nu ne mai despărțim niciodată.

Mâna lui pe spatele meu, mă trage mai aproape, în timp ce Roman deschide uşa, se uită de la unul la altul şi ne spune:

- Damen, Ever, mă bucur că ați reuşit să ajungeți.

Damen împinge uşa şi îl țintuieşte de perete pe Roman, în timp ce eu mă strecor pe lângă el şi mă năpustesc în living, căutând-o pe Haven din ochi – o găsesc întinsă pe canapea, palidă, nemişcată şi, din ce pot să spun, abia respirând.

Alerg înspre ea, mă las în jos şi îi apuc încheietura, căutându-i pulsul, aşa cum odată am făcut şi cu Damen.

- Ce i-ați făcut? – Mă uit la Ava, care este ghemuită lângă ea, ştiind că lucrează cu Roman, că sunt în aceeaşi tabără. *CE I-AȚI FĂCUT*? repet, ştiind că un şut rapid în chakra rădăcină, Muladhara, centrul vanității şi al lăcomiei, ar termina-o într-o secundă, dacă va fi să se ajungă aici. Mă întreb dacă Damen a

făcut deja asta, dacă şi-a izbit pumnul în centrul sacral al lui Roman şi nu-mi mai pasă dacă a făcut-o.

Nu după ce i-a făcut ce i-a făcut prietenei mele.

Ava se uită la mine, palidă sub părul roşu şi ondulat, cu ochii căprui larg deschişi a implorare, aducându-mi aminte de ceva, ceva pe care nu am timp să-l realizez şi îmi spune:

- Nu am făcut nimic, Ever, jur. Ştiu că nu mă crezi, dar ăsta-i adevărul –

- Ai dreptate, nu te cred. – Mă concentrez din nou asupra lui Haven, îmi apăs palma pe fruntea ei, pe obraji, pe pielea rece şi uscată şi simt că aura ei păleşte, se întunecă şi energia dătătoare de viață se stinge.

- Nu e ceea ce crezi –au programat o interpretare – au spus că e pentru o petrecere şi când am ajuns, am găsit asta – face un gest spre Haven şi clatină din cap.

- Dar bineînțeles că ai venit. Până la urmă, e vorba de scumpul tău prieten, Roman. – Mă uit la Haven, căutând semne de violență, dar nu văd nimic. Pare împăcată, inconştientă, nu îşi dă seama că nu mai aparține acestei lumi. E plecată de tot pe drumul ei către cealaltă lume - către Tărâmul Verii – dacă nu voi fi în stare să o opresc.

- Am încercat să ajut – am încercat să...

- Şi de ce n-ai făcut-o? De ce l-ai sunat pe Jude în loc să chemi Salvarea? – Mă uit la ea şi întind mâna după geantă, să-mi iau telefonul, apoi îmi aduc aminte prea târziu că am plecat fără el şi materializez altul exact în clipa în care Roman năvăleşte pe uşă.

Mă uit în urma lui după Damen şi inima mea se opreşte când văd că nu e acolo. Dar Roman râde, clatină din cap şi îmi spune:

- Se mişcă un pic mai încet decât mine. *Este* mai bătrân, ştii doar. – Îmi zboară din mână telefonul materializat şi adaugă: Crede-mă, iubita, îi depăşeşte. Se pare că prietena ta s-a servit cu o cană foarte tare de ceai de mătrăgună. – Face un semn spre o ceaşcă fină de porțelan de pe masă, al cărei conținut a fost golit recent. – Cunoscută şi ca Fata Dracului, în caz că nu ştiai şi e prea puternică, depăşeşte puterile medicinei. Nu - singura care o mai poate salva acum eşti *tu*.

Îmi îngustez privirea, neştiind exact ce vrea să spună şi îl văd pe Damen stând în spatele lui, cu ochii feriți, îngrijorați, privind la mine. Şi ştiu că încearcă să-mi spună ceva, să-mi transmită un mesaj telepatic pe care nu reuşesc să-l

recepționez. Prind doar ecoul slab al unui sunet, dar nu reuşesc să disting cuvintele.

- Asta e, Ever. – Roman zâmbeşte. – Momentul pe care l-ai aşteptat atât. – Îşi desface larg brațele, arătând înspre Haven, de parcă ea ar fi marele premiu.

Mă uit de la el la Damen, încă străduindu-mă să prind mesajul lui Damen, dar tot nu reuşesc.

Ochii lui Roman se plimbă pe trupul meu, observând tacticos fiecare detaliu – picioarele goale, ude, rochia care se lipeşte de mine. Îşi umezeşte buzele cu limba şi continuă:

- E foarte simplu de descifrat, dragă, suficient de simplu chiar şi pentru tine. Îți aminteşti de ziua când ai venit la mine acasă şi am discutat de preț?

Mă uit la Damen şi disting o străfulgerare de alarmă, de neîncredere, de durere, apoi îmi întorc repede privirea.

- Ooops. – Roman îşi îndreaptă umerii şi îşi acoperă gura cu mâinile, uitându-se la noi. Îmi pare rău, am uitat că mica ta vizită neautorizată era secretul nostru murdar. Cred că va trebui să-mi scuzi indiscreția, în circumstanțele de viață şi de moarte în care ne aflăm în acest moment. Deci, ca să vă pun la curent – dă din cap înspre Ava şi Damen – Ever a trecut pe la mine pe acasă, încercând să facă un târg. Se pare că este extrem de nerăbdătoare să şi-l bage în pat pe iubitul ei cel grozav. – Râde, privirea lui se opreşte asupra lui Damen, apoi se duce în spatele barului, ia un pocal din cristal şi îl umple cu elixir,   în timp ce Damen se luptă să-şi păstreze calmul.

Trag adânc aer în piept, dar rămân calmă. Ştiu că n-are nici cea mai mică importanță dacă Roman este viu sau mort, oricum, el e la putere. E jocul lui. Sunt regulile lui. Şi nu pot să nu mă întreb de când stau astfel lucrurile, de când m-am păcălit pe mine însămi ca fac progrese, în timp ce-l urmam orbeşte. Exact ca în viziunea pe care mi-a arătat-o la şcoală, toți suntem sub stăpânirea lui.

- Ever – Damen se uită la mine, telepatia nu mai funcționează si îl obligă să-şi facă gândurile auzite în încăpere. – Este adevărat?

Înghit greu şi mă uit în altă parte, nu-l pot privi pe nici unul din ei. Spun:

- Treci la subiect.

- Mereu atât de grăbită, Roman clatină din cap şi clefăie. Pe bune, Ever, pentru cineva care nu are nimic altceva decât timp, n-are sens nici cât negru sub unghie. Dar fie, joc cum vrei tu, deci spune-mi, ai vreun indiciu, vreo idee unde duc toate acestea?

Mă uit la Haven care abia respiră, abia mai rezistă, nedorind să recunosc că nu am nici cea mai vagă idee cu privire la ceea ce vrea el, nici un indiciu despre ceea ce se întâmplă.

- Îți aminteşti de ziua în care ai venit să mă vizitezi la magazin?

Damen se întoarce, îi simt energia modificându-se, dar clatin din cap, uitându-mă peste umăr cu ochii micşorați şi îi răspund:

- Am venit să o văd pe Haven, s-a întâmplat doar că erai şi tu acolo.

- Amănunte. – Roman înlătură problema cu o fluturare a mâinii. – La ghicitoare mă refer. Îți aminteşti ce ghicitoare ți-am spus?

Oftez, ținând-o pe Haven de mână – rece, uscată şi înțepenită – nici un semn bun.

- *Dă-le oamenilor ceea ce-şi doresc.* Îți aduci aminte că am spus asta? – Se opreşte ca să răspund şi, când vede că nu o fac, continuă: Întrebarea este ce *înseamnă* asta, Ever? Ce *îşi doresc* oamenii cu adevărat? Ai vreo idee? – Ridică din sprânceană şi aşteaptă, clătinând din cap în timp ce adaugă: Încearcă să ieşi din lumea ta pentru o clipă şi să adopți o viziune mai populistă. Hai, încearcă, vezi cum îți vine. E destul de diferită de viziunea elitistă pe care o aveți tu şi Damen, poți să fii sigură de asta. Nu colecționez daruri, asta e poziția mea, eu le împart tuturor pe gratis. Sau cel puțin celor care consider ca merită.

Mă întorc, mă întorc cu fața la el, începând să înțeleg deodată. Cu voce răguşită, greu de înțeles îi spun:

- Nu!

Mă uit de la Roman la Haven, în timp ce adevărul pe care îl aşteaptă el, *prețul* de care tot vorbeşte, devine evident.

Nu!

Privirea mea rămâne fixată pe Roman, iar Ava şi Damen rămân tăcuți, neînțelegând ce se întâmplă de fapt aici.

- N-am s-o fac, îi spun. N-ai cum să mă obligi.

- Nici nu mi-a trecut prin cap, iubita. Unde ar mai fi distracția? – Zâmbeşte leneş, larg, ca pisica Cheshire. – După cum nici tu nu poți să mă faci să-ți dau ascultare cu încercările tale amărâte de combinații mentale şi cu forțele întunericului pe care le-ai invocat nu demult. – Râde şi mă ceartă ca pe un copil, mişcându-şi degetul, în timp ce adaugă: N-ai fost fetiță cuminte, Ever. Să-ți faci de cap cu magie pe care nu o înțelegi. Nu mi-a trecut prin cap acum atâția ani,

când am vândut cartea, că o să ajungă în mâinile tale. Sau mi-o fi trecut? – Clatină din cap. – Cine poate să spună?

Ochii noştri se întâlnesc – adevărul spuselor lui ma izbeşte cu toată puterea. *Jude*. El i-a vândut cartea lui Jude? Şi dacă da, sunt împreună în asta?

- De ce faci asta? – Mă uit fix la el. Nu mă mai interesează acum că Damen a fost informat de lunga listă a trădărilor mele sau de ce o fi gândind Ava în colțul ei – mă concentrez numai asupra lui, de parcă am fi singuri în camera asta sinistră, uitată de Dumnezeu.

- Păi, e relativ simplu. – Zâmbeşte. – Tu eşti pusă pe trasat linii de demarcație, vrei să te scoți în evidență – acum e şansa ta să mi-o arăți, acum e şansa ta să dovedeşti că nu eşti sub nici o formă ca mine. Şi dacă reuşeşti, dacă îmi demonstrezi dincolo de orice îndoială că nu suntem la fel, atunci, ei bine, sunt gata să-ți ofer ceea ce îți doreşti. O să-ți dau antidotul antidotului, leacul leacului, ca tu şi Damen să vă grăbiți să ocupați apartamentul nupțial şi să vă faceți de cap. La asta ai visat tot timpul, nu-i aşa? Asta ai plănuit în tot acest timp. Şi tot ce ai de făcut este s-o laşi pe prietena ta să moară. Dacă o laşi pe Haven să moară, *şi-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe* îți aparține. Satisfacția garantată – mai mult sau mai puțin.

- Nu. – Scutur din cap. – *Nu!*

- Nu antidotului sau nu sintagmei *şi-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe*? Ce o să fie? – Se uită la ceas, apoi la Haven, zâmbeşte şi adaugă: Tic-tac, e timpul să te hotărăşti.

Mă întorc spre Haven – respirația i-a devenit goală, fragilă, Ava stă lângă ea clătinând din cap şi Damen – iubirea mea eternă, sufletul meu pereche, omul pe care l-am dezamăgit de atâtea ori – mă imploră să nu fac ceea ce sunt tentată să fac.

- Dacă eziți prea mult, o să moară. Şi dacă o aduci înapoi, ei bine, lucrurile se pot complica, după cum bine ştii. Dar dacă o salvezi acum, îi strecori elixirul pur şi simplu, ei bine, se va trezi şi va fi bine. Mai mult decât bine. Şi partea cea mai bună este că va rămâne aşa *pentru totdeauna*. Ceea ce, până la urmă, este *exact* ceea ce îşi doresc oamenii. Tinerețe şi frumusețe eterne. Sănătate şi viață fără sfârşit. Fără vârsta a treia, fără boli, fără frica de moarte. Un orizont infinit. Deci, ce va fi, Ever? Rămâi la părerile tale înalte, elitiste, centrate pe sine, dovedeşti că nu eşti deloc ca mine şi continui să-ți tezaurizezi bunurile, îi spui adio prietenei tale - şi antidotul îți aparține. Sau – Zâmbeşte, cu privirea ațintită

asupra mea. – Îți salvezi prietena, îi dai permis de acces la un fel de forță şi frumusețe la care putea numai să viseze până acum. Chiar lucrul pe care şi l-a dorit, lucrul pe care şi-l doreşte *toată lumea*. Nu *trebuie* să-ți iei adio. Depinde numai de tine. Dar, cum spuneam, pierzi vremea, deci poate vrei să te grăbeşti.

Mă uit la fața ei palidă, fragilă, ştiind că sunt complet responsabilă, că numai eu sunt vinovată. Sunt vag conştientă de prezența lui Damen lângă mine, care mă imploră:

- Ever, iubito, te rog să mă asculți. Nu *poți* să faci asta! Nu *poți* să o salvezi. – Refuz să mă uit la el când îmi spune: *Trebuie* să o laşi să se ducă – nu e vorba de *noi* – despre noi doi împreună – vom găsi o cale, îți jur. Ştii ce riscuri implică – ştii că nu *poți* să-i faci asta – nu după ce ai trecut prin experiența din Tărâmul Umbrelor, îmi şopteşte. Nu poți să o laşi pradă lui.

- O, Tărâmul Umbrelor, ce înfiorător sună! – Roman râde şi clatină din cap. Nu-mi spune că încă mai faci meditații, amice. Încă mai bați Himalaya în căutarea sensului?

Înghit greu şi mă uit în altă parte, ignorându-i pe amândoi. Mintea mi-e plină de argumente pro şi contra. Ava intervine şi ea:

- Ever, Damen are dreptate.

Mă uit lung la ea, femeia care m-a trădat în cel mai abject mod. L-a lăsat pe Damen vulnerabil şi expus, după ce a promis că o să aibă grijă de el – parteneră de bunăvoie în jocul lui Roman.

- Ştiu că nu ai încredere în mine, dar nu e ceea ce crezi. Ever, ascultă-mă, te rog! Nu am timp să-ți explic, dar dacă nu vrei să mă asculți pe mine, ascultă-l pe Damen – ştie ce vorbeşte, nu poți să o salvezi pe prietena ta, trebuie să o laşi să se ducă.

- Vorbeşti ca un adevărat rătăcitor, îi spun printre dinți, amintindu-mi cum a fugit cu elixirul, pe care, fără îndoială, l-a băut.

- Nu e ceea ce crezi, repetă ea, nu e nimic de felul acesta.

Dar nu o mai ascult, atenția mea se îndreaptă acum asupra lui Roman, care e lângă mine acum, agitând pocalul cu elixir, lichidul strălucitor, scânteietor şi invârtindu-l iar şi iar, ca să-mi aducă aminte că a sosit clipa, că e timpul să fac alegerea.

- Haven voia să i se ghicească viitorul şi cine i-l poate spune mai bine decât tine, *Avalon*? Păcat că nu-i şi Jude aici, că am putea să dăm o petrecere – sau un

priveghi – în funcție de cum merg lucrurile. Ce s-a întâmplat, Ever? Păreați destul de apropiați ultima oară.

Înghit greu, prietena mea atârnă de un fir de ață. Un fir pe care pot să-l tai sau...

- Îmi displace să te grăbesc, dar a sosit momentul adevărului. Te rog să nu o dezamăgeşti pe Haven, era atât de entuziasmată de interpretare. Deci, cum va fi? Ce spun cărțile? Trăieşte – sau moare? Tu trebuie să-i decizi viitorul.

- Ever, îmi spune Damen, cu mâna pe brațul meu, vălul de energie plutind mereu între noi, încă un memento al greşelilor mele. *Te rog*, nu poți să faci asta. Ştii că nu e bine. Oricât ar fi de greu, n-ai altă opțiune decât să-ți iei adio.

- A, ba există o *opțiune*. – Roman agită din nou sticla. – Cât de mult ții să-ți păstrezi idealurile intacte şi să obții lucrul pe care ți-l doreşti cel mai mult pe lume?

- Ever, *te rog.* – Ava se apleacă înspre mine. – Nu e corect, e împotriva legilor firii. *Trebuie* să o laşi să se ducă.

Închid ochii. Nu sunt în stare să reacționez – nu sunt în stare să mă mişc. Nu pot să fac asta – nu pot să fac această alegere – nu poate să-mi facă una ca asta.

Vocea lui Roman pluteşte deasupra mea:

- Atunci, asta este. – Oftează şi se îndepărtează. – Bravo, Ever, ți-ai demonstrat punctul de vedere. Nu eşti deloc ca mine. Absolut deloc. Eşti o adevărată elitistă, o persoană cu idealuri înalte, o minte superioară şi acum o să poți şi să faci dragoste cu iubitul tău. Bine lucrat! Şi când te gândeşti că nu te-a costat decât viața prietenei tale. Biata, sărmana ta prietenă rătăcită, care nu-şi dorea decât ce-şi doreşte toată lumea – ceva ce tu ai deja şi te afli în poziția de a împărtăşi. Felicitări – ce pot să-ți spun?

Porneşte spre hol, în timp ce eu îngenunchiez lângă Haven, cu fața plină de lacrimi. Sărmana, rătăcita, confuza mea prietenă care nu merita nimic din toate acestea, care plăteşte de fiecare dată prețul pentru că s-a împrietenit cu mine. Vocile şoptite ale Avei şi ale lui Damen murmură un cântec de leagăn de promisiuni – că o să trecem de asta, că am făcut ceea ce trebuia să fac, că o să fie totul bine.

Şi apoi îl văd – firul argintiu care leagă sufletul de trup. Am auzit de el, dar nu l-am mai *văzut* niciodată până acum. Mă uit cum se întinde atât de mult încât e gata să plesnească – să o trimită pe prietena mea departe de noi, pe Tărâmul Verii.

Sar în picioare, îi smulg lui Roman sticla din mână şi o forțez pe Haven să bea.

Indiferentă la strigătele din jurul meu, la răsuflarea întretăiată a Avei, la Damen care mă imploră să mă opresc şi la aplauzele lui Roman, însoțite de râsul lui vulgar şi zgomotos.

Dar nu-mi pasă.

Nu-mi pasă decât de ea.

De Haven.

Nu pot să o las să plece.

Nu pot să o las să moară.

Nu pot să-mi iau adio.

Îi legăn capul în brațele mele şi o fac să bea – culoarea se întoarce pe dată în obrajii ei, deschide ochii şi se uită mirată la mine.

- Ce...? – Se chinuie să se aşeze şi se uită în jur, privind de la mine, la Ava, apoi la Roman şi Damen. – Unde mă aflu?

Mă holbez la ea, cu gura deschisă, dar habar nu am ce să-i spun. Ştiu că aşa trebuie să se fi simțit şi Damen cu mine, numai că e cu mult mai rău acum.

El nu ştia atunci de moartea sufletului.

Eu am ştiut.

- Damen şi Ever au hotărât să ni se alăture, iubita şi ghici ce? Viitorul e mai luminos ca niciodată. – Roman sare lângă mine şi o ajută să se ridice în picioare, îmi face cu ochiul şi continuă: Nu te simțeai bine şi Ever ți-a dat nişte sirop, gândindu-se că nişte zahăr te va revigora – şi să dea naiba de n-a funcționat. Şi acum, Ava, fii drăguță şi du-te şi adu-ne nişte ceai, vrei? E un ibric pe aragaz.

Ava se ridică în picioare, dorind să-mi întâlnească privirea în timp ce se îndreaptă spre hol. Dar eu nu vreau. Nu pot. Nu pot să mă uit la nimeni. Nu după ceea ce am făcut.

- Ne bucurăm să te avem lângă noi, Ever. – Roman se opreşte chiar lângă uşă. – Exact cum ți-am spus – tu şi cu mine – suntem la fel. Suntem legați unul de altul pe vecie. Şi nu din cauza vrăjii, scumpo, ci pentru că asta e soarta noastră, destinul nostru. Gândeşte-te la mine ca la un alt suflet-pereche. – Râde, vocea i se preschimbă în şoaptă şi adaugă: Gata, gata, iubire, nu mai fi aşa şocată, eu, unul, nu sunt surprins absolut deloc. Nu te-ai abătut deloc de la scenariu. Cel puțin până acum.

Damen se apleacă asupra mea, privirea lui mă mângâie, caldă, primitoare. Îmi spune:

- Ever, te rog, uită-te la mine.

Dar eu continui să mă uit în gol la ocean, apa e atât de întunecată încât nici nu o pot vedea.

Ocean negru, lună nouă şi o prietenă care se îndreaptă înspre Tărâmul Umbrelor, din cauza mea.

Ies din maşină şi mă îndrept spre marginea prăpastiei, privind de pe stânca abruptă la hăul de dedesubt. Sunt atrasă de energia lui când vine în spatele meu, cu mâna pe umărul meu şi mă strânge la pieptul lui, spunându-mi:

- O să trecem şi de asta, ai să vezi.

Mă întorc – trebuie să-l văd – mă întreb cum poate să spună aşa ceva.

- Cum? încep eu cu o voce atât de slabă de parcă i-ar aparține altcuiva. Cum o să facem asta? O să-i faci şi ei o amuletă şi o să insişti să o poarte zi de zi?

Clatină din cap cu ochii fixați asupra mea şi răspunde:

- Cum aş putea să o conving pe Haven să o poarte pe a ei când nu reuşesc măcar să te conving pe tine? – Arată cu degetul înspre gâtul meu, înspre locul unde ar fi trebuit să se afle cristalele. – Ce s-a întâmplat?

Mă întorc, nedorind să pic şi mai jos în ochii lui explicându-i cum am scos-o, atât de plină de încredere în încercarea mea prost dirijată de a rezolva lucrurile.

- Ce-ar trebui să-i spun? şoptesc eu. C um aş putea să-i explic ce am făcut? Cum îi spui cuiva că i-ai dăruit nemurirea dar că, dacă se întâmplă să moară, îşi va pierde sufletul?

Buzele lui Damen se apropie calde de urechea mea.

- Vom găsi o soluție... vom...

Clatin din cap şi fug de lângă el, privind în beznă, ca să-i evit privirea.

- Cum poți să spui aşa ceva? Cum poți să...

Vine lângă mine, simpla lui prezență îmi încinge pielea. Mă întreabă:

- Cum pot să ce?

Înghit greu, incapabilă să rostesc, să exprim în cuvinte ceea ce am făcut. Mă las trasă în brațele lui, strânsă la pieptul lui, dorind să mă pot strecura în el, să mă încolăcesc în jurul inimii lui şi să rămân acolo pentru totdeauna – cel mai sigur adăpost pe care îl cunosc.

- Cum pot ierta o fată care îşi iubeşte prietena atât de mult că nu suportă să o lase să moară? – Îmi dă părul după urechi şi îmi ridică bărbia, silindu-mă să mă uit la el. Cum pot să iert o fată care a sacrificat singurul lucru pe care şi-l dorea, pe care şi l-a dorit *în toți aceşti ani*? Renunțând la şansa imediată ca noi să fim împreună, pentru ca prietena ei să poată *trăi*? Cum pot s-o iert pe *ea*, mă întrebi? – Se uită la mine, îmi caută privirea. – E uşor. Nu am făcut şi eu aceeaşi alegere când te-am făcut pe tine să bei? Şi totuşi, ce ai făcut tu a fost mai măreț, a fost motivat doar de iubire, în timp ce acțiunile mele n-au fost atât de pure. Mie-mi păsa mai mult să-mi alin propriile suferințe. – Clatină din cap. – M-am convins că am făcut-o pentru tine, când adevărul este că am fost lacom şi egoist, m-am amestecat mereu, nu te-am lăsat niciodată să alegi. Eu te-am adus înapoi *pentru mine*- acum mi-e clar.

Înghit cu greu, dorindu-mi să-l pot crede – că am făcut o faptă nobilă. Dar e altceva. Ceea ce am făcut eu este complet diferit. Eu ştiam de Tărâmul Umbrelor, iar el nu ştia. Mă uit la el şi îi spun:

- Totul va fi perfect în regulă până când va da din nou de necazuri, atunci moartea sufletului ei va fi *din vina mea*.

Se uită dincolo de mine, înspre un ocean invizbil care-şi trimite încontinuu valurile să se izbească de țărm. Ştim amândoi că nu mai e nimic de spus. Nici un cuvânt nu poate repara asta.

- N-a fost – ma opresc, simțindu-mă ca o idioată că aduc vorba de asta acum, în lumina evenimentelor recente, dar dorindu-mi, totuşi, să o ştie. N-a fost ce ți-ai imaginat – între mine şi Jude – în ziua aceea, pe plajă. – Clatin din cap. – Nu era ceea ce părea a fi. – Falca i se încleştează, îmi dă drumul la mână, dar îl trag înapoi – mai am ceva de spus. – Cred că este nemuritor. Un rătăcitor, aşa, ca Roman. – Damen se uită la mine şi face ochii mici când eu adaug: I-am văzut tatuajul, chiar la baza coloanei. – Apoi îmi dau seama cum sună asta, că mă aflam practic în poziția de a-i vedea spatele gol de aproape şi adaug: Era în pantaloni scurți şi eram în jacuzzi. – Scutur din cap, nici asta nu prea este de ajutor. – A fost o întreagă chestie cu o petrecere de rămas-bun pentru Miles şi – în fine – când a sunat Ava, el s-a întors şi s-a întins să ia telefonul şi l-am văzut. Şarpele care-şi înghite coada. Uroborus. Exact cum avea Drina, exact cum are Roman pe gât. Acelaşi lucru.

- Este *exact* la fel ca al lui Roman?

Mă uit la el, neînțelegând ce vrea să spună.

- Strălucea? Se mişca? Apărea şi dispărea?

Înghit greu şi dau din cap că nu, întrebându-mă de ce o fi contând. Adică, sigur, nu l-am văzut decât pentru câteva secunde, abia i-am aruncat o privire, totuşi...

Oftează şi se îndepărtează. Se aşează pe capota maşinii şi îmi spune:

- Ever, Uroborusul în sine nu este malefic. Dimpotrivă. Roman şi ceata lui i-au deformat semnificația. De fapt, este un simbol antic al alchimiştilor, care simbolizează creația fără distrugere, viața eternă – genul acesta de lucruri. O grămadă de oameni îl poartă, iar faptul că îl are şi Jude nu demonstrează decât că este pasionat de tatuaje. De tatuaje şi *de tine*.

Mă duc spre el, vreau să ştie că răspund sub nici o formă sentimentelor lui Jude. Cum aş putea, cu Damen prin preajmă?

Îmi dau seama că mi-a auzit gândurile când mă trage lângă el şi îşi lipeşte buzele de urechea mea.

- Eşti sigură? Nu te-au câştigat maşina de fițe şi trucurile de magie?

Dau din cap că nu şi mă ghemuiesc mai aproape de el, conştientă de vălul care pluteşte între noi, încântată că telepatia dintre noi a reînceput să funcționeze, deşi mă tem că se rupe din nou dacă ne întoarcem în camera aceea.

Evident că funcționează din nou, îmi transmite el. *Frica ne desparte – ne face să ne simțim singuri – deconectați – în timp ce dragostea – dragostea face taman pe dos, uneşte.*

- Ai fost mereu doar *tu*, spun eu, simțind nevoia să rostesc cuvintele cu voce tare, să le auzim amândoi. Doar *tu*. Nimeni altcineva în afară *de tine*. – Mă uit în ochii lui, sperând că aşteptarea a luat sfârşit, că putem renunța la înțelegerea noastră privind cele trei luni.

Îmi leagănă fața în palmele lui şi îşi striveşte buzele de ale mele. Prezența lui caldă şi iubitoare e singurul răspuns de care am nevoie. Singurul răspuns pe care mi-l doresc.

Ştiu că mai avem multe de discutat. Roman, Haven, gemenele, Jude, *cartea*, întoarcerea Avei – dar mai ştiu şi că toate pot să mai aştepte. Deocamdată vreau doar să savurez faptul că sunt cu el.

Îmi strecor brațele în jurul gâtului lui, în timp ce el mă trage în poala lui şi ne uităm amândoi la ceva atât de întunecat, de vast, de infinit, de etern – ştim amândoi că este acolo – şi totuşi nu-l putem vedea.